Thomas H. Block

AIRSHIP NINE

Chtěl bych poděkovat pracovníkům Airship Industries z Anglie za to, že mi umožnili poznat jejich novou vzducholoď a letět v ní.

Za své znalosti o Antarktidě vděčím těm, kteří mi ochotně poskytli informace o všem, co jsem potřeboval, i když to překračovalo rámec jejich povinností: personálu stanic Palmer a Faraday v Antarktidě; kapitánu Heinzi Ayeovi a posádce World Discoverer; Society Expeditions, Seattle, Washington.

Zvláštní dík patří Wernerovi, Amy, Judy, Stevovi a dalším, kdo fotografovali, zapisovali a doprovázeli mne při výpravě na konec světa.

Copyright © 1995 Thomas H. Block
All rights reserved

Translation © 1995 Magda Cindričová

ISBN 80 - 85954 - 06 - 0

Věnováno všem,
kdo mi i pouhými několika slovy nebo náznakem
poskytli inspiraci k mému dílu - mezi jinými obzvlášť
Ryanovi, Stevenovi, Kim a EFB.

…člověk s plným žaludkem a navlečen v teplém oděvu může považovat zimu za zábavnou. Ale pro pracujícího člověka znamená především zlo a soužení. Lidé jsou v takové zimě dvojnásob slabí, zloději úskočnější a lupiči krutější.

ANTON P.ČECHOV

…pamatuj na to základní, jak běží čas.

DOOLEY WILSON JAKO SAM VE FILMU *CASABLANCA*

Prolog

Šestého dubna odpoledne, přesně ve 15.02 newyorského času začala mamutí vesmírná základna GF-2 provádět svůj pátý obrat při běžné rotaci ve vzduchoprázdnem prostoru. V tom okamžiku se na stříbřitém povrchu její střední sekce zaleskla vlajka Spojených států, která se natočila směrem k nelítostnému slunci. Země, kroužící třicet šest tisíc kilometrů pod základnou, vyhlížela jako mozaika na basketbalovém míči na dosah ruky. Obrazce v jasných barvách – modré, zelené, hnědé, bílé – se neustále měnily, jak teplá, životem kypící planeta poklidně rotovala kolem své osy.

Byl by to býval neobyčejně krásný pohled, ale na palubě vesmírné základny nebyl nikdo, kdo by jej ocenil. Když obrovskou orbitální raketovou základnu opustili před osmi měsíci poslední kosmičtí technici, všechny funkce tohoto zařízení byly řízeny zcela automaticky. Nikdo nemohl předvídat, že neobvyklá kombinace okolností brzy povede k nepředstavitelné katastrofě.

Několik posledních týdnů bombardoval kosmický kvasar, označený jako 3C73, elektromagnetické stabilizátory základny GF-2 značnými dávkami rentgenových paprsků. Takovou věc pozemští inženýři v kalifornské monitorovací laboratoři od svých řídicích pultů snadno rozeznávali. Ale co složité pozemské monitory nedokázaly odhalit, bylo to, že spolu s tímto novým a neobvyklým zdrojem energie se objevovaly jiné znepokojující vlivy.

Během minulých tří dnů začala působit stálá sluneční erupční aktivita. Navíc vliv přítomnosti stop radioaktivity ve vrstvách galaktického prachu, který nasedal na šestihrannou konstrukci GF-2 za dobu jejího pobytu ve vesmírném prostoru, vedl k ohromné akumulaci vysokofrekvenční energie, která překonala důmysl lidí. Jedenáct vteřin po 15.03 odpoledne dosáhla nakonec energie kritické úrovně a náhle pronikla do vnitřních struktur vesmírné základny. Palubní obvody – které nebyly konstruovány tak, aby vzdorovaly ohromnému elektrickému náporu – zareagovaly jediným možným způsobem. Ve zlomku sekundy veškeré elektrické systémy vesmírné odpalovací rampy přešly z rutinního provozu do totálního chaosu.

Na obrovské ploše rampy GF-2 se současně otevřely čtyři tucty uzávěrů odpalovacích sil balistických střel. O deset vteřin později se v každé balistické střele s nukleární hlavicí vznítily raketové motory. Neslyšitelný projev obrovské energie způsobil, že všech osmačtyřicet balistických střel Spojených států opustilo plošinu GF-2. Všech osmačtyřicet raket zamířilo k naprogramovaným cílům.

Bíle zářící sovětská vesmírná základna, známá v Kremlu jako N-l, obíhala ve stejném synchronním pohybu kolem Země jako americká, přestože byla umístěna mnohem severněji k oblasti pólu. Její elektronické senzory přijaly jasný signál, že k Zemi směřující střely byly odpáleny z konkurenční vesmírné zbraně Spojených států. Jak říkala informace, kterou generální tajemník komunistické strany Sovětského svazu sdělil přímo prezidentovi Spojených států po uvedení sovětské odpalovací rampy do provozu, palubní programování N-l bylo také konstruováno jako plně automatické. Jakýkoliv pokus o útok z odpalovací základny Spojených států by vyústil v téměř simultánní reakci sovětského protivníka.

Veřejně sice politikové obou zemí projevili nevoli a nesouhlas s tímto uspořádáním, ale tajně se dohodli, že koncepce – známá jako „oboustranně zajištěná destrukce“ s oficiální zkratkou MAD – bude nejlepším způsobem záruky proti totální jaderné válce. Ale desítky vědců a techniků sedící bezmocně u svých pozemních řídících stanovišť ve Spojených státech i v Sovětském svazu si nebyly schopny vzpomenout na žádný aspekt doktríny MAD, který by připouštěl možnost reálného útoku raket z GF-2 proti Sovětskému svazu nebo proti automaticky odvetnému nukleárnímu zásahu vůči Spojeným státům a jejich spojencům ze sovětské plošiny N-l.

V kalifornské monitorovací laboratoři zodpovídající za odpalovací plošinu Spojených států GF-2 trávili vědci posledních patnáct minut svého života zoufalým úsilím zjistit přesně, co se vlastně stalo. Jeden z vedoucích pracovníků, který měl toho odpoledne službu – Kenneth Vandergriff, vysoký, štíhlý muž z Minneapolisu v Minnesotě – narazil na stopu správného vysvětlení. Objevil část pravdy už v době, kdy v blízkosti laboratoře, kde pracoval, explodovala první ze sovětských střel. Vandergriff byl vzápětí smeten z povrchu země, stejně jako miliony dalších lidí na stovkách čtverečních kilometrů

kolem něj, když ve zlomcích okamžiků za první bombou explodovaly další. Když se Vandergriffovo tělo obrátilo v prach, byla pro lidstvo navždy ztracena poslední možnost zjistit, kde v komplexním systému pro udržení míru, který pracoval na základě oboustranně zaručené destrukce, došlo k chybě.

Elwoodu B. Bensonovi právě došel vosk na auto a on se pro něj vydal zpátky do své prostorné garáže v elegantní čtvrti Pittsburghu, když uslyšel první sirény. Stál mlčky asi půl minuty a pokoušel se zjistit, co by kvílivé sirény v dálce mohly znamenat. Nic takového dříve neslyšel, tím si byl jist, a uvažoval, jestli to snad není začátek poplachu oznamujícího blížící se tornádo nebo něco podobného.

Benson pozoroval obzor na západě, ale ten byl bezmračný, jak předpovídala i zpráva o počasí. Pokrčil rameny, pak usoudil, že nejlepší, co může dělat, je poslechnout si rádio – jestli se opravdu blíží vichřice, chtěl to vědět včas, aby mohl zajet se svým rollsroycem do garáže, než zmokne. Benson se obrátil a kráčel ke stříbrnému vozu na příjezdové cestě, otevřel jeho masivní dveře a stiskl knoflík rádia. Co se stalo dál, přihodilo se tak rychle, že si Benson nikdy neuvědomil, že příčinou jeho okamžité smrti byl náraz těla na těžkou masku chladiče z nerezové oceli – na masku, které už chyběl symbol výrobce, protože těžký maskot byl vyrván o okamžik dřív – když ho nesmírná síla vystřelila nahoru a zpátky oknem vozu. První jaderná exploze, která během několika okamžiků detonovala vysoko nad budovou United States Steel přímo v centru Pittsburgu, usmrtila většinu obyvatel města a zničila jeho okolí. Další dvě jaderné zbraně, které vybuchly nad stejným klíčovým místem během další půlhodiny, byly klasickým případem zbytečně vysoké ničící schopnosti, která byla stanovena pro celosvětovou nukleární válku.

Policejní důstojník Pierre Lesueur kráčel na své pochůzce po široké, stromy lemované ploše Cours Mirabeau ve městě Aix-en-Provence. Očima rychle přejížděl každou výkladní skříň a dveře, které míjel, ale jeho mysl byla daleko odtud, stovky kilometrů na sever, v Paříži. Vypraví se tam už za pár týdnů, ke svému příteli Jeanu-Claudovi. Ta cesta slibovala večery strávené příjemněji než na

obchůzkách v ospalém městečku jižní Francie. Lesueur ještě zacloumal dveřmi jednoho obchodu – byly jako všechny ostatní pevně zavřeny a zamčeny – a pak se na okamžik zastavil, aby si protřel oči, a pomyslel znovu na žádost o zpětné převedení k pařížské policii. Lesueur věděl, že životní náklady v Paříži jsou mnohem vyšší, ale zase…

Malá vysílačka, kterou Lesueur nosil na opasku, výstražně zabzučela. Váhavě sáhl na malý přístroj a pozvedl ho k uchu. Očekával samozřejmě další obvyklou informaci a povinnost spojenou s tím, že některý z místních občanů ochutnal příliš mnoho vína z přetékajících sudů a nechal své auto sjet ze silnice do cypřišového háje. Ale slova, která se ozvala z malého elektronického přístroje – téměř nerozlušitelná, protože byla vyslovována velmi rychle, s tolika emocemi – způsobila, že policejní důstojník Lesueur ztuhl na místě. Nukleární válka. Paříž už neexistuje. Došlo k útoku na britské pobřeží. A k mohutné explozi nad Bordeaux.

Zvuk městské poplašné sirény Lesueura probudil, její ostrý kolísavý tón protínající noční ticho způsobil, že sebou prudce trhl. Ten, kdo měl službu na velitelství, se rozhodl spustit havarijní sirénu na poplach – a Lesueur už věděl, že to rozhodnutí byla naprostá chyba.

V bytech nad obchody na Cours Mirabeau se začala rozsvěcet světla a brzy se svítilo i na druhé straně bulváru, ve větších domech na protější straně. Za pár okamžiků se začaly otevírat dveře. Na chodnících se začali shromažďovat první občané reagující na poplach, oblečeni do nočních úborů a čehokoliv, co na sebe ve spěchu hodili. Ti, kteří spatřili policistu, vrhli se k němu a žádali vysvětlení. Ale než mohl Lesueur sdělit děsivé zprávy jen prvním ženám a mužům, kteří se na něho obrátili, vytryskl za nimi hrozivý záblesk světla, které ozářilo celou jižní oblohu.

„Zpátky, rychle dovnitř!“ křičel Lesueur, když odolal náhlému popudu obrátit se směrem ke světlu, a obrátil se k lidem. Důstojník Lesueur se rozběhl po ulici, mával přitom rukama a křičel: „Marseilles! Bombardují Marseilles! Běžte domů!“ Ale než se dostal k první skupince lidí na chodníku, ucítil horký proud v zádech a věděl, že je pozdě.

Síla výbuchu nad jednotkami francouzského námořnictva byla

tak silná, že svým ničivým účinkem dosáhla až k Aix-en-Provence, téměř pětadvacet kilometrů na sever. Ničivý proud, který se prohnal spícím městem, měl sílu větší než hurikán a smetl většinu lidí a budov. Důstojník Lesueur byl žhavým větrem stržen a unášen, jako by byl jenom třískou v obrovském víru. Jeho tělo narazilo na klenutý cihlový průchod. Průchod se rozpadl a zřítil o pár vteřin později, protože ani on neodolal síle větru. Postupně byli všichni lidé, všechny budovy v Aix-en-Provence – městě poklidné krásy, jež tu stálo ještě před Kristem – srovnány se zemí.

Palubní velitel Li Čing ťukl ještě jednou do čelní desky rádia v pilotní kabině, ale teď už věděl určitě, že se vysílačka zcela porouchala. Zvedl oči od přístrojového panelu před sebou a zkoumal oblohu, kterou měl před sebou. Na východním obzoru se objevil první náznak svítání, ale země pod ním zůstávala zahalena v neproniknutelné černi. Daleko v dálce rozeznával Li Čing na Zemi světla Baoji a za nimi větší světelný bod, který představoval Xian. Stočil proudové letadlo MiG 21 do širokého oblouku, nevěda, co dělat dál. Když MiG 21 zamířil na sever, směrem k poušti Gobi, která dělila Čínu od Mongolska, okamžitě srovnal křídla. Li Čing cítil, že kdyby měl nějakou šanci najít zbytek své skupiny, byl by tohle směr, ve kterém je mohl najít.

Čang je neskutečný blb. Měl přece zůstat v těsné formaci. Li Čing nemohl uvěřit své smůle – že jako první muž na křídle se mohl ztratit, když se snažil udržet se ve správné výšce, a že se mu teď navíc pokazilo rádio. I když poruchy rádia byly u nejstarších stíhaček, které byly přiděleny jeho roji, dost obvyklým jevem, Li Čing věděl, že by ho výcviková komise podrobila značné kritice, kdyby se mu nepodařilo lokalizovat svou jednotku, aby mohl dokončit mimořádné cvičení.

Začal s migem ostře zatáčet na západ, když spatřil něco vysoko nad sebou. Srovnal křídla a sledoval zvětšující se čmouhu kondenzační stopy za něčím ve vzduchu, jak stoupá a vlní se. Udiveně se díval na další kondenzační stopy, které se přidaly k té první a vypadaly jako zjevná formace střel odpálených na nějaký neznámý cíl nad nimi – cíl, který ležel v jeho směru.

To není žádné cvičení! Co se mohlo stát? Palubní kapitán Li Čing zvedl ruku z kniplu, aby ještě jednou zabušil pěstí do hluchého rádia. Tentokrát už jeho ruka nedosáhla na místo, k němuž směřovala. První z mnoha jaderných bomb, které měly detonovat nad Čínou, explodovala několik set metrů nad jeho hlavou. A okamžitě zničila jakékoliv stopy po tom, že vůbec někdy existoval velitel Li Čing nebo jeho MiG 21.

Během čtvrthodiny byly sprovozeny ze světa další miliony a miliony lidí, když byl spuštěn povel k odpálení celého deště nukleárních bomb. Toho šestého dubna nebyly do 15.45 odpoledne zcela zničeny jen Spojené státy a Sovětský svaz, ale i většina ostatních zemí světa. Jaderný arzenál vystřeloval proti nepříteli blízkému i vzdálenému, starému i novému. Desítky zemí, jedna za druhou – mnohem víc, než by se kterýkoliv profesionální stratég na světě odvážil předvídat – vzplanuly neuhasitelným plamenem. Téměř každý kout zeměkoule byl zavlečen do smrtelného zápasu planety, která ještě před půlhodinou poklidně obíhala po své dráze.

1. KAPITOLA

Na zamžené, tiché obloze se vznášela ohromná bílá vzducholoď, letící nad klidným mořem, které měla dvě stě padesát metrů pod sebou. Na střední sekci syntetického pláště, jenž dával vzducholodi charakteristický doutníkový tvar, svítila horizontální červená linie a tato čára tvořila jedinou barevnou skvrnu kontrastující s šedivou a mdlou oblohou. Na obou stranách zaoblené přední části stroje byla vyražena obrovská devítka a na každém z ohromných laminátových směrových kormidel – která čněla nad částí obalu vzducholodě i pod ní – se odrážely výrazné barvy americké vlajky. Těsně před každou z vlajek byl velkými černými písmeny namalován název *Airship Airlines.* Mírné chvění dvou motorů vzducholodě namontovaných v zadní části podvěsné konstrukce bylo v tom okamžiku jedinou vibrací, která procházela strojem. Vzduch jimi proudil neuvěřitelně hladce. Pulzování motorů se neslo přes třicet metrů konstrukce z laminátu a aluminia pod obalem. V nitru tohoto nízkého prostoru – gondoly – byli umístěni cestující, posádka a náklad. Nevýrazné, ale soustavné záchvěvy motorů nakonec probudily muže, který spal v kabině uprostřed lodě na levé straně. Pomalu zvedl hlavu z polštáře, rozhlédl se na pár okamžiků po miniaturní místnosti, a konečně promluvil hlasem, ze kterého se ozývala zároveň ospalost i hněv: „Zatraceně, my jsme usnuli. Kolik je hodin?“

Nancy Schneiderová zavřela oči a byla přesvědčena, že to bude jen na minutu nebo dvě. Když uslyšela hlas Raye Madigana, okamžitě je otevřela. „Kolik je… hodin?“ Několikrát zamrkala, pak se rychle převalila dál z místa, kde pod jejím tělem spočívala Madiganova svalnatá ruka. Obrátila se k cestovnímu budíku na malém nočním stolku vedle postele.

„Říkal jsem ti, ať si dáš pozor a neusneš.“ Madigan se na ni zadíval. Nancy byla nahá, ale kolem těla měla omotáno prostěradlo. Byla příliš nevýrazná, než aby mohla být považována za velkou krásku, ale její hladká pleť, pevné tělo, jemné rysy a plavé dlouhé vlasy rozhodně stačily, aby byla žádoucí.

„Bylo to nádherné,“ řekla Nancy. Zívla.

„Jasně.“ Madigan se odvalil ke kraji postele, proklouzl kolem Nancyina nahého těla, dávaje si při tom pozor, aby se jí nedotkl – fyzický kontakt po milování nebylo zrovna to, co měl v oblibě – a posadil se na okraji matrace. „Ale moc dobře víš, že jsem už měl být ve službě. Nemělas mě nechat usnout.“

„Pro pár minut se nic nestane.“ Nancy ukázala na budíček a usmála se. Všimla si, že Madigan se na ni nedívá. „Ale raději bys měl jít, miláčku.“

„Ovšem – až na to, že teď budu muset snášet od Whitakera keců víc než dost.“ Madigan se mračil, když se oblékal a zkoumal obzor oknem z plexiskla. „Viditelnost je zrovna tak mizerná jako před hodinou.“

„Opravdu?“ Nancy použila záminku, že vyhlíží z okna, aby se o něho mohla otřít, a její tělo se přitisklo na pár vteřin k jeho boku, než sáhla na koupací plášť, vklouzla do rukávů a zavázala si pásek. „Alespoň není žádná turbulence.“

„Na turbulenci jsou příliš stabilní podmínky.“ Madigan si zapnul košili uniformy, pak pečlivě upravil nárameníky se třemi pruhy na každém rameni – uniformy druhého pilota vzducholodě.

„Co řekneš kapitánovi?“ Nancy jemně přitiskla prsty k pevným obrysům jeho svalů na zádech. I v košili bylo zřejmé, že Ray Madigan je silný muž.

„Řeknu Whitakerovi, že jsme spolu byli na odpoledním matiné.“

„Myslím to vážně.“

„Já taky. Byl to pořádný cirkus.“ Madigan ukázal na zmačkaná prostěradla na posteli.

Nancy se trochu ošila v předstíraných rozpacích, i když sex a láska – oblasti, které se u ní někdy překrývaly, někdy ne – byla témata, o nichž obvykle mluvila s potěšením. Váhavě změnila téma. „Přijdeš dnes večer k večeři?“

„Ne. Jak jsem ti říkal, mám službu. Myslím, že tu čest bude mít náš vážený kapitán.“

„Byla bych raději, kdybys vycházel s Whitakerem trochu líp. Vzducholodě jsou trochu moc malá zařízení na osobní spory.“

Madigan se opovržlivě zasmál. „Jistě, tobě se to dobře říká – ty s ním nemáš nic společného. Ale já s tím blbcem trčím posledních

šestnáct tisíc kilometrů ve dva a půl metru široké pilotní kabině.“

„Nevíš přece jistě, že to byl on, kdo ve zprávě o způsobilosti vystoupil proti tobě.“ Nancy si uhladila pár plavých pramínků, které se jí uvolnily z koňského ohonu. Bylo jí třicet a přitom pořád nosila stejný účes jako před patnácti lety, což považovala za potěšující. Když něco vyhovuje, není třeba to měnit.

„Už jsem ti přece stokrát říkal, že mám na patřičných místech pár dobrých přátel. A ti tu zprávu viděli.“

„To není přesně to, co jsi mi říkal.“ Nancy vyhlédla oknem na moře pod nimi, pak se znovu podívala na druhého pilota. „Řekl jsi mi, že jeden úředník viděl na stole hlavního pilota ve zprávě o způsobilosti Whitakerův podpis. To nutně neznamená, že to špatné má na svědomí Whitaker.“

„Přestaň s těmi kecy, ano?“ Madigan přešel k protější stěně kabiny a přejel rukou po řadě nýtů na opěrném nosníku gondoly. „Faktem číslo jedna je, že jsem byl na řadě při povýšení na kapitána. Faktem číslo dvě –“

„Ano, ale –“

„Faktem číslo dvě je,“ pokračoval Madigan, „že dali *vzducholoď Sixteen* Hendersonovi. Já dovedu i se zavřenýma očima lítat líp než on.“ Madigan mluvil svým obvyklým řízným tónem, ale pro změnu se tentokrát on vyhýbal pohledu na ni. Místo toho upřeně hleděl na řadu nýtů pod prsty. „Udělal mi to jasně Whitaker. Poznal jsem to podle způsobu, jakým se na mne dívá.“

„Tak proč si tě zase vyžádal na svou loď. To přece nedává smysl.“

„Ale dává. Všechny ostatní zprávy o způsobilosti byly v pořádku. Všechny kromě Whitakerovy.“ Madigan mluvil nedbale, ale bylo zřejmé, že se urazil, když ho minulo povýšení na kapitána. „Proto ho šéfpilot musel požádat, aby mi dal ještě jeden pokus, ještě jednu možnost posouzení. O to se při celé té cestě jedná, alespoň co se týká jeho a mne.“

„Pak by ses měl možná trochu víc snažit.“

„Možná bych jenom měl tomu hajzlovi dát přes hubu za to všechno, co mi moje snažení přineslo. Nevím, proč to sakra nechápeš, ale Whitaker si už názor udělal. Případ skončil. Nemá mě rád a

už se na tom nic nezmění.“ Madigan se dostával do varu, ale musel držet svůj hlas na uzdě, protože Whitaker byl ve stísněném prostoru gondoly sotva o čtrnáct metrů dál. „Od té doby, co vyhodil z domu syna a ten o pár týdnů později zemřel na předávkování drogami, se z Whitakera stává čím dál větší idiot. Jemu vůbec nezáleží na tom, jestli já můžu být dobrý kapitán, nebo ne – velet nějaké vzducholodi se tak nějak stalo jeho soukromou záležitostí. A nechce, aby členy jeho klubu byli lidé, jako jsem já.“

„Jak starý byl jeho syn?“

„Sedmnáct. Setkal jsem se s ním jednou, když jsme vyjížděli na cestu. Bylo to zvláštní, jaký byl rozdíl mezi ním a tím starým – byl ohromně nepořádný a lhostejný, všechno mu bylo fuk.“

„Je dost obvyklé, že je člověk opakem svých rodičů.“ Když Nancy dospívala, úmyslně se chovala zcela jinak než její matka. Teď, když byla starší, začala teprve oceňovat matčinu disciplínu a charakter.

„Jo. A Whitaker pořád toho chudáka kluka sekýroval a říkal mu, co je dobré a špatné. Vyrazil ho, protože porušil jednu z jeho mravních zásad.“

„Kterou?“

„Měl u sebe v pokoji trávu, pár cigaret, které si přinesl domů z nějaké party.“

„A to je všechno?“ Nancy zamrazilo – uvědomila si, že za řadu let jí rodiče našli v pokoji hodně věcí, které byly mnohem horší. Byla ráda, že její rodiče měli tolik taktu, když se jednalo o to, jestli něco k tomu říct, nebo ne.

„Pro Whitakera bylo pár cigaret dostatečným důvodem, aby udělal ohromnou scénu – i když to vedlo ke ztrátě lidského života. Ale alespoň ten blbec dostal, co si zasloužil, když od něho odešla manželka. Dobře mu tak.“

„Chápu.“

„Opravdu? To je skvělé. No, já taky některé věci chápu. Chápu, že nikdy nebudu kapitánem, dokud na to rozhodnutí bude mít Whitaker nějaký vliv.“

„Co budeš dělat?“

„Až se dostaneme zpátky do Států, požádám o zařazení jinam.

Radši odtud vypadnu, než bych měl ještě jednou letět s Whitakerem.“

„To bys opravdu udělal?“ Nancy si toužebně přála, samozřejmě, aby byl Madigan povýšen na kapitána vzducholodě a ona se stala přítelkyní velitele, a ne jen prvního důstojníka. Ale druhým Nancyiným přáním bylo, aby věci zůstaly tak, jak jsou. Rayův odchod, o kterém začal mluvit teď, když mezi nimi vznikl takový vztah, byl poslední věcí, se kterou by chtěla počítat.

„To si piš, že bych vypadl. Ale neboj se. Nemyslím, že to bude nutné. Když si Whitaker na mně zchlazuje žáhu, vedení si může zachránit tvář tím, že mě nechá přejít na jinou vzducholoď. Nakonec naskládám na hromadu tolik doporučení o své způsobilosti, že si šéfpilot bude moct dovolit taktně nebrat v úvahu jednu zprávu od Whitakera.“

„To bude fajn.“

„Jistě, i když to bude trvat. Ale na čase nezáleží, protože jednou se přece dočkám toho slavného dne a od toho pitomce se dostanu.“

Nancy otevřela ústa, aby odpověděla, ale pak se rozhodla mlčet. Není ten pravý čas. U kapitána Whitakera bylo podivné, jak vysoce ho respektovala většina lidí, a jak hluboce ho nenávidělo pár dalších. Co se týkalo jí, Nancy se zdálo příjemné s Whitakerem pracovat a snadné s ním vyjít – a proto ji ještě víc udivovalo, že Ray toho není schopen. Možná to, co řekl o Whitakerovi, byla pravda, možná se mu Ray opravdu nemohl ničím zavděčit, ať dělal co dělal. „Vypadáš dobře,“ prohlásila Nancy, když ustoupila o krok zpátky, aby ho viděla celého. Měřil sto osmdesát tři centimetry a měl úžasně pevné svaly, široká ramena a štíhlý pas. Třiatřicetileté dokonalé tělo. „Neboj se, zlato, všechno dobře dopadne.“

„Kecy. Všechno dopadne dobře, když se o to postaráš.“

„Postaráme, ne?“

„Zapomínáš, že jsem to já, komu se to stalo.“

„Ne tak úplně.“ Sotva třetí den poté, co se v Anglii nalodila na *vzducholoď Nine*, se s ním milovala poprvé. Od té doby – to znamená po téměř čtyři týdny – byli spolu, kdykoliv to mohla zařídit. Chvíle s Rayem byly pro ni jako narkotikum, jako zvyk, kterého se nemohla vzdát. „Měl by ses učesat.“

„To je fakt.“ Madigan přistoupil k zrcadlu na stěně a vytáhl z kapsy hřeben. Začal si pečlivě upravovat dlouhé husté vlasy do účesu, který mu vyhovoval.

„Neotravuju tě, že?“ zeptala se ho Nancy nedbale, když vyklouzla z koupacího pláště a začala se oblékat. Zatímco čekala na jeho odpověď – zdálo se, že se mu líbí mlčení, které teď mezi nimi zavládlo – vyhlížela plna úzkosti z okna kabiny dolů na oceán. Moře se zdálo být pokojné stejně jako obloha, kterou proplouvali. Práce letušky na palubě vzducholodě se jí líbila. Než se dala k Airship Airlines, pracovala na pravidelné lince proudových letadel – USAir – a létala jako mladší palubní obsluha transkontinentálních letů, ale její běžná práce na vzducholodi byla mnohem zábavnější.

„Proč se na to ptáš? Vypadám otráveně?“ Madigan se obrátil k ní a pohlédl na ni.

„Nevím, někdy mě prostě napadne taková otázka. Jenom tak.“ Ray v ní dokázal vzbudit komplex méněcennosti. Tuto jeho schopnost v jejich vzájemném vztahu doslova nenáviděla, ale zdálo se, že něco podobného provází všechny její vztahy s muži. Byla to zkouška ohněm, jak jednou poznamenala jedna její spolužačka.

„Kritický pohled na sebe je úžasná věc,“ zeširoka se usmál Madigan. „Podívej se, jak důkladně jsem v poslední době zkoumal sám sebe. A taky se podívej, co jsem z toho měl.“ Madigan se natáhl a plácl Nancy po zadku, jeho ruka sklouzla po látce jejích spodních kalhotek, které si právě oblékla. „Měla by ses na to ptát pořád, měla bys stále pochybovat i o věcech, o kterých si myslíš, že jsou absolutně jisté. Pak budeš silná – tím, že budeš o všem a o všech pochybovat.“ Madigan se zasmál, pak si stoupl ke dveřím kabiny, které vedly do nitra lodě, směrem k pilotní kabině.

„Někdy by mě zajímalo, jestli to myslíš vážně, když říkáš takové věci.“

„Taky by mě to někdy zajímalo.“ Madigan stál bez výrazu, na jeho tváři se neobjevil ani náznak jakýchkoliv pocitů.

Nancy zavrtěla hlavou. „Na to teď nemáme čas. Teď ne.“

„Čert vem Whitakera.“ Madigan beze slova otevřel dveře a vyšel z kabiny.

Nancy se dívala, jak se dveře za ním zavírají. Několik vteřin stá-

la na místě a sotva dýchala. *Není to pro tebe nic dobrého,* objevila se známá myšlenka, jako by se v její myslí přehrávala porouchaná deska. A přesto věděla, že to je píseň, kterou slyšela už tolikrát, tolikrát od své matky, od přátel, i sama od sebe. *Není pro tebe dost dobrý. Vždycky si vybíráš muže, kteří pro tebe nejsou dost dobří.* Ale ať říkal rozum cokoliv, Nancy Schneiderová na to nedbala. I kdyby chtěla, věděla, že k tomu, aby se zbavila svých zvyků, přiměla ke změně, nestačí jen opakování těch až příliš známých slov.

Dr. Everett Tucker se naklonil přes opěradlo a vyhlížel z okna před sebou: „Tak to je ta zóna, o které jste mluvil? Myslím, že jste tomu říkal konvergence, že?“

„Přesně tak.“ Kapitán Lou Whitaker se v levém předním sedadle vzducholodě natočil stranou, aby seděl čelem k Tuckerovi. „Plánovaná trasa letu nás vede přímo po zóně konvergence skoro šest a půl tisíce kilometrů. Při této rychlosti,“ řekl přátelským tónem a ťukl na palubním panelu před sebou do tachometru, jehož ručička se zachvívala na údaji mírně pod hodnotou sto šedesát kilometrů za hodinu, „budeme udržovat kurz na zóně konvergence téměř celé další dva dny.“

„Je to ještě složitější,“ přidal se Steve Galloway ze sedadla druhého pilota, když pohlédl napřed na kapitána a pak zpět na staršího Angličana, který stál za nimi. „Asi ve stejné době, kdy opustíme zónu konvergence, budeme také křižovat sto osmdesátý poledník. To znamená podle kalendáře skoro tři dny konvergence.“ Galloway se zakřenil, jeho mladistvý široký úsměv ukázal, že přestože skutečnost sama o sobě je pravdivá, dělá si z jejího významu zjevně legraci.

„Takže protože teď máme odpoledne šestého dubna,“ prohlásil Tucker a udělal přehnané gesto, aby si to ověřil na hodinkách, „bude osmého – ne, devátého dubna – než se dostaneme z téhle příšerné husté mlhy.“ Tucker se ještě trochu víc předklonil a předstíral, že zaostřuje brýle s kovovými obroučkami, jako by se pokoušel prohlédnout temné šero, přes které letěli. „Odvážil bych se tvrdit, že jsem trochu zklamán. Jedna věc je být pomalejší než loď do Číny, ale úplně něco jiného je octnout se v mlze na dobu, která zabere celé tři dny mého diáře.“

„Je to stejné jako to, co viděli před padesáti lety z *Hindenburgu,*“ řekl Whitaker. Přejel si rukou po prořídlých vlasech, shrnul na stranu pár pramínků, které zůstaly jako hnědý poloostrov vyčnívající do zvětšujícího se moře opálené a brunátné lebky. Přesunovat neposlušné prameny sem a tam si bezděčně zvykl před rokem, krátce po svých čtyčiačtyřicátých narozeninách.

„Nebo to, co viděli z R-101,“ dodal Tucker, vraceje se zpátky ke staré britské vzducholodi, která se stala jeho vášní od okamžiku, kdy začal pracovat na svém posledním úkolu pro Národní historickou společnost. „Četl jsem spoustu stránek palubního deníku z R-101 – oficiálních, originálních stránek, víte. V podstatě se shodují s tím, co říkáte. Až na to, že při křižování nad severním Atlantikem měla vzducholoď stejně nedostatečné vizuální podněty, mívala na těchto trasách při svých letech zřejmě mnohem horší počasí, než máme při našem letu my.“

„V tom směru máme prostě štěstí, nic víc. V jižním Atlantiku – zvlášť tady v Drakeově průlivu – se vyskytuje asi nejhorší počasí, jaké člověk zná. Antarktický kontinent,“ pokračoval Whitaker s máchnutím ruky směrem k levé straně předního okna pilotní kabiny, „je prvotřídní výrobce špatného počasí. Měli jsme opravdu štěstí, to je všechno.“

„To je jistě zajímavý názor. Štěstí a já obvykle nechodíme ruku v ruce.“ Tucker si ledabyle urovnal tvídové sako, pak se dotkl velikého windsorského uzlu své kravaty, aby se ujistil, že leží v dokonalém středu. Jestli ho všechny ty roky, které strávil jako profesor historie v Cambridgi, něčemu naučily, bylo to pečlivé plánování a věnování pozornosti detailům obvykle daleko vzdáleným pojmům, jako je štěstí a náhoda.

„Měl jste s námi být před měsícem, když jsme tudy letěli naposled,“ řekl Whitaker. Setřel si pomyslné smítko z kapitánských výložek na ramenou. „Dřeli jsme se od prvního okamžiku, kdy jsme opustili Afriku, až do chvíle, než jsme se ocitli pár set kilometrů před Austrálií.“

„To byl můj první let jako druhého důstojníka na téhle vzducholodi,“ dodal Galloway a pohlédl zpátky na Tuckera. Normálně by neřekl nic – jistě by neutrousil ani slovo, kdyby na levém sedadle

místo Whitakera seděl první důstojník Madigan. Ale Galloway měl kapitána rád a snažil se mu pomáhat, jak mohl, i v případě nezávazné konverzace. „Potáceli jsme se sem a tam dost dlouho, až jsem byl z toho celý zelený. Tahle loď je stabilní bestie," pokračoval Galloway a poplácal přístrojový panel před sebou, „ale nic nejde hladce, když se z oblohy stane valcha."

„Abych se vrátil k původnímu tématu," řekl Tucker, „co je příčinou této mlhy – na linii konvergence – v které strávíme skoro věčnost?"

„Chtěl jsem o tom mluvit dnes při večeři," pohlédl Whitaker na hodiny na přístrojovém panelu. Ještě tři hodiny a bude na něm řada, protože Whitakerovou zásadou bylo přidělovat speciální úkol hostitele při večerním jídle všem čtyřem členům pilotní posádky vzducholodě, a ne vykonávat ho jen sám, jako to dělala většina kapitánů na linkách. „Řeknu vám předběžně pár informací, ale jen když mi slíbíte, že vám brady neupadnou do polévky, když se budu později opakovat."

„Ovšemže ne, kapitáne. Polévka bude příšerně horká, než aby se někdo riskoval něco takového. Slibuji, že neusnu." Tucker vytáhl z kapsy saka dýmku s dlouhou troubelí a poklepal jejím koncem lehce o pažení za sedadlem druhého pilota. „Vliv konvergence v atmosféře je způsoben teplotou, že?"

„Správně." Lou Whitaker se zaklonil ještě víc a zůstal v uvolněné poloze. Těšilo ho vozit cestující na palubách vzducholodí, jimž velel. Společnost před osmi měsíci vybavila tři kabiny pro cestující v hlavním patře gondoly a zatím nikdo z těch, kteří letěli ve *vzducholodi Nine*, nebyl žádnou *zátěží;* někteří byli docela zajímaví. „Konvergenční zónu způsobuje rozdíl teplot. Setkává se tu chladná voda z antarktické oblasti s teplejšími vodami z jižního Atlantiku. Na místě, kde se střetávají, se často vytváří oblast mlhy."

„Jenom proto, aby mi zkazila výhled, tím jsem si jist."

„Snad." Whitaker se na okamžik odmlčel a pozoroval palubní přístroje. Jak očekával, ukazatele říkaly, že všechno na vzducholodi probíhá přesně podle pravidel. „V kolik hodin končíš se službou?" zeptal se Whitaker a obrátil se ke Gallowayovi.

„Teď už kdykoliv," odpověděl nedbale Galloway, přestože od

konce jeho služby uplynulo patnáct minut – což znamenalo, že první důstojník Madigan má už patnáctiminutové zpoždění. To bylo typické. Galloway neřekl nic o nedochvilnosti prvního důstojníka, protože nechtěl kapitánovi přidávat starosti, a kromě toho věděl, že by si Ray Madigan mohl nakonec všechny své problémy s kapitánem odreagovat na něm.

„Kdykoliv," opakoval Whitaker podrážděně. Zamračil se, když si uvědomil, kdy podle rozpisu služeb, který zpracoval včera večer, měl první důstojník povinnost převzít službu v pilotní kabině. „Měl jsem to vědět."

„Vědět co, veliteli?"

„Nic." I když si Whitaker slíbil, že už na to nebude myslet, znovu ho rozladilo, že jeho posádce tak málo chybí k tomu, aby byla ta nejlepší, se kterou letěl. Steve Galloway byl v současné době nejlepší druhý důstojník u vzducholodí – mladý, chytrý, zodpovědný, ochotný se učit a technicky na úrovni. Také přátelský. Whitaker sledoval, jak si počíná na sedadle druhého pilota: způsob, jakým Gallowayovy prsty přejížděly po palubních přístrojích vzducholodě, přestože v této chvíli byla řízena autopilotem, říkal Whitakerovi všechno, co potřeboval vědět o vztahu tohoto mladého muže k jeho práci. „Uvedl Madigan nějaký důvod, proč má zpoždění?"

„Ne pane. Neuvědomuji si, že by něco řekl."

„Jestli tu nebude do minuty, vyvolám ho palubním rozhlasem."

„Nevadí mi, že tady sedím. Líbí se mi to."

„To není podstatné." *Zatracený Madigan. Jeho drzost nezná mezí.* S výjimkou prvního důstojníka vzducholodě byl Whitaker skutečně velmi spokojený se svou posádkou. David Weiss, radiotelegrafista, byl ten nejlepší, jakého si mohl přát. Jeho jedinou chybou byla neobvyklá stydlivost, něco, co by snad mohl Weissovi pomoci překonat, jakmile mezi nimi vzniknou přátelštější, méně oficiální vztahy. Protože společenský styk s cestujícími – i když na palubě tohoto letu byli jen čtyři – byl pro Davida Weisse tak očividně nepříjemný, Whitaker udělal výjimku ze svého pravidla o střídání hostitelů při večeři a nevyžadoval po radiotelegrafistovi plnění tohoto úkolu.

„Teď když na to myslím, Madigan snad říkal něco v tom smyslu, že potřebuje pomoct Nancy." Galloway se trochu ošil ve svém

sedadle.

„Rozumím.“ Whitaker pochopil, že Galloway si vymyslel výmluvu ve snaze udržet dobré vztahy mezi posádkou. Byla to obdivuhodná vlastnost – první důstojník Madigan ji jistě využívá, kde může. „Počkám ještě chvilku, než ho začnu hledat.“

„Dobře. Nechci ho vyrušovat, jestli Nancy potřebuje s něčím pomoct. Nevadí mi, když zůstanu o trochu déle ve službě, opravdu.“

„Jak chceš.“ Whitaker pomyslel na Nancy. Počínala si velmi dobře při práci letušky a kuchařky na vzducholodi, i když se Whitaker zpočátku bál spíš jí než prvního důstojníka. Snad posté od okamžiku, kdy se před několika týdny poprvé setkali, Lou Whitakera napadlo, proč se Nancy Schneiderové líbí muž jako Madigan.

„Promiňte, kapitáne. Ale jestli vám to nevadí, zůstal bych tady a nahlížel vám přes rameno,“ ozval se toužebně dr. Tucker. Nerozuměl úplně vztahům mezi kapitánem a ostatními členy posádky – Američané, které znal, mu všichni připadali příšerně důvěrní v chování k sobě i vzhledem ke služebnímu postavení – přesto však Tucker viděl z práce na palubě *vzducholodě Nine* dost, aby si uvědomil, že zde vládne určité napětí. Zdálo se teď, že kapitán má v úmyslu probírat disciplinární záležitosti. Vrozený takt a ohleduplnost říkaly Tuckerovi, že je čas, aby znovu upozornil na svoji přítomnost, nebo aby odešel.

„Vůbec nám to nebude vadit. Jak jsem řekl, když jste poprvé přišel na palubu, máte přístup na celou loď.“ Whitaker přátelsky mávl na britského historika, „Ani v nejmenším nám tu nepřekážíte.“

„Jestli si tím jste jist, pak zůstanu. Začínám trochu rozumět vašim přístrojům. Když se budu trápit tady v pilotní kabině, určitě toho o vzducholodích poznám víc než kdekoliv jinde.“ Tucker chtěl dodat, že když bude prodlévat v pilotní kabině, získá také víc sympatií k posádce – to měla být rovněž jedna z oblastí jeho historické studie – ale teď zcela jistě na taková slova nebyl vhodný okamžik.

„Výborně.“ Whitaker se odvrátil a okamžitě se pohroužil do vlastních myšlenek. Letuška Nancy Schneiderová byla pro něho hádankou, zrovna tak jako jeho bývalá žena, Marilyn – tak to bylo až do konce minulého září, kdy mu řekla, že od něho odchází. Marilynina reakce na smrt jejich syna byla pro něho také záhadou – odmíta-

la o ní hovořit, i když Whitaker podle jejích reakcí dobře věděl, že ho z ní obviňuje. To nebylo fér. Whitaker se dlouze a zhluboka nadechl, pak se začal dívat před sebe.

I když bylo teprve odpoledne, spojení jižních šířek a ročního období už začínala pracovat proti němu. Byla skoro tma. Až na zbytek šedivého jasu na ztemnělém horizontu se už denní světlo vytratilo. Spodní část vzducholodě byla zahalena v hlubokém stínu a z místa, kde seděl, přední polovina gigantického, héliem naplněného balónu, vyčnívajícího osmatřicet metrů vpřed jako obrovitý baldachýn, vydatně zacláněla zbytku toho mála denního světla. Bílé zbarvení polyuretanového obalu, který tvořil většinu tělesa *vzducholodě Nine*, ztratilo svůj příjemný vzhled a plášť teď vyhlížel v matném světle neživě. Nebylo vidět nic než oceán dole. Nebylo vidět hranici obzoru. Jako by letěli v nitru láhve mléka.

Let v mlze. Není vidět nic kromě palubního panelu. Co neukazují přístroje, není pravda. Ta slova z minulých dob připomněla Whitakerovi léta, kdy působil u letectva, roky, které mu daly nekonečnou dobu života v prostředí, jež bylo zajímavé asi jako šedivě natřená skříň. Ve vzducholodích, se kterými nyní létal – alespoň většinu času – byl v neustálém kontaktu s prostředím, ve kterém navigoval, ve stálém a intimním vztahu se zemí. To byl důvod, proč se v této chvíli objevil v pilotní kabině, i když tam vůbec nemusel být – měl tak rád vzducholoď, že neznamenala pro něho práci; stala se vlastně náplní jeho života.

Whitaker dál přejížděl očima moře pod nimi. Vlny, nad kterými letěli, nebyly obvykle vzdáleny víc než pár set metrů a vzducholoď je málokdy míjela rychlostí větší než sto šedesát kilometrů za hodinu. Whitaker děkoval Bohu, že moderní společnosti pro provoz vzducholodí přesvědčily dost lidí, že levná doprava speciálních nákladů – vzducholodě byly rychlejší než námořní plavidla, levnější než běžná letadla – je životaschopný prvek trhu. Teď, když na palubě vzducholodě byly navíc tři kabiny pro cestující, měli ten nejlepší z možných světů.

Whitaker opět pohlédl na hodiny na přístrojovém panelu. Bylo už dvacet minut po střídání služeb. „Ještě pět minut a půjdu ho hledat.“ Madigan byl zřejmě v Nancyině kabině, možná tam prováděl

víc, než si Whitaker dovedl představit. Nikdy neupíral žádnému muži nebo ženě právo dělat, co chtějí a s kým chtějí, ale na Rayi Madiganovi bylo něco… Whitaker znovu vyhlédl ven, aby se zbavil myšlenek – a svého rostoucího vzteku – na prvního důstojníka.

Jednou z mála věcí, které Whitaker mohl pořád dobře vidět bez ohledu na temnotu, která je obklopovala, byla dvě houpající se čelní lana, která visela v proudu vzduchu v podivném úhlu. Nebýt mírného pohybu, který byl patrný – lana byla na každé vzducholodi permanentním objektem, jednalo se o stálá kotvicí zařízení používaná pozemním personálem při přistání – mohlo se zdát, že plavidlo, ve kterém letěli, je zavěšeno na obloze. Vzdálenost, kterou *vzducholoď Nine* urazila na své dlouhé cestě z Jižní Afriky do Austrálie, bylo možné zjistit jen podle ukazatelů na přístrojovém panelu.

„Kapitáne…“

Whitaker se obrátil ve svém palubním křesle, očekávaje, že za sebou uvidí Raye Madigana. Předpokládal, že uslyší začátek další ubohé výmluvy o tom, proč se první důstojník rozhodl dělat něco jiného, než čím byl pověřen. Místo toho spatřil Davida Weisse, mladého muže se strhanou bledou tváří, jehož levá ruka křečovitě svírala haldu papírů. Papíry se viditelně třásly.

„Bože, člověče, vypadáte jako duch. Co je vám?“ Dr. Tucker ustoupil o krok stranou, aby nestál v cestě a uvolnil palubnímu radiotelegrafistovi průchod ke kapitánovi.

„Co se stalo?“ Whitaker se snažil udržet klidný hlas, ale přece to v něm zaskřípalo. Okamžitě mezi nimi vzniklo neuvěřitelné napětí způsobené výrazem Weissovy tváře. „Přišlo něco dálnopisem?“ Whitaker se natáhl k radiotelegrafistově ruce svírající stoh papírů. „Je to… zpráva… pro nás?“ Whitaker měl teď ruku na papírech. Viděl červený pás, který palubní dálnopis vždycky tiskl na okraj papíru. Ale Weiss kupodivu pořád strnule stál v úzkém průchodu, který vedl k sedadlům v pilotní kabině, s očima rozšířenýma, s křečovitě strnulými ústy a trochu pootevřenými rty.

„Ach, Bože… to není možné… nemůžu tomu uvěřit… našel jsem to v tiskárně… byl jsem na večeři… právě jsem se vrátil… Bože…“

„Tak mi to dejte!“ Whitaker zvýšil hlas, až se rozléhal po celé

pilotní kabině. „Proboha, ukažte mi to!“ S velkým úsilím se kapitánovi nakonec podařilo vytrhnout papíry z Weissovy sevřené ruky.

„Co se proboha mohlo stát?“ Tucker nespouštěl oči z radiotelegrafisty: mladý muž zůstával zcela omráčen, zcela zdrcen tím, co viděl. Tucker se pokusil otočit ke kapitánovi a nahlédnout mu přes rameno do dálnopisné zprávy, ale hned zjistil, že nemá dost prostoru, aby se protlačil za kapitánovo křeslo.

„Všemohoucí Bože…“

„Co se děje?“ Třebaže nikdo neodpovídal, dr. Tucker z výrazu děsu a odporu v kapitánově tváři poznal, že zprávy jsou asi špatné. A opravdu, byly to velmi, velmi zlé zprávy.

2. KAPITOLA

Kapitán Andrej Kolontaj procházel sám kolem zábradlí na přídi sovětské motorové lodě *Primorje a* upíral oči na poklidné moře před sebou. Vlny temné vody se přelévaly jedna přes druhou, ale hladina nebyla viditelně zčeřená. Kolontaj mohl z pohledu do mlhy, která obklopovala loď, zjistit jen to, že ve všech směrech je obklopuje jen nepatrně zvlněný koberec vody, po které pluli. Při vypnutých motorech, kdy *Primorje* jen spočívala na vodě, se za nimi neobjevovala ani brázda. Děsivá nehybnost způsobovala, že pravdě dálnopisné zprávy bylo ještě těžší uvěřit. Jadernou válku a případný konec světa nebylo možné pochopit tam, kde všechno kolem bylo tiché jako nedělní odpoledne v Gorkého parku.

Kolontaj se zastavil vedle kotevního vrátku a kotevního navijáku u příďové nástavby. Přejížděl prsty po masivním řetězu omotaném kolem navíjecího bubnu, pak po převodové skříni. Obrátil se a pohlédl dozadu, podél pravoboku až k prodloužené zádi. I v mdlém světle, kterým se odpolednímu slunci podařilo prorazit hustou mlhu, se bílá nástavba *Primorje* nádherně třpytila a vyhlížela velmi majestátně nad jasně červenou konstrukcí lodního trupu.

Kolontaj se okamžik díval, jak několik členů jeho posádky pracuje na upevňování nákladu do prostoru pod zadním jeřábem záchranného člunu. Za nimi viděl špičku jedné z lopatek vrtule helikoptéry. Lano, které upínalo nehybnou lopatku – loď měla pro tuto speciální zásobovací akci dvě helikoptéry – bylo dost napjaté a způsobilo, že lopatka byla u špičky očividně ohnutá dolů. „Prověřte lana u helikoptéry," zakřičel Kolontaj, přestože nemusel tak zvyšovat hlas, v nehybném vzduchu se nesl docela dobře. „Zajistěte, aby lana nebyla příliš napjatá," dodal, když se k němu obrátili muži pracující s nákladem třicet metrů od něho.

„Ano, soudruhu," odpověděl vedoucí pracovní skupiny. Ihned poslal dva muže na záď zkontrolovat helikoptéry.

Kolontaj pozoroval námořníky potěšen, že alespoň pár mužů z jeho posádky se zabývá nějakým druhem smysluplné činnosti, která jim pomůže zbavit se myšlenek na neuvěříte lnou zprávu.

„Kapitáne, napětí lana se zdá normální," oznámil vedoucí pracovní skupiny, když se jeho muži vrátili se zprávou.

„Výborně." Kolontaj začal spokojeně zkoumat zbytek lodě. *Primorje* byla moderním dopravním prostředkem obchodního loďstva a bylo příjemné sloužit na takové lodi. Její dvojité dieselové motory a ohromné palivové nádrže umožňovaly, že se mohla vzdálit daleko od domova bez doplňování paliva. Její maximální rychlost byla čtrnáct uzlů. Při celkové délce osmdesát sedm metrů loď snadno unesla pětasedmdesát členů posádky a třiašedesát cestujících, kteří byli na palubě této výpravy, jež vezla zásoby jedné ze sovětských antarktických stanic. Stávalo se však, že kapitán Kolontaj dopravoval při některých výpravách během minulých šestnácti měsíců, kdy velel lodi *Primorje,* téměř dvojnásobný náklad. Když mu mysl na pár okamžiků zabloudila k neškodným, bezvýznamným myšlenkám, otočil se kapitán váhavě a pohlédl směrem k lodnímu můstku.

Všiml si, že ti tři ještě stojí na místě, kde je opustil. Každý stál v jiné části širokého lodního můstku – oblasti, která ve skutečnosti byla duší a srdcem *Primorje.* Dr. Nej stál pořád uprostřed místnosti plné okem v blízkosti kormidelního kola a obrazovky radaru. Zdálo se, že Nej něco čte z kusu papíru, který držel v ruce. Na pravoboční části můstku, teď trochu ponořené do stínu, stál major Zinovjev. Zdálo se, že major je Nejovým zrcadlovým obrazem. Za okamžik se Kolontajovy oči pomalu přesunuly k levé straně můstku. Tady se procházela Alexandra Bucharinová, pak se zastavila a s tváří odvrácenou od těch dvou se sklonila nad navigační mapou. Její dlouhé vlasy tvořily zajímavý obraz proti kovovým panelům stěny za ní a Kolontaj tu siluetu chvíli sledoval. Ale nakonec se mu podařilo odhodlat se k tomu, co věděl, že musí udělat. Kapitán Kolontaj vystoupil po schodech, které vedly k lodnímu můstku, a vstoupil dovnitř průlezem na pravoboku.

„Už minula jedna hodina," oznámil dr. Boris Nej tichým, ale"pevným hlasem a pohupoval se dopředu a dozadu na patách, s rukama nataženýma před sebe a opřenýma o římsu lemující kormidelní zařízení.

„Mohu vás ujistit, že vím, jak zjistit čas." Kolontaj se nedbale obrátil k muži, se kterým mluvil, jako by zjevný nedostatek jeho

zájmu mohl nějak zařídit, aby zmizel. Už litoval, že se vrátil na můstek, přestože neměl jinou možnost. „Opravdu jsem se za ty roky něco naučil, bez ohledu na to, co jste se možná dověděl z Moskvy."

Nej odpověděl až za pár vteřin, když mlčení mezi nimi dosáhlo nesnesitelné úrovně. „Nic takového jsem v Moskvě neslyšel," řekl opatrně, vědom si toho, že jeho odpověď může být kritickým bodem pro oba. Nej pohlédl nejprve na armádního majora po své pravici, pak na lékařku, která se stále skláněla nad navigačními tabulkami vlevo od něj. Oba zjevně chtěli slyšet, jaká bude jeho odpověď kapitánovi. „Dověděl jsem se, že jste byl uvážlivý a rozumný člověk, který si získal respekt svých posádek. Skutečný velitel svého plavidla, v pravém smyslu toho slova."

Kapitán Kolontaj se pomalu obrátil. „Opravdu?" zeptal se bez nadšení. Kolontaj upřel zrak na Neje. Z vědcova pohledu nemohl usoudit nic, protože oči toho muže zůstávaly jako vždy naprosto bez výrazu. „Je těžké uvěřit, že se mluví příznivě o člověku, který si zvolil špatnou životní dráhu," řekl Kolontaj, spíš aby pokračoval v konverzaci, než že by čekal na odpověď. Kdykoliv se přestali spolu přít, vynořovala se znovu noční můra, která ho děsila, a bývala tak velká, že si s ní nedokázal poradit.

„Kapitáne, vy sám si křivdíte."

„O tom pochybuji." Kolontaj dál zblízka sledoval Neje, ale hustý vous toho muže víc než skrýval jakýkoliv náznak upřímného citu, který by snad mohly odhalit jeho rysy. Neinformovaným se dr. Nej mohl zdát mužem bez jakékoliv vášně, nezaujatým pozorovatelem – ale kapitán věděl své.

„Loď zůstala stát nehybně na moři trochu déle než jednu hodinu, jak jste nám přikázal. Bylo nepochybně rozumné nechat nás tiše sedět a čekat, jaký důsledek budou mít ty hrozné zprávy," prohlásil Nej a mávl rukou do zaražených, klidných vod antarktického moře, na kterých spočívala sovětská loď. „Ale už je čas na něco jiného."

„Souhlasím s doktorem Nejem." Major Ilja Zinovjev opatrně postoupil vpřed. Bylo to poprvé, kdy se odvážil otevřít ústa a promluvit k ostatním na lodním můstku po svém otevřeně nepřátelském jednání s kapitánem Kolontajem před necelou hodinou. Ale teď cítil, že už nemůže déle mlčet. „Nastal čas rozhodnutí."

„A k čemu se přikláníte, majore – nebo je ode mne hloupé, že se vůbec ptám?“ Kapitán Kolontaj zjistil, že zase zvyšuje hlas, aniž by chtěl – byla to, jak věděl, běžná automatická reakce v situaci, kdy byl nucen jednat s typem vojenského imbecila, kterého major Zinovjev tak výstižně ztělesňoval. Byli to muži jako Zinovjev, kteří přiměli Kolontaje, aby před lety opustil sovětské válečné námořnictvo a místo toho nastoupil u obchodního loďstva.

„Změnil jsem názor na to, že je třeba okamžitě zahájit útok na americkou základnu.“ Zinovjev začal přešlapovat. Zvuk jeho těžkých bot na dlaždicích podlahy byl vítaným přerušením ticha na můstku, které drásalo nervy.

„Byl to váš hloupý výbuch před tolika členy posádky a dalšími lidmi.“ Kolontaj upřeně hleděl na majora.

„Možná.“ Major Zinovjev si osušil zvětšující se krůpěje potu, které se objevily na jeho čistě vyholené lebce, pohlédl na dr. Neje a pak se podíval na Kolontaje.

„Lidé doma zaplatili maximální cenu za naši maximální hloupost,“ řekl Kolontaj. „Většina obyvatel v jednom okamžiku spala ve svých postelích a v dalším se obrátila v prach a páru. Pomyslete na naše rodiny…“ Kolontaj se odvrátil od Zinovjeva a zahleděl se na moře. Jekatěrina i Lydia jsou teď jistě mrtvé, protože jeho dům stál v blízkosti námořní základny v Severomorsku. *Měl jsem to vědět líp. Měl jsem s tím počítat. Měl jsem je už dávno přestěhovat na venkov.* Kolontaj zavřel oči a pokusil se vymazat představu o tom, jak musí vypadat jeho dům teď, když nad ním explodovaly nespočetné jaderné bomby. „Lidé doma neuvěřitelně trpěli,“ opakoval, třebaže teďuž mluvil jen sám k sobě. Ale zdálo se mu nepochopitelné, jak tuto realitu přijímal, jak cítil. I když jeho milovaná žena a dcera byly jistě navždy ztraceny, nebyl schopen soustředit se na tu myšlenku. Jako by ho přitahoval magnet, nemohl odpoutat svou utkvělou a jedinou představu od svého domu. Byl to dům, který už neexistoval, na ulici a ve městě, které už taky neexistovaly.

„Měl jste pravdu,“ řekl dr. Nej po přiměřené chvilce mlčení. „Nejlepší bude, když počkáme na další informace.“

„A jaké informace máme teď?“ tiše se ozvala Alexandra Bucharinová od navigační mapy. Upírala oči k rudě natřené přídi *Primorje*

a neměla chuť pohlédnout na tři muže, kteří stáli kousek vpravo od ní. Její levá ruka si nepřítomně pohrávala s dlouhými prameny černých vlasů, jež jí splývaly na ramena a na šaty.

„Teď jsme dostali desítky dalších zpráv," ozval se major Zinovjev. Sáhl na stoh papírů za sebou, který každou minutu narůstal, když radiotelegrafista přinášel na můstek další a další výstupy z dálnopisu. „Máme už desítky svědectví."

„A každé je ještě děsivější než to předchozí," řekla Alexandra, postoupila vpřed a sáhla po několika vrchních papírech od Zinovjeva. „Moskva – Leningrad – Kyjev – Minsk – Oděsa – Vladivostok – Irkutsk – všechno je zničeno… všechno nad zemským povrchem je spáleno na popel… Umíráme… umírám… pomoz nám… pomoz mi…" Alexandřin hlas se vytratil, ale dál listovala dálnopisnými zprávami, s tváří plnou soucitu k těm, kdo poslali zprávy, které držela v třesoucích se rukou.

„Buďme rozumní. Všechno, co víme jistě, je, že *začala* jaderná válka." Dr. Nej promluvil s nezájmem, jako kdyby komentoval bezvýznamnou nepříjemnost, a ne zničení své vlasti. „Naše největší města byla zničena. Spojení byla přerušena. Jsme nyní bez kontaktu se všemi stanicemi, možná vzhledem k atmosférickým poruchám způsobeným termonukleárními výbuchy. Jen satelitní dálnopisné obvody zřejmě pracují – a to asi jen sporadicky."

Kapitán Kolontaj pomalu zavrtěl hlavou. „A co to pro nás znamená? I po jednohodinovém čekání, na kterém jsem trval, vám mohu s určitostí říct, že pořád nevím, co bychom měli dělat dál."

„Musíme něco udělat. Pro dobro posádky."

„Proboha, znovu vás upozorňuji, nedělejte mi přednášky o dobru mé posádky!" Kolontaj si zase dovolil osopit se na majora, ale tentokrát přesně věděl proč. „Nedal byste za posádku ani kopejku, když jste je probudil tím nesmyslným křikem, že je třeba zaútočit na americkou stanici Palmer!" Kolontaj vrhl rychlý pohled z okna na pravoboku, tam, kde se pod nimi na hlavní palubě shlukovala skupina námořníků.

I z té vzdálenosti viděl v jejich tvářích strach, pochybnosti, hrůzu. Potřeboval by s nimi rychle promluvit, než nastane boží dopuštění.

„To není pravda, jen jsem chtěl –“

„Ani nápad! Vaše řešení je začít bojovat, vrhnout dalších sto osmatřicet lidí – všech civilistů, to vám připomínám, s výjimkou těch ve vaší helikoptérové jednotce – do nesmyslného útoku, který nedokáže nic jiného, než připojit naše těla k miliardám ostatních!“

„Tady už nejsou žádní civilisté, všichni jsme ve válce!“

„My *všichni jsme* civilisté, zatraceně!“ Kolontaj udělal dva dlouhé kroky směrem k Zinovjevovi. Vytrhl z majorovy ruky zbytek dálnopisů. „Podívejte se na to – všechno skončilo! Nezůstal nikdo kromě civilistů – umírajících po milionech, zatímco vy mluvíte o potřebě zaútočit na skupinu vědců usídlených na hromadě zmrzlého sněhu na konci světa!“

„Okamžitě přestaňte!“ Dr. Nej udělal náznak pohybu, aby se postavil mezi kapitána *Primorje* a armádního majora, ale uklidnilo ho, že žádný z mužů se nechystá k fyzické konfrontaci. „To je nesmysl.“ Nej se odmlčel, pak se obrátil ke kapitánovi. „Musíme zastavit ty malicherné spory. Musíme být rozvážnější.“

„Jakým způsobem?“ vmísila se do rozhovoru také Alexandra, aby vedla řeč rozumnějším směrem.

„Způsobem, který přiměje naši čtyřčlennou skupinu,“ řekl Nej, „udělat to, co je třeba. Způsobem, který ji promění ve vlivné *načalstvo.*“ Nej se pozorně díval na zbylou trojici. „Jestli máme být něčím jako vládním výborem – což byl, jak si vzpomínáte, kapitánův záměr, když nás povolal na můstek – musíme zajistit, abychom hovořili jednohlasně.“

„*Porjadok,*“ řekl Zinovjev. Poslední slova zčásti zamumlal, ale přesto je zaslechli všichni.

„Ano, zákon a pořádek. To musí být naším hlavním cílem,“ nadšeně přikývl Nej.

„Mám v úmyslu podržet si velení na své lodi. Chci nechat věci probíhat jako obvykle.“ Ale Kolontaj věděl, že právě pronesl naprosto nesmyslné tvrzení, protože musel brát v úvahu to, že svět sám se během poslední hodiny drasticky změnil. Všechno na palubě lodě se také musí změnit, jakmile počáteční šok z té zprávy pomine. Právě proto se Kolontaj rozhodl svolat nejprve vedoucí všech skupin zastoupených na lodi, než vydá rozkazy, které považoval za vhodné.

Jestli měli nějakou naději na řízení, nějakou naději zabránit chaosu nebo totálnímu zoufalství, mohla přijít jedině z vládnoucího orgánu, který zastupoval všech sto třicet osm lidí na palubě. Nej měl jistě pravdu, *načalstvo* by mělo mluvit jedním hlasem – jediným hlasitým a jasným hlasem – jestli měla situace na *Primorji* zůstat pod kontrolou. „Mám v úmyslu ponechat si vedení, dokud naše situace nebude ve vlastním zájmu vyžadovat jiné uspořádání. Protože jsme pořád na moři a pořád na palubě *Primorje*, nemůže nikdo zpochybňovat moji funkci kapitána a velitele. Ovšem souhlasím s tím, že spory mezi námi jsou nesmyslné."

„To ano." Nej neměl zájem na tom, aby Kolontaj byl jedinou a nejvyšší autoritou, ale věděl, že je příliš brzy pokoušet se něco změnit – lodní posádka by odporovala jakékoliv snaze o odstavení jejich kapitána a v tom okamžiku by proti tomu byla i většina ostatních. Nej se tomu problému bude věnovat později. „Tak teď budme rozumní. Uplynulo dost času a už jsme dost dlouho o problému uvažovali. Dejme dohromady přehled veškerých možností, které nás napadnou. Měli bychom pak hlasováním rozhodnout, jaká činnost bude pro nás nejlepší."

„Dobře." Alexandra se slabě usmála, poprvé v posledních šedesáti minutách byla schopna pozitivně reagovat. „Pak kapitán může podle našich návrhů rozhodnout, co je pro naše lidi nejlepší." Přestože s kapitánem Kolontajem od počátku jejich výpravy skoro před dvěma měsíci promluvila sotva párkrát, cítila se s ním Alexandra příjemně. Byl inteligentní, upřímný a dovedl systematicky přistupovat k problémům. Byl také velice respektován.

„Omlouvám se za své chyby," řekl Zinovjev. Nebral na lehkou váhu hierarchii vedení a – i když technicky vzato nebyl Kolontaj jeho přímým nadřízeným, protože loď byla nevojenská – kapitánovo právo udržet si velení na lodi bylo nesporné. „Nevím, co mě to popadlo. Asi celá ta situace."

„Naprosto chápu. Všichni jsme utrpěli šok. I já." Kolontaj účastně přikývl, zčásti to byl projev solidarity a trochu nelíčené ocenění Zinovjevovy upřímnosti. Poprvé od okamžiku, kdy majora potkal, si Kolontaj pomyslel, že mu snad křivdil. Ten člověk se snad nakonec ukáže jako přínos. Jeho dvě helikoptéry, uvázané na zádi

Primorje, byly neocenitelné – a zdálo se, že Zinovjev velmi dobře vychází se skupinou svých devíti mužů.

„Nepatří vlastně k mým povinnostem dobrovolně přicházet s názory, alespoň dokud se na ně nezeptáte.“ Zinovjev se rozpačitě odmlčel. Najednou pocítil vinu za všechny potíže, které způsobil. Ohlédl se po dalších dvou na můstku. Alexandru to zjevně potěšilo, ale z neutrálního výrazu dr. Neje nebylo možné vyčíst nic. Zinovjev opět pohlédl na Kolontaje. „Jsem tady, jenom abych podpořil vaši misi svou jednotkou. Tím chci říct, že co se mě týká, nic se nezměnilo. Není sporu, že je to vaše loď.“ Zinovjev se naklonil dopředu a ťukl prstem na mosazný štítek s vyraženým názvem *Primorje*.

„Váš vstřícný přístup k mému velení je potěšující,“ řekl Kolontaj. „Oceňuji ho, opravdu. Ale jedna věc, kterou jste uvedl, není pravdivá.“

„Co?“ Zinovjev zamrkal, vůbec netušil, kam Kolontaj míří.

„Že vaši lidé jsou tady, aby podpořili moji misi. Myslím, že bude nejlepší připomenout, že to není vůbec žádná mise – je to prostě pracovní úkol. Civilní úkol.“

„Chtěl jsem jen říct –“

„Příteli, poslouchejte,“ řekl Kolontaj a položil nataženou paži v přátelském gestu Zinovjevovi na rameno. *Špatně jsem ho odhadl. Bude dobré mít takového člověka na palubě.* „Můj úkol vyzvednout sovětskou antarktickou expedici ze stanice Mirnyj byl čistě vědecký cíl. Byli jsme pod jurisdikcí divize obchodního loďstva. Vaše dvě helikoptéry a vaši lidé nám byli zapůjčeni z armády, ale to nemění podstatu naší práce. Věda. Civilisté. Pověření, ne rozkaz. Rozumíte mi?“ Kolontaj čekal na odpověď.

„Ano, rozumím.“ Zinovjev se posunul dopředu a objal kapitána v projevu souhlasu a přátelství. „Souhlasím s vámi. Soudruhu, moji lidé jsou s vámi.“

„Díky.“

„To je velmi pěkné,“ ozval se netrpělivě Nej, „ale teď, když jste se domluvili, dejme se do sestavování našeho přehledu.“ Nej pokročil doprava, prohlédl, co zbylo na haldě dálnopisných zpráv, a pak vytáhl zápisník a tužku.

„Jak navrhujete, abychom to udělali?“ zeptala se Alexandra.

„Budu si dělat poznámky z toho, co každý z vás řekne," nabídl se Nej. „Kapitáne, proč nezačnete jako první a nedáte nám vědět, jak vidíte situaci."

„Dobře." Kolontaj začal pomalu mluvit. „Nemáme spojení s žádnou autoritou. U obchodního loďstva nemáme jednoznačné rozkazy pro případ války, takže technicky vzato nemyslím, že by *Primorje* byla s někým ve válce."

„Ale určitě v totální konfrontaci –"

„Nechte mě domluvit!" vyštěkl Kolontaj na Zinovjeva, zapomínaje na to, že se právě dohodli. „Bránit sebe sama je jedna věc, být otevřeným agresorem je úplně něco jiného!"

Dr. Boris Nej se narovnal a začal škrábat jednotlivá slova a věty Kolontajova projevu. Ale jeho myšlenky byly někde úplně jinde. *Vožď*. Jenom Leninovi a Stalinovi se podařilo získat ten titul – velký vůdce – a dal jim ho lid. Ti dva diktátoři toho dosáhli pochopením situace, odvahou, rozhodností a – především – dobrým načasováním. Když se vyskytla příležitost, každý z nich bez váhání dělal, co bylo zapotřebí a když bylo nutné, dělal to bezohledně. *Vožď*. Nej se usmál sám pro sebe. Měl vždycky pocit, že má schopnost stát se velkým vůdcem, dalším Leninem nebo Stalinem. Nej věděl, že má i potřebnou rozhodnost k tomu, co udělat, a byl si jist, že má i dost znalostí. Teď se ukázalo, že by mohl mít i příležitost. *Vožď*. Dr. Boris Nej cítil, že jestli bude hrát během několika dalších týdnů svou roli dobře, mohl by mít velmi pravděpodobnou šanci stát se dalším vládcem – dalším velkým vůdcem – toho, co zůstalo ze Sovětského svazu. A možná i ze světa.

„Tak o co jde?"

„Řeknu vám to. Posaďte se." Když kapitán Lou Whitaker zavřel dveře své soukromé kabiny na *vzducholodi Nine,* ukázal na prázdnou židli před svým psacím stolem.

„Zůstanu stát. Myslím, že to nebude trvat příliš dlouho."

„Nezajímá mě, co si myslíte. Sedněte si." Whitaker potřeboval udržet v klidu každý nerv, aby se nepřestal ovládat. Bylo zřejmé, že ten agresivní mizera, druhý pilot, který stál před ním, bude pokračovat v provokacích, dokud nedosáhne právě toho. „Musíme si vyjasnit

pár věcí. Tady a teď.“

„To mi vyhovuje,“ řekl Ray Madigan. „Předpokládám, že se chystáš pronést další ze svých projevů, měl bych se proto přece jenom posadit.“ Madigan vytáhl židli, posadil se a přehodil si nohu přes nohu. „Jsem samé ucho.“

„A v tom se právě pleteš. Nejsi samé ucho, jsi samá huba. Něco takového už nemám chuť snášet.“ Whitaker cítil, jak mu stoupá krev do hlavy ještě víc než tehdy, když dostal první dálnopisnou zprávu. Ještě víc než během krátké schůzky, kterou uspořádal s cestujícími a posádkou, s Madiganem, který po celou tu dobu dělal vzadu hloupé poznámky. „My dva se spolu neshodneme, to je jasné.“

„Víc než jasné.“

„Ale teď,“ řekl Whitaker a mávl svazkem dálnopisů v ruce, „jsou naše osobní spory přepychem, který si nemůžeme dovolit.“

„To je pro tebe přímo typické. Ohromně ti to vyhovuje.“ Madigan se zvedl ze židle. „Přesně to jsem si představoval, že řekneš.“

„Nerozumím ti.“

„To jsem čekal.“

„Proboha, přestaň!“ Whitaker zvýšil hlas víc, než chtěl; pravděpodobně ho bylo slyšet z jednoho konce vzducholodě na druhý. „Musíme se spolu nějak domluvit. Řekni mi, o čem mluvíš, abychom se mohli dostat k podstatě.“

„S radostí.“ Madigan ohnul paži a hleděl na Whitakera. Probleskla mu hlavou myšlenka, že skočí a kopne toho plešatého pitomce do zadku, a zastavilo ho jen uvědomění, že Whitaker má alespoň v jednom bodu pravdu – že dálnopisné zprávy o celosvětové jaderné válce snížily váhu názorů každého z nich na nulu. „Samozřejmě, jak si přeješ. Chováš se ke mně tak, že si připadám jako blázen.“

„Proč? Co jsem ti kdy udělal?“ Whitaker zneklidněl. „Všechno, co jsem po tobě kdy chtěl, bylo, abys dělal svoji práci.“

„Chyba. Ty chceš, aby každý byl stejný jako ty, aby každý měl stejnou hierarchii hodnot a priorit jako ty. Nikdo nepopírá, že umíš dobře řídit loď, ale nějak sis vzal do hlavy, že tvůj způsob je ten jediný dobrý. Udělal jsi z toho náboženství, evangelium podle Whitakera. Odtud pochází tvůj dogmatický přístup. Ale chtěl bych ti říct jednu novinku, kamaráde – to, že někdo pije jinou značku koňaku, ne-

znamená, že nemůže dělat stejně dobře práci kapitána jako ty.“

„To je směšné.“

„Přesně tak. Takový jsi. Naprosto neoblomný. Když lidi vyhovují tvým představám, tvým zásadám, nemohou udělat nic špatného. Můžeš si dovolit být k těm lidem velice tolerantní, protože zatraceně dobře víš, že toho nezneužijí. Tak si získáváš pověst skvělého chlapa a tu si pěstuješ.“

„Nejsem ochoten poslouchat tu snůšku žvástů.“ Ale Whitaker se nezvedl k odchodu, ani neudělal žádné gesto, aby Madigana zadržel. Stál, jako by ho slova druhého pilota ochromila.

„Ale co spousta lidí neví, je, jak dovedeš být malicherný, jak jsi schopný použít jakýkoliv podraz, abys někoho zlikvidoval, když dostaneš chuť.“

„Nikdy jsem nic takového neudělal.“

„Udělal jsi to mně.“

„Tak k tomu jsi mířil, že? Nejsem přesvědčen, že máš na to, abys byl kapitánem, alespoň ne teď. Vypracoval jsem zprávu, která mé pocity vyjadřovala. Od té doby jsi mě začal provokovat.“

Madigan udělal krok ke kapitánovi, až byl od něho na délku paže. „Ty i já víme, že podle měřítek svatého Whitakera *nikdy* nemůžu být kapitánem. A protože jsem na řadě, řeknu ti proč. Je to proto, že nejdu ve tvých stopách, že nejsem tvým *odrazem.* Problém je v tom, že kdybych kapitánem byl, pak bys mě vždycky viděl řídit loď způsobem, který by se nějak lišil od tvých vlastních představ.“

„To je neuvěřitelné,“ Whitaker nervózně přejel rukou ze strany na stranu po řídnoucích vlasech na čele. „Ale v jednom bodě ti dám za pravdu – že jsi blázen.“

„Možná. Proto taky říkám něco takového. Ve špatnou dobu a na špatném místě, ale možná že mám pravdu, protože jsem úplně vedle z toho, co jsme dostali dálnopisem. Všechno, co vím, je, že tohle je jediný čas, kdy mě nebudeš buzerovat – ani nikoho jiného na téhle lodi.“

„Ty nemáš rozum.“

„Kecy. Mám rozumu víc, než kdy budeš schopný přiznat.“

„Pořád velím této vzducholodi.“ Ale když to Whitaker řekl, ustoupil zpátky pod vlivem pocitu fyzické převahy druhého pilota.

„Možná – i když bych rád zdůraznil, že velením tě pověřil šéfpilot, a ten, ani společnost, už neexistuje. Podle zpráv, které jsem viděl, před pár hodinami vylítli hromadně do vzduchu. To znamená, že co se mne týká, tvoje role jako *mého* velitele už je jenom fiktivní."

„Nemáš právo znevažovat moji autoritu."

„Takový přístup je přesně tím důvodem, proč mám právo to dělat – přinejmenším." Ta slova vyslovil Madigan jemněji, než zamýšlel, jako by je řekl spíš na omluvu než jako provokaci. „Jsem dost chytrý na to, abych ti nemusel věřit, Whitakere," dodal Madigan slovy ještě jemnějšími než před okamžikem. „Věř mi, když ti poradím, že bys měl být spravedlivý k nám všem i k sobě. Jestli nebudeš, odrovnám tě."

„Vypadni."

„Jasná věc." Druhý pilot si odkašlal, pak se opovržlivě usmál. „To je chytré, jednat se mnou tak, jak jsi jednal s každým, koho nechceš do své party, kdo se nesrovnává s tvým standardem. Tak, jak jsi jednal s tím svým klukem."

„Vypadni sakra odtud!"

„Dobře." Ray Madigan pár vteřin ostře hleděl na Whitakera, pak vykročil vpřed, otřel se o něho a vyšel z kapitánovy kabiny. Zavřel dveře s bouchnutím, které se rozléhalo po prázdné chodbě *vzducholodi Nine.*

S tím svým klukem. Whitaker stál strnule uprostřed kabiny a vyhlížel z okna do prázdnoty dole. Ve zbytku světla už nebylo vidět hladinu oceánu. Slunce – které v tuto roční dobu nikdy nevystoupilo na antarktické obloze příliš vysoko – se už skrylo za obzor. *Vzducholoď Nine* poletí příštích šestnáct hodin v úplné temnotě.

S tím tvým klukem. Allan. Ještě dřív, než ho mohly zdrtit jakékoliv vzpomínky na sedmnáctiletého syna – teď už přes rok mrtvého – po většinu dne skryté v podvědomí, ale vynořující se bolestně v pozdních nočních hodinách a ve snech, Whitaker si vytvořil známou mentální bariéru. Jako obvykle bude jeho spásou práce. *Zkontrolovat dálnopisné výstupy. Zkontrolovat naši pozici vzhledem k pobřeží. Provést inventuru zásob na palubě.* Když si mohl kapitán Lou Whitaker vybrat, raději myslel na konec světa než na konec svého syna.

3. KAPITOLA

Když se čtveřice mužů vydala na cestu pres ledové pláně severozápadním směrem k ruské stanici, bylo pěkné počasí. Eduardo Rios byl rád, že vidí hlubokou modř bezmračné oblohy a vášnivě si přál, aby zůstala pořád tak čistá. Přestože sovětská základna Bellingshausen nebyla odtud vzdálena víc než deset kilometrů směrem k protějšímu konci ostrova Krále Jiřího, i taková vzdálenost v antarktické oblasti byla nebezpečná. U chilské stanice mohlo být jasné a mírné počasí, a na druhé straně ostrova mohl právě řádit hrozný blizard. Přesto Rios věděl, že nemá jinou možnost – rádiové spojení se Santiagem a kýmkoliv dalším bylo po vypuknutí války náhle přerušeno.

„Myslíš si, že to byli Argentinci?“ Gabriel Ungarte se naklonil kupředu a zakřičel ta slova Riosovi do uší, aby ho bylo slyšet v řevu motorů sněžných skútrů, které ujížděly téměř nejvyšší rychlostí. Ungarte sedět ztuhle za Riosem, křečovitě se ho držel a prudce nadskakoval při pohybech skútru řítícího se vpřed.

„Ovšemže to byli Argentinci. Kdo jiný?“

„Ale odkud by měli atomové zbraně?“ Ungarte byl zprávami o nukleární válce mezi Spojenými státy a Sovětským svazem šokován zrovna tak jako ostatní. Zdálo se to tak neskutečné a vzdálené až do okamžiku, kdy jim poslední zoufalé zprávy sdělily, že bomby byly svrženy i na Chile. „Opravdu si myslíš, že ty zbraně dali Argentincům Rusové?“

„Britové to určitě nebyli.“ I když měl Rios chuť ohlédnout se zpátky na svého přítele, neustále upíral oči přímo před sebe, aby udržel skútr v bezpečném směru mezi trhlinami ledu. „Rusové. To je jisté. Těm za to můžeme poděkovat.“

„Mohli to tušit. Samozřejmě že Argentinci svrhli bomby všude, kde si mysleli, že by se jim to mohlo podařit.“

„Dovedu si představit ty argentinské svině v Buenos Aires, jak se hrbí nad strategickou mapou Jižní Ameriky, když se dověděli o tom, co se stalo na severu.“ Rios začal křičet ještě hlasitěji, než bylo třeba, krk a tvář mu temně hořely vyčerpáním a emocemi. „Argentinští generálové viděli příležitost ovládnout Jižní Ameriku. Svržení

jaderných bomb na Santiago, Valparaiso, Concepcion, Punta Arenas a bůhvíkam ještě byla pro ně možnost, jak nás vyřadit ze hry. Deset milionů mrtvých pro ně nic neznamená – jenom se budou dál roztahovat!“

„Svině.“

„Horší než svině.“

„Ano.“

Oba muži se odmlčeli. Rios pohlédl přes rameno na další skútr, který jel těsně za nimi v jejich stopách. Dva muži na něm se také pevně drželi a drkotali se přes hrbolatý, rozrytý povrch sněhu a ledu. „Možná jsem měl poslechnout Fernandeze. Možná jsme s Estridem měli zůstat v základně.“

„Ne,“ zakřičel na oplátku Ungarte. „Měl jsi pravdu, je třeba, abychom zůstali spolu. Ruská stanice je větší a jejich rádio výkonnější. Je to jediné místo, kde můžeme získat nějaké zprávy.“

„Ano.“ Rios se zase ohlédl, tentokrát za druhým sněžným skútrem a dál. Dráha rozrytého sněhu vyhlížela jako bílé lano vyhozené za nimi, viditelná pupeční šňůra, která spojovala obě vozidla s jejich mateřskou základnou. *Teniente Rodolfo Marsh.* Už jméno té stanice způsobovalo Riosovi bolest v útrobách a potřeboval veškerou sílu vůle, aby neobrátil skútr a nezamířil k domovu. *Teniente Rodolfo Marsh.* Rios velice lpěl na chilské základně od té doby, co ji před necelým rokem a půl převzal jako velitel. Těšil se, až pomine tato zima, protože se sníženým přídělem financí ze Santiaga by sotva udržel stanici v provozu se skromným čtyřčlenným mužstvem. Byl to úkol, jaký měl Rios rád – starat se o prosté, ale nezbytné maličkosti, kterými se většina vědců, se kterými přišel do styku, nezabývala. Ale Rios věděl, že v budoucnu by nemohl probíhat žádný vědecký výzkum, kdyby někdo jako on neudržoval stanici v pořádku mimo sezónu. *Ale budoucnost neexistuje. Rusové dali Argentincům bombu. Chile už neexistuje.*

„Co bude dál?“ zakřičel Ungarte, jako by četl velitelovy myšlenky. „Co se s námi stane? Co bude se základnou?“

„Nevím.“

„Modlím se, aby Rusové měli nějaké nové zprávy.“

„Budou mít.“ *Vědí, co se děje, protože to naplánovali. Pracovali*

ruku v ruce s těmi sviněmi v Buenos Aires. Rios pohlédl kupředu na výčnělky hnědé, hrbolaté horniny, které trčely ze sněhu. Jako záměrná překážka mezi nimi a Rusy ve stanici Bellingshausen na druhé straně ostrova Krále Jiřího tyčila se před nimi oblast roztroušených pahorků zvedajících se přímo v jejich dráze. Rios stočil vozidlo mírně doleva, aby využil výhod průjezdu, o kterém věděl. Naneštěstí neviděl nové trhliny, které se vytvořily v ledovém povrchu a jejichž nebezpečí se skrývalo pod tenkou vrstvou navátého sněhu.

Sněžný skútr, stále ujíždějící příliš velkou rychlostí na tyto podmínky, projížděl nad rozevírající se prasklinou v ledu. Přední lyže vozidla začala směřovat dolů a sledovala konturu sněhu pod sebou, ale sněhová závěj se okamžitě zhroutila. Průrva, která měřila téměř tři metry, byla pro malý sněžný skútr příliš široká. Vozidlo s pásy stále se otáčejícími vysokou rychlostí popojelo o kousek dál, pak se zabořilo do nebezpečného úhlu a zaklínilo se do druhého konce trhliny.

„Vyskoč!“ Rios měl sotva dost času vykřiknout to jediné slovo, než se jeho sněžný skútr – který hrozivě uvízl přední lyží v okraji pukliny – začal překlápět dozadu, zatímco jeho motor naprázdno otáčel pásy vysokou rychlostí. Rios cítil, že mu Ungartovy ruce sklouzly z pasu, jak se vrhl kupředu, aby se dostal pryč od vratkého vozidla.

„Pomoc! Chyť mě!“

Rios udělal prudký výpad vpřed, který stačil na to, aby se zachytil konce trhliny. Jakmile se vytáhl nahoru, podíval se za sebe. Naskytl se mu hrůzný pohled.

Druhý sněžný skútr s Fernandezem a Estridem jel zřejmě za Riosem příliš blízko a příliš rychle. Při prvním náznaku problémů se Fernandez pokusil uhnout stranou, ale ocitl se velmi blízko neviditelné trhliny v ledu. Fernandezův skútr také přepadl přes puklinu, ale na rozdíl od Riosova vozidla se lyže nezapíchly do protější strany. Zatímco Rios v hrůze sledoval a poslouchal zděšené výkřiky obou mužů, jejich vozidlo mizelo v rozevírající se průrvě. Ještě chvíli, která se zdála být nekonečná, slyšel Rios jejich křik – byli to dobří přátelé a věděli, že se řítí vstříc smrti v temné průrvě desítky metrů pod nimi.

„Pomoz mi! Rychle!“

Trvalo to jen pár vteřin, ale i za tu chvíli první sněhový skútr visící nad průrvou sklouzl do ještě nebezpečnějšího úhlu. Ungartovi se podařilo chytit se, ale jen stěží, levou ruku kovového zábradlí za sedadlem řidiče a jeho tělo se děsivě houpalo nad otevřenou propastí.. „Už jdu!“ vykřikl Rios ze všech sil, aby přeřval hluk motoru, který pořád běžel na nejvyšší obrátky. Rios se vyklonil, co nejvíc mohl, a natáhl ruku k příteli. „Snaž se nehoupat!“

„Honem! Moje noha!“ zaúpěl Ungarte. „Nemůžu se udržet!“

V tom okamžiku spatřil Rios proud krve, který se rozléval kolem trhliny v blízkosti naklápějícího se sněžného skútru. Trvalo jen moment, než si uvědomil, že krev prýští z Ungartovy pravé nohy. Rotující pás vozidla se jako řetězová pila přitiskl k lýtku přítele a odřízl ho na kost. I ze vzdálenosti několika metrů mohl Rios vidět charakeristické bílé štěpiny, které prosvítaly přes krvavou masu odtrženého masa a tkáně. Pohled na to Riosovi zvedl žaludek. „Tady! Dej mi ruku!“

Ungartova pravá ruka se dotkla špiček prstů přítele, ale přesun váhy, když se snažil dostat se blíž, příliš vychýlil sněžný skútr z rovnováhy. Vozidlo se naklopilo víc doleva, což umožnilo zabořené přední lyži vyklouznout z protější stěny průrvy. Jako akrobat začínající s přesně propočítaným přemetem z cirkusového lana se sněžný skútr uvolnil a prudce padal dolů.

„Vyskoč!“

Bylo příliš pozdě. Ungartovy oči, paralyzovány bolestí a strachem, ulpěly na tváři přítele okamžik předtím, než ho gravitační síla přemohla a vrhla se sněžným skútrem dolů. Ungarte se začal překlápět víc a víc, padal do zející prohlubně a proudy krve z jeho rozřezané nohy vytvářely nepravidelné stopy po stranách čisté ledové stěny hluboko dolů, až kam mohl Rios dohlédnout. Připadalo mu, že uplynuly další nekonečné vteřiny, než křik jeho přítele konečně ustal a byl náhle ukončen zaduněním odněkud ze dna ledové průrvy.

Rios s námahou klopýtal zpátky od okraje trhliny a pak se vyčerpán zhroutil do sněhu. „Ach, můj Bože… Ježíši Kriste, ochraňuj je…“ Jeho slova určená pouze Bohu – jediná věc, kterou mohl pro své přátele udělat – byla sotva slyšitelná, když je v této záludné po-

lární pustině vysíleně zasténal.

Další chvíli probíhaly Riosovi hlavou hrůzné vize z poslední hodiny – první slova o světové válce – napůl srozumitelná zpráva z Chile, která hovořila o tom, že Argentinci svrhli bomby, smrt jeho tří přátel. Nakonec se Riosovi podařilo vzchopit se natolik, aby se posadil. Pak se vrávoravě postavil, a aniž by se ohlédl zpátky k průrvě, dal se na cestu ke stanici Bellingshausen na druhé straně zubatých pahorků před sebou. *Argentinci a Rusové,* začal Rios a jeho slova se stávala tichou pochodovou písní, která mu pomáhala zvedat nohy v jednotvárném pochodu sněhem a ledem přes pahorky, které ho vedly k cíli jeho cesty. *Argentinci a Rusové. To oni za to mohou. Oni to všechno způsobili, všechno to, co se stalo s Chile. Se vším je konec kvůli Argentincům. Se vším je konec kvůli Rusům.*

Okno bylo zamlžené, jako se zdálo být vždycky, když bylo venku něco, co chtěl vidět. Leonid Sergejevič zase začínal uvažovat, jak je možné, že člověk dokáže zkonstruovat raketu na Měsíc, ale není schopen vytvořit tepelně izolované okno, jemuž by vydrželo těsnění déle než pár týdnů. Uvažoval by dál o podobných problémech, kdyby nebylo nových zpráv. Nemusel se už dál trápit pro sovětskou společnost, jak bylo jasné podle útržků zpráv, které se k nim do stanice Bellingshausen dostaly, protože matičku Zemi vyhladili Američané. „Kde je sakra Gazunov?“ zeptal se Sergejevič, když se obrátil a pohlédl na jediného člověka, který zůstal v přetopené místnosti s ním.

„Čert ví,“ pokrčil rameny Maxim Fedorčuk. „Možná nemohli najít ten drát, pro který jsi je poslal. Možná našli místo toho láhev vodky.“

„Je nepochopitelné, že s pěti muži tam venku,“ prohlásil Sergejevič, „pořád nejsme schopni dokončit tu zatracenou věc.“

„Na tom není nic tak neuvěřitelného, když o tom začneš přemýšlet.“ Fedorčukovi sjely oči k desce stolu, u kterého seděl. Stůl byl pokryt mapami Sovětského svazu, které muži ze stanice ve spěchu otevřeli a začali před hodinou označovat. Kroužky nakreslené kolem každého města, které bylo prohlášeno za zničené, nyní pokrývaly mapu tak hustě, že je nakonec do ní přestali zanášet ještě dlouho předtím, než uslyšeli poslední rádiové signály.

„Pak bude nejlepší, když o tom přemýšlet nebudeme," řekl si pro sebe Sergejevič a obrátil se k Fedorčukovi. „Všichni jsme se dohodli, že by stálo za to pokusit se zvýšit dosah našeho rádiového přijímače."

„Jistě. Pak bychom mohli zjistit, která z menších měst také zmizela." Fedorčuk se pomalu zvedl, pak se odvrátil a podíval se k oknu. Zvedl rukáv špinavé vlněné košile k zaraženému sklu, aby ho očistil. „Zvedá se vítr," prohlásil, když vyhlédl ven na bílé hřebínky, které tvořily vlny na nekonečné pláni chladné vody, proti které stála sovětská stanice Bellingshausen. „Mraky jsou nízko. Chystá se opravdu dopuštění."

„Ano?"

„Takže to znamená, že je úplně jedno, kdy se vrátí Gazunov s drátem."

„Proč?" Přestože se Sergejevič zeptal, věděl, že nestojí o odpověď.

„Protože nikdo nemůže lézt na rádiovou věž v takovém větru. Kromě toho," dodal Fedorčuk, když se obrátil k muži, který byl jeho oficiálním nadřízeným, „nemyslím si, že by se někdo z nás o to staral. V téhle chvíli rozhodně ne."

„Nebuď směšný."

„Ty nebuď směšný." Fedorčuk ukázal přes místnost na pracovní stůl plný přístrojů upevněných na šedivém kovovém panelu. „Všichni víme, co se stane s atmosférou."

„To všechno je jenom teorie. Čistě vědecké spekulace," odpověděl Sergejevič a nervózně přešlápl z nohy na nohu. Vyhlédl z okna, které Fedorčuk vyčistil, aby se podíval na moře, ale okno už se zase začínalo mlžit.

„To si opravdu myslíš? Jenom vědecké spekulace?" Fedorčuk prsty nervózně prohrábl čerstvě narostlý vous. Byla to podvědomá reakce, připomínající, že i podle zevnějšku se šest vědců, kteří zůstali přes zimu ve stanici, lišilo od svého velitele, člověka, kterého dosadila Moskva. Všech šest vědců se rozhodlo, že si nechají růst vousy, a chtěli je mít dlouhé a nepěstěné, jako malý projev vzdoru, když se Sergejevič zmínil o tom, že dává přednost tomu, aby se hladce holili. „Zapomínáte, že jsem jeden z původců právě té školy vědeckých

spekulací, jak tomu říkáte. Strávil jsem většinu svých sedmačtyřiceti let na této zemi tím, že jsem se snažil pochopit, jak se v atmosféře hromadí a drží znečištění.“

„Radioaktivní spad je něco jiného.“

„Ano, něco jiného. Je horší.“ Fedorčuk smutně zavrtěl hlavou. „Podle dosavadních údajů o množství jaderných zbraní, které byly svrženy, bych řekl, že většina severní polokoule – a dokonce i část jižních kontinentů – bude dlouho, velmi dlouho neobyvatelná.“

„Přestaň s těmi zatracenými teoriemi o zhoubě – jsou založeny jenom na fragmentech údajů.“

„Ve skutečnosti teď, když jsem měl pár chvil, abych je studoval,“ pokračoval Fedorčuk, jako by muž před ním nic neřekl, „začínám věřit, že jižní polokoule z toho vyjde stejně špatně jako severní. Jižní Amerika, Afrika a Austrálie jednoznačně dostaly těžké zásahy. Takové informace jsme přece dostali.“

„Pár přerušovaných zpráv z rádia – všechny v cizích jazycích a s atmosférickými poruchami na pozadí – může být sotva důvodem pro to, abychom odepsali polovinu světa.“

„Tak mi dej víc informací. Dej mi specifické vzorky atmosféry na různých místech.“

„Právě proto se sakra sháním po tom dalším drátě!“ Sergejevič vrhl rychlý pohled k rádiu. Zůstávalo němé, navzdory automatickému elektronickému vyhledávání signálů, které pracovalo na všech běžných frekvencích. Obrátil se k Fedorčukovi. „Nechápeš, že se taky bojím? I přes to, že bys tomu rád věřil, nejsem idiot. Vím dost o projektech, na kterých jsi pracoval, abych byl schopen vidět všechny možnosti. Ale nic z toho není *důkaz.* Právě proto chci další drát a cívky.“

„Nebude to fungovat.“

„Musíme to zkusit!“ Sergejevič bouchl pěstí do stolu a otřes způsobil, že se jedna ze stočených map odkutálela ke druhému konci. Nevšímal si jí a obrátil se zpátky k Fedorčukovi. „Co potřebujeme, jsou informace, ne nějaké zatracené teorie! Jak si můžeme udržet duševní zdraví, když nevíme jistě, kolik světa zůstalo?“

„Když budeme předpokládat, že toho moc nezbylo, nebudeme daleko od pravdy.“

„Ne. Odmítám tomu věřit, dokud nedostanu definitivní ověřenou informaci.“ Sergejevič těžce dopadl do dřevěné židle u stolu uprostřed místnosti. „Nemám chuť dát těm pěti imbecilům na dokončení tak jednoduchého úkolu víc než pět minut. Jestli se do té doby nevrátí, půjdeme je ven hledat.“

Než Eduardo Rios urazil vzdálenost mezi místem havárie sněžného skútru v ledové průrvě a sovětskou stanicí Bellingshausen, zavrávoral a upadl snad víc než tucetkrát. Třikrát si způsobil podlitiny nebo se ošklivě odřel o ostré výstupky horniny na povrchu a o led. Při jednom dalším pádu udělal kotrmelec z hlubokého srázu a bolestivě si zkroutil nohu, než se mu podařilo zastavit se a vyšplhat zase nahoru. Ale jeho stav téměř naprostého vyčerpání byl relativně jen nevelká újma, kterou utrpěl. Nejhůře na tom byla jeho psychika. Rios, který měl v sobě jen děsivé vzpomínky a před sebou pustotu nekonečného ledu a sněhu, během toho mučivého pochodu ke stanici Bellingshausen rychle ztratil to málo racionálního myšlení, které mu zůstalo.

Rusové a Argentinci. Pracovali společně. Zničili Chile. Jeho hněv narůstal a schopnost ovládnout tento hněv při každém vrávoravém kroku vpřed postupně mizela a Rios byl schopen držet se jen jediné trýznivé, šílené myšlenky: že se musí dostat k ruské stanici. Jen tam bude moci udělat, co vyžaduje spravedlnost, na čem by trvaly duše jeho mrtvých přátel, rodiny a národa. Rios věděl, že jim dluží alespoň to. Když se začal zvedat vítr, uslyšel ve větru hlasy svého mrtvého bratra a otce. Teď hovořili přímo k němu, jejich slova bylo v kvílení větru jasně slyšet. *Spravedlnost. Musíš se pomstít, můj synu. Za mne. Za svého bratra. Za všechny z Chile. Za celý svět.*

Rios se sklonil kupředu a přinutil se postupovat proti náporu mrazivého větru a vířícího sněhu, který na něho útočil. Člověk méně posedlý by se na čas vzdal, vybudoval by si úkryt na závětrné straně četných výběžků skal a dal své duši šanci, aby se uzdravila. Ale taková myšlenka na vlastní záchranu do Riosova zmučeného vědomí nikdy nepronikla. Šel dál bez ohledu na tyto nelidské podmínky. Riose hnaly iracionální síly jeho nitra, hnaly ho tak zoufale, že fyzické překážky pouhého větru a sněhu ho nemohly zastavit. Riosovi nebylo

pomoci, i kdyby chtěl. *Spravedlnost. Povraždili nevinné lidi a já je pomstím. Dám za to poslední zbytek života.*

Maxim Fedorčuk se obrátil od zamlženého okna čelem k místnosti, ale zůstal stát ještě několik vteřin mlčky. „Nikoho nevidím," oznámil konečně muži, který seděl u stolu uprostřed malé místnosti.

„Idioti," odpověděl Leonid Sergejevič zády obrácen k Fedorčukovi. Zvuk Sergejevičova hlasu ihned překrylo tiché sténání větru, který se prohánět zvyšující se rychlostí kolem malé budovy. „Už nemáme jinou možnost, než jít a podívat se po nich." Sergejevič se pomalu zvedl od stolu.

„Víš to jistě, že tě to zajímá? Těch pět zapadlo někam do skladu nebo do některé další budovy, popíjí tam vodku a roní krokodýlí slzy. Měli bychom je nechat v klidu. Nebo ještě líp," pokračoval Fedorčuk, „měli bychom se k nim přidat. Prospělo by nám, kdybychom spolu mohli sdílet ten zármutek, než když budeme spřádat úvahy o beznadějných pokusech udělat nesmyslné věci."

„V žádném případě." Ale Sergejevičův unavený tón naznačoval, že i on začíná váhat. „To rádio. Měli bychom se pokusit zlepšit příjem. Alespoň o to jediné bychom se měli pokusit," prohlásil s menším nadšením, než jaké projevoval před deseti minutami. I to krátké čekání na ostatní, kteří měli za úkol najít další drát na anténu pro zlepšení příjmu, stačilo, aby z něj odčerpalo poslední zbytek energie, který mu ještě zůstal.

„Dobře," řekl váhavě Fedorčuk. Udělal krok vpřed, k místu, kde na věšáku na stěně visel jeho těžký krátký kožich. „Asi je třeba, aby člověka někdo popíchl k činu a přesvědčil ho, aby uvěřil v dobrý výsledek."

„Potřebujeme informace. Spolehlivé informace. Jediný způsob, jak se k nim dostat, je navázat spojení s Moskvou nebo s některým naším zastupitelstvím jinde na světě." Teď Seregejevič udělal váhavý krok k pultu s rádiem, jako by ho chtěl znovu vyzkoušet. Ale náhle se zastavil a zůstal stát jako přibitý.

„Je dobré mít víru," opakoval Fedorčuk a jeho hlas zněl dutě a monotónně. „Ale uvědomuješ si, jak jsou tvoje představy vzdálené od reality?"

„Uvědomuji si, že je možnost…“

„My oba víme,“ pokračoval Fedorčuk, nečekaje na Sergejevičovu odpověď, „že teorie o atmosférickém znečištění se liší jen o pár stupňů. Liší se pouze v detailech, které uvádějí, jak hrozný může být konečný výsledek.“ Když Fedorčuk mluvil, sáhl po svém kožichu a držel ho v rukou. „Vědeckou společnost rozdělují jen některé méně důležité otázky – jestli zasažená společnost přežije relativně ve zdraví, jestli u menších bezobratlých dojde k významnějším mutacím, jestli orbitální vrstvy nukleárního prachu budou padat dolů postupně v určitém krátkém časovém období, nebo spadnou na zem relativně najednou. To jsou oblasti typických vědeckých sporů. Ale v podstatě se vědci shodují. Naši lidé, naše země zmizely. Zrovna tak většina ostatních. S lidstvem je konec.“

„Jsi nesnesitelný, sakra, stejně jako ti ostatní!“ Sergejevič sebral zbytek své síly a zahrozil Fedorčukovi – jako by pouhé gesto mohlo zahnat tu strašnou noční můru. „Běžte všichni k čertu s vašimi teoriemi – ale já věřím, že přece jenom nemáš pravdu, a jsem rád, že ti to můžu říct. Protože jsem tu ještě pořád velitelem, budeme dělat věci tak, jak chci já. To znamená zamontujeme další přídavnou anténu, abychom mohli získat víc informací – *skutečných informací.* A nezajímá mě, komu přitom zmrzne zadek!“ Sergejevič se vrhl ke dveřím vedoucím ven a sáhl na kliku. Chtěl vyrazit ven hledat Gazunova nebo některého dalšího z těch čtyř mužů, kteří už určitě měli být zpátky. Ale když vztekle otevřel dveře, to, co uviděl na prahu hned před sebou, způsobilo, že v hrůze a zděšení zas prudce ucouvl.

Na zápraží sovětské stanice Bellingshausen stál Eduardo Rios, oči vytřeštěné a skelně lesklé, oděv rozedraný a zakrvácený. V levé ruce držel velkou sekeru, z jejíhož ostří stékaly do sněhu kapky krve. V pravé ruce svíral Rios kus železné trubky. Byla také pokryta krví – a útržky něčeho, co vypadalo jako lidská kůže.

„Můj Bože… co se stalo…“ Sergejevičovi se podařilo ze sebe vypravit jen tato poslední slova, než Rios vyrazil proti němu. Tak jak měl Rios v úmyslu, podařilo se mu udeřit Sergejeviče ostřím sekery přímo do hrudi. Ostrá ocel pronikla do Sergejevičova těla, jako by jeho nitro vůbec nechránila hrudní kost, a zbraň okamžitě zasáhla srdce. Leonid Sergejevič byl mrtev, ještě než jeho tělo dopadlo na

špinavou dřevěnou podlahu.

Maxim Fedorčuk zaváhal jen na okamžik, pak pustil kožich a prudce se otočil, aby unikl zadním vchodem srubu. „Vypadni – pryč ode mne!“ řval nesmyslně, když klopýtal kolem stolu a rozhazoval stočené mapy do všech směrů. „Zpátky! Zpátky!“ křičel Fedorčuk, tentokrát používal jedno z anglických slov, která se naučil, aby se alespoň částečně domluvil s lidmi z ostatních antarktických základen. „Stůj! Zbláznil ses!? Nech toho!“ Fedorčuk přešel zase do ruštiny.

„Svině, všichni jste svině!“ řval Rios španělsky a mával ocelovou sekerou nad hlavou. Se zbytkem zběsilé energie, která mu ještě zůstala, vrávoral Eduardo Rios k poslednímu ze svých nepřátel, ke kterému se mohl dostat, k poslednímu z nepřátel, který ještě zůstal naživu. *Udělali to Argentinci a Rusové. Zabiju je. Za všechny mé přátele, za můj národ. Za Chile. Za celý svět.*

„Pomoc!“ Přestože Fedorčuk ta slova vykřikl, věděl naprosto jistě, že pět mužů, které Sergejevič poslal ven, mu nemůže pomoci. Všechny napadl ze zálohy ten šílenec. Fedorčuk najednou v tom muži poznal jednoho z posádky chilské stanice – vzpomněl si, že se s tím člověkem setkal před několika měsíci na ledovci. „Nech mě být!“ Fedorčuk se dostal k únikovým dveřmi a tápal po klice, ale návěj větrem hnaného sněhu na nich vytvořila těsnění, jež mu nedovolilo dveře otevřít.

Rios odkopl dřevěnou židli, poslední překážku, která stála mezi ním a Rusem. Zvedl znovu sekeru na led, tentokrát ostřím namířeným shora dolů. Chtěl – naplněn novou silou, o které věděl, že mu ji dal Bůh, aby dokončil dílo odplaty, pomsty, spravedlnosti – zabít úderem své zbraně posledního nepřítele.

Fedorčuk bezděčně zavřel oči, když viděl, jak šílený Chilan začíná zvedat sekeru. „Prosím… ne…“ zašeptal Fedorčuk, držel se zadních dveří, nakláněje tělo co nejdál od toho blázna, a jeho ruka pořád zuřivě cloumala klikou.

V tom okamžiku se odolnost těsnění vytvořeného na dveřích zvenku větrem navátou vrstvou sněhu konečně dostala do kritického bodu. Vrstva přimrzlého sněhu najednou povolila a dřevěné dveře povolily pod zoufalým tlakem muže za nimi.

Napřed Fedorčuk myslel, že se zhroutil, protože ho zasáhla se-

kera, ale pak si uvědomil, že prostě upadl, protože se prudce otevřely dveře. Když otevřel oči a vzhlédl nahoru, jeho tvář šlehal chladný ostrý vítr, který teď nesl s sebou krystalky mrazivého sněhu a ledu.

Ostří sekery, ještě pokryté krví Sergejeviče, Gazunova a ostatních, vězelo pevně ve dveřích, kam se zaseklo při úderu. Chilský maniak ležel Fedorčukovi u nohou, jeho tělo se roztáhlo přes dřevěnou podlahu. Na okamžik se Fedorčukovi zachvěla duše novou nadějí, protože ho napadlo, že Chilan je mrtev. Ale Eduardo Rios jen upadl, když ztratil rovnováhu, jakmile se ostří sekery zarylo do hrany dveří. Rios byl jen lehce omráčen. Otevřel oči, rozhlédl se, pak si všiml vyděšeného pohledu muže, kterého stíhal. *Rusové dali bombu Argentině! To oni zničili Chile. Povraždili nevinné lidi. Oni za to mohou!* Rios, kterého hnala jen jediná myšlenka, obrátil hlavu ze strany na stranu a pak uviděl, co hledal. Natáhl ruku po ocelové trubce, která ležela na podlaze kousek od něj.

Fedorčuk vyskočil na nohy a vyrazil z otevřených dveří. Upadl na udusaný sníh před vchodem a skutálel se z mírného svahu. Na několik vteřin ztratil orientaci, ale pak našel opěrný bod a obrátil se směrem k budově, ze které právě unikl. Chilan se pomalu a opatrně blížil k němu a mával před sebou ve vražedném gestu železnou trubkou, jako by to byl meč. Fedorčuk ucítil, že mu mrazivý vítr proniká vlněnou košilí a kalhotami a na okamžik ho napadlo, jak je zvláštní, že se mu ruce a nohy třesou chladem a čelo smáčí pot. Obrátil se a dal se do běhu.

Dostat se do skladu. Najít zbraň. Fedorčuk klopýtal hrbolatými hromadami ledu a sněhu, které se kupily mezi budovami. Hleděl přivřenýma očima před sebe a zvednutou paží se snažil zaštítit si tvář před živlem. Věděl, že sklad je někde před ním – přímo proti ženoucímu se větru. Jehličky bičujícího sněhu a ledu mu začaly odírat nechráněnou tvář a ruce. *Doleva. Ještě dvacet metrů. Víc to nebude.*

Fedorčuk zakopl o temný stín před sebou a upadl tváří k zemi na zakrvácené tělo. *Gazunov! Můj Bože!* Ruský vědec byl nejen zavražděn, ale i zohaven. Tvář měl rozseknutou téměř na dvě poloviny nejspíš ranou sekery. Fedorčuk se zvedl na nohy a klopýtal dál, přední stranu kalhot a košile teď pokrytu Gazunovovou krví. Když udělal pár kroků vpřed, uviděl vlevo ještě dva stíny – zřejmě těla dalších ze

zavražděné pětičlenné skupiny. Fedorčuk potlačil v mysli vtírající se představy zohavených těl svých přátel a soustředil se jen na svůj cíl. *Dostat se do skladu. Moje jediná šance.*

Právě když si pomyslel, že už sklad minul a že by se měl zase obrátit, najednou se objevil přímo před ním – temná stavba na šedivém pozadí padajícího sněhu. Nebyla od něho dál než deset metrů, nahoru do mírného svahu v pevninském ledovci, na němž byl postaven. Pohybem, který připomínal spíš vrávorání než běh nebo chůzi, se Maxim Fedorčuk dostal ke dveřím skladu. Sáhl na kliku.

Zvuky, které vydával chilský šílenec, se téměř ztrácely ve skučení větru a první známky toho, že Fedorčuk má muže přímo za sebou, přišly, když uslyšel, jak mu kolem hlavy zasvištěla ocelová trubka. O okamžik později ucítil, že mu pravé rameno kleslo pod úderem zbraně – pod úderem, který mu měl roztříštit lebku, a nezasáhl ji, protože čirou náhodou v pravý okamžik uhnul.

Fedorčuk upadl na zem, a když se mu podařilo převalit se k Riosovým nohám, srazil ho na zem. Oba muži se kutáleli pár metrů dolů ze svahu, než se Fedorčukovi podařilo odtrhnout se od něho. Když se zvedal, uviděl železnou trubku, která také sklouzla ze svahu až k nim. Měl ji teď na dosah.

Zabít ho. Je to jediná možnost. Fedorčuk se pokusil uchopit trubku, ale zjistil, že jeho pravá paže bezvládně visí a nereaguje na příkazy mozku. *Je zlomená. Paže i rameno.* Fedorčuk sebral trubku levou rukou a prudce se obrátil k Chilanovi.

Rios se už stačil postavit. Velitel chilské stanice stál pár desítek centimetrů od muže, který měl být jeho kořistí. V těch posledních okamžicích svého života si Eduardo Rios jasně uvědomil, že v bitvě proti Rusům byl poražen. O zlomek vteřiny později mu čelo roztříštil přímý a silný úder železné trubky.

Maxim Fedorčuk zůstal několik vteřin stát nad tělem mrtvého Chilana a pak znovu upadl do sněhu. Konečně, když si uvědomil, že jeho protivník je zcela jistě mrtev, povolil ztuhlé prsty, pustil trubku a obrátil se ke skladišti. *Dostat se dovnitř. Do tepla. Nic jiného se nedá dělat.* Podařilo se mu vniknout do srubu a zavřít za sebou dveře, než mu zesláblé nohy vypověděly poslušnost.

Zhroutil se na podlahu. Bolest v rozdrceném rameni a zlomené

ruce – která teď visela z kloubu v groteskním úhlu – byla téměř nesnesitelná. Ztratil vědomí. *Lidstvo je zahubeno,* byla poslední myšlenka, která se mihla Fedorčukovi hlavou, než mu na zemi teplého skladu mysl zastřely mrákoty.

4. KAPITOLA

Julie Mathewsová stála na pobřeží, vyhlížela na moře a čekala, až ostatní skončí. Její pozornost upoutala plovoucí kra uprostřed zátoky pár set metrů před ní. Připomnělo jí to chvíli před třemi měsíci, kdy viděla ledovec poprvé – majestátní, mohutný, úchvatný masiv s jiskřivou špičkou a vodově namodralou střední částí nad hladinou – když stála s Richardem u zábradlí zásobovací lodě. Oba s otevřenými ústy hleděli na všechno, co bylo kolem nich, na krásu, opuštěnost, velkolepost a lhostejnost Antarktidy. Po několika dalších okamžicích vzpomínání se Julie obrátila a pohlédla na ženu za sebou, která se plahočila s poslední klecí. „Jak to jde?“

„Zatraceně pomalu.“

„Nepotřebuješ pomoct?“

„Co bych potřebovala, je dát si vyšetřit hlavu, proč jsem se dobrovolně nabídla pracovat s těmi malými připitomělými bestiemi.“ Annii Rizzové se podařilo uchopit dalšího tučňáka vzadu v kleci mezi ostatními ptáky, kteří skřehotali a plácali křídly, a vytáhla ho ven. „Neblbni, ty malý neurotiku.“ Annie nechala tučňáka jít a sledovala toho malého černobílého ptáka, jak se kolébá na nohou a nemotorným krokem rychle míří ze svahu.

„Aspoň bys mohl říct sbohem, ty troubo,“ zakřičela Annie na tučňáka a pak se obrátila k Julii. „Napřed se zdálo, že je nedostanu do těch zatracených klecí, pak je zas nemůžu vytáhnout ven. To je celý příběh mého života.“

„Mého taky.“

„A vůbec není pro ženu důstojné, aby se takhle zapotila.“ Annie si setřela krůpěje potu na čele. „Myslela jsem si, že v Antarktidě bude zima.“

„To bude. Tohle je babí léto.“ Julie mnohokrát slyšela varování, že za další týden nebo dva tyhle dny s teplotami kolem čtyř stupňů nad nulou budou jen vzpomínkou. Zato můžou očekávat teploty pětatřicet pod nulou a vichřice, řekli jí. Z jakýchsi podivných důvodů se na to těšila – bylo to správné klima pro přezimování. „Kde je Floyd?“

„Skončil před pár minutami. Vrátil se do stanu.“ Annie mávla rukou přes rameno směrem k místu, kde se na pláži v dálce tyčily dva oranžové stany.

„Prima. Půjdu mu pomoct s večeří.“ Julie si zastrčila dlouhé plavé vlasy zpátky za límec červeného kožíšku, odkud se jí vysoukaly. Vykročila po pobřeží. Za sebou slyšela, jak Annie promlouvá k dalšímu tučňákovi, když ho vytahuje z klece. Její hlas byl vemlouvavý a přátelský, jako by čekala, že jí malý pták odpoví. Julii na okamžik napadlo, jestli Richard neměl pravdu, když žertoval, že plán na přezimování ve stanici Palmer bude definitivní přihláškou každého z nich do akademie duševně chorých. Zřejmě to byla chyba, ale teď už bylo příliš pozdě. Zimní odpočinek jí snad udělá dobře – plán oslavit čtyřicáté narozeniny na konci světa se třemi muži, jednou ženou a pěti tisíci tučňáky byl ovšem unikátní. Byla to však vhodná terapie na zmatek v názorech a pochybnosti o zdravém rozumu.

Prvních pár týdnů, kdy byla v Antarktidě s Richardem, Julie velmi lehce zapomněla na skutečnost, že letní výprava do terénu skončí skoro dřív, než začala. Ale po šesti týdnech vzájemné blízkosti si uvědomila, že je všechno stejné jako předtím: utajované schůzky a předstírání, že jeden druhého neznají, když se jejich cesty v táboře střetly, tu a tam pár ukradených hodin, když Richard mohl najít výmluvu pro to, aby zmizel z domu. *Richard se přepočítal. Šest týdnů byla příliš dlouhá zkouška.*

Julie se podrážděně obrátila, rozzlobená sama na sebe za to, že se neubránila, aby se jí Richardovo jméno opět nevplížilo do mysli. Nemělo smysl začínat si s ženatým mužem, nemělo smysl vypravit se s ním na letní exkurzi do terénu na konci světa a – teď, když se podle předpokladu nastalo rozčarování – věděla, že nemá smysl litovat samu sebe. *Jestli nechat ho odjet domů samotného byl dobrý nápad, jak je možné, že se cítím tak mizerně.*

Když Julie urazila polovinu vzdálenosti k oranžovým stanům, zvolnila tempo a ohlédla se zpátky na moře. Slabé šumění větru, které se objevilo před chvílí, polevilo a hladina v zátoce byla hladká jako zrcadlo. Za tou hlubokou a zářivou modří viděla hory, které se vypínaly k Boyd Strait na jihozápadní straně Sněžného ostrova. Dál doleva se táhlo pobřeží Danco, vysoká šňůra jeho hor mizela v dálce,

kde tvořily hřeben vedoucí ke špici antarktického poloostrova.

Jak si Julie brzy po svém příjezdu uvědomila, vzduch v Antarktidě byl tak čistý, že bylo snadné nechat se oklamat vzdáleností. Hory, které se zdály být sotva třicet kilometrů odtud, byly ve skutečnosti vzdáleny sto třicet kilometrů. Bez oparu se i barvy zdály jiné – sytější, výraznější, živější než ty, které si pamatovala z domova. Pás hor při pobřeží Danco na jihovýchodě měl nafialovělý nádech, zakřivený povrch ledovce u jeho úpatí byl ohromnou plochou žluté a lososově růžové. Daleko na severovýchod, za koncem oblasti Danco, se zvedaly vzdálené vrcholky poloostrova. Zdály se bližší, ale ve skutečnosti byly vzdálené přes sto šedesát kilometrů. V Antarktidě se všechno zdálo blízké, ale ve skutečnosti bylo všechno tak daleko, že bylo velmi obtížné se někam dostat – a velmi obtížné se vrátit. Julie se zas obrátila ke stanům a přidala do kroku.

„Jak se daří Annii?“ zavolal Floyd Robinson, když vyšel ze stanu a spatřil přicházet Julii. „Poslouchají ji ti její kluci?“

„Kluci jsou prostě kluci.“ Julie vyloudila zdvořilý úsměv, když vstoupila do tábora.

„To už dávno vím.“ Robinson několik vteřin sledoval Juliiny oči, než se obrátil a típl zbytek cigarety o stanový kolík. Uvažoval, že řekne něco osobního, něco, co mezi nimi opět obnoví komunikaci. Pak se rozhodl to neudělat – bylo příliš brzy na to, aby se opakoval. Chvíli se zadíval dolů na nedopalek cigarety, který držel v ruce. Nakonec ho strčil do kapsy kabátu. „Někdy bych si přál nebýt členem Sierra Clubu – pak bych ty zatracený špačky určitě házel někam jinam.“

„Čvaňho Tučňák říká, že čistší Antarktida by už pro tebe byla až moc.“ Julie postoupila o krok blíž, aby mohla začít oprašovat imaginární smítko z ramen Floydova kožichu. „Musíš jít příkladem,“ řekla vlídně, vědouc, že to vždycky dělal.

S Floydem Robinsonem bylo příjemné pracovat. Julie ho měla upřímně ráda. „Jen se snaž dál.“

„Ti teda řeknu, pro nás černý je to vo moc těžší.“ Robinson vyloudil na tváři široký hraný úsměv jako přípravu na vystoupení jižanského negra, které s oblibou předváděl. „Vy lidi se světlou kůží to máte snadný – vemte si, jak je lehký umejvat světlý fáro. A to vám

povim, já sem jako ten černej cadilac, na kerým se ukáže každá ďubka.“ Robinson si setřel z ruky s přehnanou vehemencí poslední zbytek cigaretového popela.

„Ty jsi teda cadillac.“ Julie položila Floydovi ruku na rameno a nechala ji tam dost dlouho, aby viděl, že to myslí vážně. Byl tak laskavý, tak chápavý těch několik prvních dnů poté, co Richard nasedl na loď a zmizel z dohledu – vyplul někam na sever směrem ke Kalifornii, směrem ke svému učitelskému místu na Kalifornské univerzitě, směrem ke své ženě.

Robinson se chystal využít této příležitosti, aby dodal víc – aby řekl, že mu připadá, že se Julie teď cítí líp, že jí prospělo dlouhé období od chvíle, kdy poslala Richarda domů samotného. Robinson jí chtěl připomenout, že využít příležitost k tomu, aby si udělala v hlavě jasno, byl ten nejrozumnější nápad, který mohla uskutečnit – když jeho oči zabloudily k obzoru. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, co vidí.

„Podívej se! Tam!“

„Co se děje?“ Julie se otočila. Sotva pohlédla na nebe, otevřela ústa.

Nízko na obloze, které přicházející noc již dala barvu popela, se rýsovala světlešedá silueta vzducholodě. Visela majestátně nad skelnou hladinou moře, s červenou vodorovnou čárou podél střední sekce mířící šikmo k nim, s jednou z nástaveb na ocase stroje zvednutou jako žraloci ploutev. Vzducholoď pomalu, ale vytrvale pokračovala v cestě svým směrem.

„Jak daleko je?“

„Přes tři kilometry.“

„Tyji taky vidíš? Díky Bohu.“ Annie k nim doběhla a ještě lapala po dechu, když promluvila. „Myslela jsem, že jsem se zbláznila.“ Pořád držela posledního tučňáka, kterého vytáhla z klece, a nedbala, že se pták vykroutil a začal prudce mávat krátkými křídly. „Co si ten nafoukaný pilot myslí, že je tady letecký den? To je zatraceně divné místo pro reklamu na pneumatiky.“ Annie vrhla krátký a hněvivý pohled dolů na tučňáka, kterého držela v ruce, a zvíře napůl odhodila na sníh za sebou. Obrátila se zpátky ke vzducholodi – která už za tu chvíli urazila značný kus cesty. „Co tady dělá? Ztratil něco nebo

co?“

„Určitě.“

„Možná potřebuje pomoc. Možná havaruje.“

„Budou potřebovat víc než pomoc, jestli spadnou do té vody pod sebou.“ Robinson se hnal do stanu. O pár okamžiků později se vyřítil s malou plastikovou krabicí.

„Co je to?“ Julie si stoupla k němu a dívala se, jak zápasí se západkou.

„Signální pistole.“ Robinsonovi se podařilo otevřít pouzdro až napodruhé. „Zatracená práce,“ mumlal si, když se dobýval do obalu, do kterého byly zabaleny samostatně pistole i světlice.

Annie chodila za Robinsonem sem a tam a střídavě se dívala na krabici se světlicí a na vzducholoď v dálce. „Vzdaluje se – nemáme moc času.“

„Zatracený krám… je s tím víc starostí než užitku…“ Robinson si zlomil nehet, jak se dobýval do rohu balíčku. „Jednou bude celý svět zabalený do plastikových bublin… pak už se nedostanem k ničemu…“ Robinsonovi se konečně podařilo vniknout do obalu. Rychle vytáhl pistoli, světlice a spojil je. „Ustupte, s těmi hloupostmi člověk nikdy neví.“ Odběhl kousek dál od obou žen, namířil signální pistoli směrem ke vzducholodi a stiskl spoušť.

Nábojnice v pistoli explodovala spíš s prásknutím než s bouchnutím, ale světlice se neslyšně vznesla k obloze, kam byla namířena. Stopa rozevlátého rudého kouře vedla nahoru směrem od skupinky stojící na pusté pláži.

„Myslíte si, že ji uvidí?“ zeptala se Julie. Sotva promluvila, šedivá vzducholoď se začala ztrácet v šeru, které dělilo ztemnělou oblohu od beztvarého moře.

„Zdá se že ne.“ Robinson zastrčil další světlici do pistole a rychle ji odpálil, ale tentokrát se zdálo, že je ještě menší naděje, aby ji spatřili. Šedá vzducholoď už byla pouhou čmouhou na horizontu, s ocasem obráceným k nim a nosem namířeným do neobydleného nitra Antarktidy.

Světla v salónku v zadní části gondoly *vzducholodi Nine* byla stále zhasnuta a Frank Corbi ještě zůstal přilepen k židli, na kterou

usedl, když jim kapitán Whitaker víc než před hodinou oznámil tu děsivou zprávu. Corbi měl jako vždy na klíně svou videokameru a šňůra k jejímu bateriovému zdroji byl napjata přes desku stolu. „Ještě okamžik. Pak můžeš rozsvítit."

„Jenom ztrácíte čas," opakoval Andrew Sinclair hašteřivým tónem. Oči měl neustále sklopené a jeho ruka stále spočívala na manželčině klíně. Prsty se pohybovaly v malých, nervózních kruzích. „Hollywood se vypařil. Nemá smysl cokoliv filmovat. Už ne."

„Možná ano, možná ne." Corbi dál držel u oka hledáček. Pravidelně mačkal spoušť. Jemný bzučivý zvuk motoru videokamery naplňoval ticho salónku. „Jak jsem vám už řekl, jsem na volné noze."

„Byl jste."

„Pořád jsem. Mohl bych prodávat obyvatelům Fidži, kdybych chtěl. Nejsem vázán na žádné studio."

„V tom máte pravdu, že nejste vázán na žádné studio." Sinclair strhl ruku z manželčina klína a prudce vstal. „Všechny vaše filmové kontakty skončily. Definitivně." Sinclairova slova byla tlumená, jako by jen konstatoval samozřejmý fakt, ale napětí v hlase prozrazovalo jeho potlačované emoce. „Co se týká ostrovů Fidži, ty k tomu taky patří. Fidži jsou na dráze nukleárního odpadu z bomb, které dostal Orient, těch, o nichž jsem se dověděl, když jsem byl naposled v radiostanici." Sinclair se ohlédl k přední části vzducholodě, kde byla radiostanice, pak se obrátil a významně kývl na manželku. Jak předpokládal, Kathleen odpověděla také kývnutím, gestem automatického souhlasu.

„To není možné," nakonec odpověděl Corbi s malým zjevným zájmem.

„Co není možné?"

„Co jste řekl." Corbi ani nezvedl zrak od hledáčku. Očekával, že s mladým Andrewem Sinclairem vypukne spor už od okamžiku, kdy se modrá krev přihrnula do salónku. Slovní souboj byl teď v plném tempu. Všechna Sinclairova na odiv stavěná odvaha bylo, jak Corbi tušil, jenom vytahování před novomanželkou.

„Myslíte to, co jsem řekl já? To že není možné?"

„Ano. Na Fidži není možné nic dostat." Corbi se musel velmi snažit, aby potlačil nutkání vybuchnout smíchy. Pro vzdělaného

mladého muže – Andrew Sinclair Třetí byl absolventem Yale, ročník 1983, jak se každému zmínil alespoň tisíckrát od začátku cesty – bylo dost snadné popíchnout ho.

„Myslíte nukleární spad? Ale větrné proudy z Číny by určitě –“

„Myslím *cokoliv*, člověče. Na Fidži není možné dostat *nic:* zeptejte se v jakékoliv cestovní kanceláři.“ Corbi věděl, že jediným důvodem, proč se ještě trápí s odpovídáním Sinclairovi, je to, že popichování toho mladého snoba mu částečně zaměstnává mozek. Už jenom kvůli tomu to stálo za to.

„Proboha přestaňte s těmi pitomostmi!“ Sinclair se zvedl a podíval se dolů na Corbiho. Ten muž měl nadváhu, neučesané vlasy, košile mu čouhala z kalhot a čelist byla lemována odporným, řídkým rozcuchaným vousem. Corbi se představil jako filmový producent a byl přesně ten typ, jaký si Sinclair představoval pod pojmem, označujícím tak nesmyslnou profesi – jestli se výrobě filmů vůbec dá říkat profese. „Řekl jste mi, že je vám čtyřiatřicet, ale chováte se jako puberťák. Nastává konec světa, a vy si jenom děláte vtipy!“

„Poslouchejte, kamaráde,“ odpověděl Corbi klidně. „Každý z nás má svůj vlastní způsob, jak se vyrovnává s problémy, jak odolává něčemu nesnesitelnému.“ Corbi odložil kameru a obrátil se k Sinclairovi. „Já si dělám legraci.“

„Vaše vtipy mají k legraci daleko.“

„…a vy řečníte.“ Corbi se na moment odmlčel, aby svým slovům umožnil – i když to nebylo pravděpodobné – proniknout k Sinclairovi. „Skutečný rozdíl mezi námi dvěma je v tom, že já vyžaduji jen vaši pozornost, trochu sociálního kontaktu, něco takového. Vy si zřejmě myslíte, že každé vaše říhnutí a prd by se měly brát vážně.“

„Raději si sakra dejte pozor, co mi říkáte.“ Sinclair postoupil o krok vpřed a tvář mu silně zrudla.

„Pardon.“ Corbi nasadil smířlivý úsměv. „Nechtěl jsem vás uvést do rozpaků, zvlášť ne před vaší krásnou paní.“ Corbi pohlédl na Kathleen Sinclairovou, jejíž rozšířené modré oči na něho zíraly. Možná byla trochu prostoduchá – ne, to nebylo čestné, zdála se spíš dobromyslná než hloupá – ale určitě byla krásná. Dvaadvacet let nádherného ženství lemovaného dlouhými rudými vlasy. Corbi se

přinutil odvrátit se od ní a podívat se zase na jejího manžela. „Promiňte, Andy," opakoval Corbi. „Nechtěl jsem naznačit, že bych si nevážil správné výchovy a škol Ivy League."*[1])

„Můžete přestat s těmi urážkami, protože je mi naprosto jasné, kam míříte. Já nemám v úmyslu zeptat se, jakou školu jste absolvoval vy, protože je naprosto jasné, že jste se neobtěžoval naučit se nic." Sinclair se odvrátil, ale pak rychle pohlédl zpátky na Corbiho. Nebyl zvyklý na přímou konfrontaci jakéhokoliv druhu a překvapilo ho, jak ho něco takového dráždí. „A ještě jedna věc," dodal, teď když byla na něm řada, „neříkejte mi Andy."

„Jasná věc." Corbi odolal nutkání dodat *Andy,* ale místo toho mu v krku zabublal krátký tichý smích. „Studoval jsem na Carnegie-Mellon v Pittsburku," řekl Corbi a sáhl znovu po kameře. Celá záležitost by byla docela směšná, kdyby nebylo důvodu, proč tato šílená konverzace musela začít. *Andy Pitomec se změnil z bohatého dědice nadosmrti v chudáka. Bohužel, zbytek světa se proměnil v prach.* To byl dost zajímavý námět na film, ale Corbiho napadlo, jestli na zeměkouli zůstalo dost lidí, pro které by to stálo za to dělat. Možná měl ten pitomec Andy pravdu, možná jediná věc, kterou se Frank Corbi dosud naučil dělat, se najednou stala překonaným řemeslem v umírajícím světě. Corbi si povzdechl, pak přiložil k oku hledáček a stiskl spoušť. Začal pomalu snímat horizont k zadní části vzducholodě, spíš ze zvyku než pro nějaký účel.

„Už mám dost těch nesmyslů. Rozsvítím světlo." Sinclair zamířil k vypínači na stěně.

„Počkejte…"

„Nebudu sedět v té tmě už ani minutu, tak klidně můžete –"

„Počkejte! Něco tam vidím!" Corbi se naklonil, aniž spustil oko z hledáčku. „Ano! Kouř – červený kouř!"

„Kde?" Kathleen Sinclairová vyskočila ze židle. Zamířila k oknu vedle Corbiho, ještě než se stihl její manžel obrátit. Rychle si klekla na pohovku vedle filmového producenta, kolena se jí zabořila do měkkého čalounění a její tělo se dotklo jeho. „Nic nevidím."

Corbi na ni vrhl rychlý pohled. „Tam, u toho ostrova." Ukázal

[1] *skupina osmi nejstarších a nejváženějších univerzit na východním pobřeží Spojených států*

volnou rukou, aby mohla sledovat místo, kam ukazoval. „Vidíte?“

„Ano, ano!“ Kathleen vzrušeně vyskočila na pohovce, když spatřila oblak temného rudého dýmu na šedobílém pozadí. „Bože, podívejte se na to!“ Odhrnula si dlouhé rudé vlasy a obrátila se k svému muži. „Něco tam je, rychle, zavolej kapitána!“

„Já nic nevidím.“ Sinclair se naklonil trochu víc, i když byl pořád dost opatrný, aby se nedostal blízko ke Corbimu. „Kde?“

„To je jedno. Zavolejte kapitána, musíme otočit loď.“ Corbi by šel sám, ale nevěřil nikomu ze Sinclairových, že udrží cíl – ať už jím bylo cokoliv – v dohledu. „Rychle, budu držet kouř v hledáčku teleobjektivu.“

„Pořád nic nevidím.“ Sinclair se naklonil blíž ke Corbimu a nakukoval mu přes rameno.

„Prokrista, přiveďte kapitána – brzo je ztratím z dohledu!“

„Já půjdu.“ Kathleen vyskočila a skoro odstrčila manžela stranou, jak se vrhla ke dveřím salónku a směrem k pilotní kabině. „Řeknu kapitánovi, aby obrátil loď!“ zakřičela ještě do salónku a vyběhla ven. Kathleen Sinclairová nevěděla, co červený dým znamená, ale bylo jí jasné, že je třeba spěchat.

Kapitán Lou Whitaker začal obracet loď prudce doleva jen pár okamžiků poté, co do pilotní kabiny vtrhla Kathleen Sinclairová se zprávou o tom, co viděli. Jakmile *vzducholoď Nine* zamířila správným směrem, trvalo kapitánu Whitakerovi jen krátkou chvíli, než zpozoroval na horizontu zbytky světlice. „Tam je to.“

„Vypadá to, že vypálili ještě jednu.“ Když Ray Madigan ukazoval vpřed ze svého místa druhého pilota, stoupala z místa na antarktickém pobřeží, kam nyní mířili, další klikatá čára rudého dýmu. Kouř se nesl k jasné obloze a visel tak nehybně, že skoro připomínal čáru tužkou na listu papíru.

„Vezmi si triedr. Podívej se, jestli něco neuvidíš na pláži.“

„Dobře.“ Madigan sáhl pro triedr na boční stěně. Opřel si ruce o lesklý kryt. „Něco tam je… těžko říct… stany… lidé…“

„Kolik?“ Whitaker byl schopen rozeznat na pobřeží barevnou skvrnu, ale nic víc.

„Moc ne. Vypadá to jako malý tábor.“ Do objektivu se rychle dostávaly detaily. „Několik lidí, dva stany.“

„Fajn.“ Whitaker se obrátil čelem k davu za sebou. Všichni na vzducholodi se hnali vpřed, když uslyšeli zprávy, a drali se na kajutní schůdky, aby mohli sdílet výhled z okna pilotní kabiny. „Weissi, zkuste je dostat na rádiové spojení. Možná budou vysílat.“

David Weiss se začal prodírat zpátky směrem k radiostanici. „Na jaké frekvenci bych to měl zkusit?“ Proklouzl kolem dr. Tuckera a pak mezi manžely Sinclairovými. Když čekal na kapitánovu odpověď, zavanul kolem něho parfém Kathleen Sinclairové.

„Nemám tušení. Zkus to podle vlastního uvážení.“

„Zkusím standardní tísňové frekvence.“ Weissova ruka se bezděčně dotkla ramene paní Sinclairové, když procházel kolem ní. Jakmile se dostal z davu, běžel do stanice.

„Musí to být část nějaké výzkumné skupiny,“ ozval se zezadu dr. Tucker. „Dohoda o Antarktidě dovoluje jen její mírový výzkum a využití.“

„Které země ji uzavřely?“

„Pokud si vzpomínám,“ odpověděl Tucker, když si prorazil cestu vpřed, „mezinárodní smlouvu uzavřela spousta států. Ale vrchol výzkumného programu spadá na jižní polokouli doprostřed léta – od prosince do února. Teď tam mají tábor jenom státy, kterým nezáleží na nákladech na přezimování.“

„Sakra, doufám, že to nejsou Rusové.“ Madigan se dál díval triedrem, ale nebyl schopen zjistit nic víc. „Teď vidím lidi – tři jsou na pláži. Možná že další budou ve stanu. Žádné vlajky ani označení.“

„Myslím, že nezáleží na tom, kdo jsou, jestli Rusové, nebo Američané. Jsou to vědci, ne vojáci.“ Tucker pohlédl na tváře lidí, kteří se tísnili s nimi v pilotní kabině. Mladý druhý důstojník Steve Galloway stál po Tuckerově pravici, vedle něj pak ta hezká letuška Nancy Schneiderová. Vlevo od Tuckera byl filmový producent Frank Corbi. Manželé Sinclairovi se už protlačili dopředu a stáli teď přímo za kapitánem. „Lidí na zemi se nemusíme bát.“

„Možná.“

„Jsem o tom přesvědčen.“ Ale tón Tuckerova hlasu prozrazoval, že i on má pochybnosti. Už si nemohl být jist ničím, když slyšel, co se stalo před pár hodinami zbytku světa.

„Které státy, kromě Spojených států a Sovětského svazu, by

mohly tady udržovat tábor přes zimu?“ Whitaker dál řídil vzducholoď k místu, odkud se zvedla světlice, a čekal na Tuckerovu odpověď. Přiblížili se už tak blízko, že i bez triedru mohli rozeznat obrysy na pláži. Stany byly oranžové a zdálo se, že tři lidé před nimi mávají na vzducholoď.

„To nevím jistě. Chile. Možná Argentina. Přezimovat by mohla i Austrálie.“

„Britové ne?“

„Bojím se, že to je choulostivé místo na domácí frontě, kapitáne.“ Tucker smutně zavrtěl hlavou. „Letos je první rok, kdy Britové nemají hospodářský personál ve stanici Faraday. Rozpočet. Vědecká společnost doma z toho měla pořádně těžkou hlavu, ale prostě se nenašly finance.“

„Jasně.“ Whitaker ještě jednou přejel očima pobřeží a pak se znovu obrátil ke skupině. „Přístupová cesta je volná, tak se nad ně můžeme snést naprosto bezpečně. Můžeme si s nimi promluvit, než se rozhodneme udělat další krok.“

„Co když na nás budou střílet? Nakolik jsme zranitelní?“ zeptal se Sinclair.

„*Záleží* na tom, z čeho budou střílet,“ odpověděl Madigan, než mohl zareagovat kapitán. Obrátil se v křesle druhého pilota, aby viděl na skupinu. „Pár kulek by nám asi nic neudělalo. Ale něco většího – například jedna z těch ručně odpalovaných raket – a naše slavná bílá velryba by si nedobrovolně sedla na břeh.“

„Ježíši.“

„Nemyslím, že máme jinou možnost.“ Whitaker pozorně sledoval tři lidi na břehu, ale v jejich chování nebylo nic hrozivého. Stáli pořád na místě a mávali. Zdálo se, že je mezi nimi jedna nebo dvě ženy. „Jestli mají v úmyslu nám ublížit, už by se o to pokusili,“ řekl a snažil se, aby z jeho hlasu zněla větší jistota, než jakou cítil.

„Jak na ně budeme mluvit?“ Když tu otázku Frank Corbi vyslovil, ustoupil o krok vzad a začal rozplétat šňůru své videokamery.

„Starodávným způsobem.“ Whitaker zatáhl zpátky regulátor rychlosti, pak potlačil páku dopředu, aby sklopil nos. Moře pod nimi – jehož pobřeží bylo od nich vzdáleno už jen pár set metrů – začalo dostávat tvar, když klesli níž. „Při slabém větru jako je teď, můžeme

najít rovnováhu při velmi nízkém výkonu motorů. Se zataženými regulátory bude úroveň hluku tak nízká, že budeme moci otevřít okna a křičet na ně.“

„Výborně. Pak bych mohl mít i dobrý zvukový *záznam* k obrazu.“ Corbi zůstal stát vzadu, aby našel místo, odkud by mohl začít natáčet scénu jejich přiblížení k pobřeží, navázání spojení s neznámou skupinou lidí dole. Je *to jako příjezd vlaku ve filmu* V pravé poledne *nebo jako odlet letadla v* Casablance. *Natáčím tady klasiku.* Když vykročil, nervózně poklepal na baterie.

„Dobře, tak jdeme na to.“ Whitaker zatlačil na řídicí páku a zamířil se *vzducholodí Nine* přímo k pobřeží. Výška klesla na méně než sto metrů, což jim umožnilo rozeznat tváře lidí na pláži. Jasně teď viděli dvě ženy a jednoho muže tmavé pleti. Pořád vyhlíželi docela přátelsky, ale Whitaker držel neustále pravdou ruku na regulátoru rychlosti vzducholodě pro případ, že by museli náhle zrychlit a dostat se odtud. Levou rukou otevřel plastikové okno na své straně. „Odkud jste?“ zavolal a jeho hlas se zřetelně nesl nad monotónním ševelením motorů ve volnoběhu.

„Máte nějaké potíže? Potřebujete pomoc?“ zakřičel na oplátku muž na pláži.

„Jste Američané?“ ptal se Whitaker, přestože to byla jenom formální otázka, protože podle toho, jak na ně muž promluvil a podle vzezření obou žen bylo jasné, že to Američané jsou. Byl to černoch a ženy vyhlížely jako typické Američanky.

„Ano. Ze stanice Palmer. Padesát kilometrů odtud.“

Whitaker se na okamžik odmlčel, než položil další otázku. Zdálo se mu jaksi neslušné vykřikovat tak ošklivou věc. Ale neměl jinou možnost. Whitaker si odkašlal a vyklonil se z okna ještě víc. „Už jste slyšeli tu zprávu?“

„Jakou zprávu?“

„O tom, co se stalo.“

„A co se stalo?“ Černoch vypadal zmateně. „Nevím, o čem mluvíte.“

Zatraceně. „Pojďte na palubu, spustíme vám provazový žebřík.“ Whitaker pokynul do pilotní kabiny Gallowayovi, který okamžitě vyrazil k průlezu do spodní nákladové paluby. Kapitán se pak obrátil

ke skupině pod nimi. „Ať vyleze po provazovém žebříku zatím jen jeden člověk. To nám umožní seřídit naše vyvážení, až bude na žebříku," zakřičel na ně.

„Jakou máte zprávu? Co se stalo?" naléhal černoch. Na okamžik se obrátil ke dvěma ženám a pak zpátky k obrovité vzducholodi, která se vznášela nad ním. „Řekněte nám, co se stalo."

„Pojďte nahoru." Whitaker se stáhl od okna a pevně je zavřel. Cítil s tím mužem dole, ale věděl, že pár minut navíc už nic neznamená. Bylo jeho povinností informovat cestující a posádku *vzducholodě Nine* a teď bude jeho povinností sdělit to i lidem ze stanice Palmer. Ale i když byli naprosto cizí, musel by se stydět, kdyby měl z otevřeného okna vykřikovat to, že všechno, co ti tři lidé měli někde ve svých domovech, bylo nyní věcí minulosti.

„O čem ten pilot proboha mluví?" Floyd Robinson vyslovil otázku nahlas, ale neočekával odpověď od žen, které stály vedle něho. Všichni tři teď stáli mlčky a sledovali scénu nad hlavami. Vzducholoď se pohupovala nahoru a dolů v pomalém a jemném pohybu na šeřící se obloze, jako by to bylo nějaké obrovité, ale mírumilovné zvíře, které se chce uložit k spánku.

„Možná nějaká vichřice, možná to, proč vyjeli z kurzu," řekla Annie Rizzová.

„Možná." Robinson dál sledoval vzducholoď nad sebou. Části vrstveného pláště se ohýbaly, látka podobná plachtám se mírně vydouvala ven a klesala dovnitř vlivem slabých vzdušných proudů, které se nesly kolem nich. „Zajímalo by mě, jak ten velký pytel plynu může vydržet jeden den silného větru a nízkých teplot," prohlásil Robinson, aby řeč nestála, zatímco čekali, až jim bude hozen provazový žebřík.

„Možná líp než já," zamračila se Annie Rizzová a pak se obrátila k Julii. „Nemám ráda ani jedno, ani druhé."

„Já taky ne."

„Teď když na to myslím, nápad s bouří je nesmysl. Zajímalo by mě, co se opravdu stalo."

„Brzo se to dovíme." Julie ukázala na vzducholoď. Dvířka v zadní spodní palubě se otevřela a nějaký muž vyhodil dlouhý provazový žebřík. Rychle se rozvíjel a narazil na písek asi deset metrů od

místa, kde stáli. „Kdo půjde první?“

„Já.“ Annie vykročila.

„Počkej.“ Robinson ukázal k pilotní kabině vzducholodě. „Zdálo se, že pilota zajímá váha. Možná bychom měli napřed vyslat nejlehčího.“

„To není problém, Floyde. Stará almara ví, kdy se má stáhnout.“

„Já jsem nemyslel… ale ten pilot…“

„Vždycky jen družička, nikdy nevěsta.“ Annie uchopila přítelkyni za ruku a vydala se s ní k provazovému žebříku. „Běž první, Julie. Floyd a já zůstaneme na pláži a budeme mít schůzi klubu přátel štíhlé linie, když budeš zjišťovat, co se stalo.“

„Jsem ani ne o pět kilo lehčí než ty. Nechápu, jaký v tom může být rozdíl.“ Julie položila ruku na provazový žebřík a stanula na první příčce.

„Já taky ne. Myslím, že ve skutečnosti mě Floyd chce tady dole pro případ, že bys spadla. Myslí si, že při mé smůle bys spadla přímo na mne.“ Annie chytila konec žebříku a Julie začala šplhat nahoru. I když motory vzducholodě pracovaly jen naprázdno, přece jen z nich proudil vzduch, který vyhnal Juliiny plavé vlasy z límce jejího kožichu. „Ale problém toho, že bych šla nahoru první já,“ volala Annie, když sledovala, jak Julie stoupá výš na žebříku, „je v tom, že kdybych spadla, při mém štěstí bych přistála na něm.“

„Jakmile vstoupí do kabiny, můžeš lézt.“ Robinson ukázal ke stanu. „Jenom jsem si uvědomil, že bychom asi měli vzít s sebou vysílačku. Počítá se s tím, že se za dvacet minut spojíme se základnou. Nerad bych pro ni pak lezl dolů.“

„Já ti to nevyčítám.“ Annie se nervózně dívala nahoru na dlouhý žebřík, který se lehce pohupoval ve vánku, jako by to byl had, který se zvedá do celé své výšky. „Julie je v kabině. Lezu.“

„Přijdu hned za tebou.“ Robinson okamžik sledoval Annii, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku, pak se obrátil a klusal zpátky do stanu. Když byl uvnitř, popadl malou vysílačku a spěchal zpátky k provazovému žebříku. Annie právě vklouzla do průlezu vzducholodě, když se Robinson dostal k žebříku. „Můžu nahoru?“ zavolal na mladého muže, který pomáhal Annii dovnitř.

„Počkejte.“ Steve Galloway na okamžik zmizel ve vzducholodi,

než se znovu vyklonil. „Ano. Pojďte.“

„Už lezu.“ Robinson držel vysílačku v jedné ruce, provazový žebřík v druhé. V okamžiku, kdy měl za sebou půltucet konopných příček, a protože se držel žebříku jen jednu rukou, vyvolal značné houpání lana.

„Opatrně. Klidně.“ Galloway viděl, že věc, kterou muž drží ve volné ruce – zdálo se mu, že je to vysílačka – příliš zatěžuje jednu stranu těla. „Zkuste se naklonit víc na druhou stranu.“

„Dobře.“ Robinsonova tvář byla pokryta potem. Nikdy neměl rád výšky a šplhání ani za těch nejpříznivějších podmínek a houpání na půl cestě mezi vznášející se vzducholodí a kamenitým pobřežím pod ním zdaleka nebyly příznivé podmínky. „Upevním si rádio k opasku,“ zakřičel Robinson na mladého muže v průlezu. „Pak se budu moct chytit oběma rukama.“

„Buďte opatrný. Nespěchejte.“

„Jasně.“ Ale v touze dostat se bezpečně co nejdřív nahoru do vzducholodě začal Robinson přece jen spěchat. Rychlým pohybem si zastrčil vysílačku za opasek, jak mohl nejlíp jen pravou rukou. Pak sáhl na další příčku žebříku.

„Dívejte se! Pozor!“

Náhlý přesun váhy způsobil, že se houpající provazový žebřík začal vytáčet v opačném směru. Robinson ve snaze udržet se zpříma se začal nechtěně vyklánět. Protože se už pevně držel oběma rukama, nehrozilo mu, že spadne, ale jeho bezděčný pohyb způsobil, že plastikové rádio mu vyklouzlo zpoza pasu, kam ho spěchu zastrčil.

„Vaše rádio!“

„Zatraceně!“ Robinson sledoval, jak se rádio vysmeklo, a během zlomku vteřiny se vznášelo ve vzduchu kousek před ním. Ale i kdyby měl čas, nebyl by ho schopen zachránit, protože teď se nakláněl a potřeboval obě ruce, aby udržel rovnováhu. Rádio se ve vzduchu převrátilo a o okamžik později narazilo na kamenitý břeh s hlasitým třeskem, který bylo slyšet i v hluku naprázdno běžících motorů vzducholodě. „Ale do prdele.“

„Zapomeňte na rádio, je po něm.“ I když byl asi třicet metrů nad ním, mohl Galloway říct, že se rádio roztříštilo na stovky nezachranitelných kousků. „Opatrně nahoru.“ Galloway se vyklonil co nejdál,

aby pomohl muži do vzducholodě, jakmile se dostal na poslední příčku žebříku.

„Fajn. Už jdu.“ Robinson začal znovu šplhat, pomalu a opatrně. Jsem to ale idiot. Ta vzducholoď zřejmě nebude mít rádio, které by pracovalo na naší frekvenci. Základna bude myslet, že se nám něco stalo. Ale ještě než se Floyd Robinson dostal na práh průlezu, pustil problém s rozbitým rádiem z hlavy. Místo toho začínal být zvědav, jaké neobvyklé zprávy zavály obchodní vzducholoď až do Antarktidy. Ať to bylo cokoliv, Robinson tušil, že to bude něco, co nebude příjemné slyšet.

5. KAPITOLA

Dvojitá sada lopatek rotovala nad kabinou Kainova Ka-25 a vytvářela hluk tak veliký, že dr. Boris Nej a muž po jeho pravici se museli překřikovat. „Nerozumím vám, majore. Je tohle pobřeží, na kterém leží Bellingshausen?“

„Ano. Ještě pět kilometrů,“ odpověděl hlasitě major Ilja Zinovjev a dál se věnoval řízení helikoptéry letící nízko nad vlnami. „Každou chvíli bychom měli uvidět navigační světla.“

„Fajn.“ Nej se usadil ve svém pilotním křesle dál dozadu, tak jak mu dovolil jeho sedadlový pás a ramenní popruh. *Personál v Bellingshausenu se mi neodváží dělat problémy. Já už je srovnám.* Poslední rozdělení úkolů Neje potěšilo; kapitán Kolontaj a Alexandra měli oslovit společnost na lodi, zatímco on a major Zinovjev byli vysláni do stanice Bellingshausen.

„Podívejte! Napravo!“

Nej pohlédl směrem, kterým ukazoval Zinovjev, a brzy to spatřil sám. Navigační světla stanice Bellingshausen jasně blikala, kmitající bílé záblesky protínaly temnotu každých pár vteřin. Od okamžiku, kdy odstartovali ze zádě sovětské motorové lodě *Primorje*, antarktická obloha přišla o poslední zbytek denního světla stejně rychle, jak vyteče voda z košíku. „Bude těžké přistát v té tmě?“

„Ne.“ Zinovjev na okamžik stáhl ruku z kniplu a ťukl do dvou spínačů na panelu. Z obou stran helikoptéry vyrazily dva silné kužely bílého světla a do hloubky proťaly temnotu, kterou prolétala. „Znám pobřeží dobře. Mezi pobřežní linií a ledovcem je prostoru víc než dost. Dost místa pro dvacet helikoptér.“

„Neslyším vás.“ Nej se naklonil trochu blíž. „Říkal jste žádný problém?“

„Žádný problém,“ opakoval Zinovjev hlasitěji a pak se mírně natočil ve svém pilotním křesle, aby se mohl soustředit na přistání. Major vybral na cestu lepší ze svých dvou helikoptér, a i když s sebou vezli značné zásoby paliva, stroj, v němž letěl jen on a dr. Nej, byl lehčí než obvykle. Přistání bude jednoduché. *Vítr je slabý. Alespoň myslím, zeje slabý vítr.* Zinovjeva deprimovalo chybějící spoje-

ní se stanicí – jeden z hlavních důvodů jejich letu do Bellingshausenu – ale to mohlo být vysvětleno jakýmkoliv z tisíců důvodů od problémů se zařízením až po atmosférické poruchy. Ale bez rádiového kontaktu musel Zinovjev při posuzování větru a počasí spoléhat jen na svůj úsudek, který v tom okamžiku naštěstí vycházel.

„V rádiu pořád ani slovo?“

„Ne.“

Kamov Ka-25 klesal níž do temnoty na pláži. S navigačními světly přímo před sebou a při neustálém sledování kompasu Zinovjev věděl, že se neuchýlil od přístupové plavební cesty přes otevřené moře. Dva silné kužely bílého světla dál proudily několik set metrů dolů a nořily se do tmy. Nakonec se ve výhledu objevila pláž a temné skály na pobřeží tyčící se za úzkým pásem písku a roztroušenými ostrůvky sněhu.

„Ve které budově bydlí?“ zakřičel Nej.

„Tady v té, přímo před námi.“ Zinovjev mávl k ubikaci z vlnitého plechu, která se jasně odrážela v přistávacích světlech helikoptéry – byla natřena velmi nápadnou žlutou barvou. „Už nás musí slyšet, podívejte se po nich.“ Ale když Zinovjev sáhl na ovládání helikoptéry, aby spustil stroj nad linii pláže, začal se znovu mračit. „Pořád nikoho nevidím. Kde můžou být?“

„Nevím.“ Nej se ve svém sedadle obrátil dozadu a díval se na další stavení, která stála po obou stranách hlavní budovy. Světla z helikoptéry byla dost jasná, aby stejně dobře ozařovala přilehlé oblasti. „Stočte světla doleva, zdá se mi, že tam něco vidím.“ Když se helikoptéra podle Zinovjevových příkazů otáčela na místě, Nej vykoukl do temnoty na své straně. Stroj namířil přistávací světla na naftovou skladovací nádrž po jejich levici. „Tam! Před tou nádrží!“

„Sakra!“ Zinovjev přitáhl knipl dopředu, aby dostal helikoptéru blíž tomu, co viděli, i když už bylo zřejmé, že obrys na zledovatělé zemi je člověk – nebo přesněji to, co z něho zůstalo. „Zkusím se přiblížit.“

„Ano, rychle!“

Kamov Ka-25 sebou při pohybu vpřed trhl a pak se ve vzduchu zastavil. Zohavené tělo muže leželo přímo před nosem helikoptéry. Proud vzduchu z rotujících vrtulí začal zvedat oblaka prachového

sněhu. „Přistanu. Zastavím motory," oznámil Zinovjev a začal aktivovat příslušné ovladače – i když ani na okamžik nepustil oči z mrtvého těla ležícího na sněhu před nimi. O pár chvil později narazila přistávající helikoptéra na udusaný sníh. Na úseku necelých deseti metrů, které jim zbývaly k mrtvému tělu, se pramínek krve táhl ze svahu a mizel pod helikoptérou.

„Pojďte ven, jak nejrychleji umíte. Vezměte lékárničku," řekl Nej, když odložil leteckou přílbu, odepjal pás a vyškrábal se z pilotní kabiny. Otevřel dveře. Ovanul ho proud chladného vzduchu plného sněhu zvířeného vrtulemi nad jeho hlavou. Nej opatrně vystoupil a vykročil vpřed s hlavou skloněnou, aby nenarazil na zpomalující se lopatky vrtulí Ka-25. Než se dostal k nehybnému tělu ležícímu před helikoptérou, dvojitá sada vrtulí zpomalila rotaci natolik, že už nevířila zmrzlý poprašek na ledovém příkrovu. Nej poklekl a opatrně obrátil mrtvé tělo.

„Je mrtev?" Zinovjev vystoupil z helikoptéry ještě s přílbou na hlavě a u boku se mu houpal drát z vnitřního mikrofonu. Pevně svíral plátěný pytel, který obsahoval lékárničku.

„Ovšem." Nej ještě chvíli zkoumal tělo, než vstal. „Strašná je ale příčina smrti."

„Cože?"

„Příčina smrti. Vražda. Výrazná a záměrná zranění. Podle příznaků bych řekl, že vrah použil sekeru."

„Všemohoucí Bože." Zinovjev viděl předtím mnoho mrtvých těl – při nehodách u výcviku na helikoptéře, když z pilota nezbylo ani tolik, aby mohl mít řádný pohřeb – ale tohle bylo mnohem horší. Některé části těla tohoto muže byly naprosto netknuté, zatímco jiné byly odřezány, jako by někdo zabíjel kuře k večeři. Zinovjev cítil, jak se mu začíná zvedat žaludek, a žluč cítil až v krku. „Přistávací světla…" řekl sevřeným hlasem a rozechvěle ukazoval na dva jasné paprsky z helikoptéry, které nechal rozsvíceny, aby osvětlily tělo, „…musí se vypnout… šetřit akumulátory…" Zinovjev se bez čekání na Nejovu odpověď obrátil a spěchal zpátky k helikoptéře, sotva schopen ovládnout nutkání zvracet.

„Přineste baterky," řekl Nej, když se vrátil ke dveřím helikoptéry. Zatímco čekal na Zinovjeva, než se objeví se svítilnami, během

posledních několika vteřin, kdy ještě svítila světla helikoptéry, zkoumal horizont tak daleko, jak mu to paprsky dovolily. Doleva bylo něco, co vypadalo jako dvě další těla ležící na sněhu. Vpravo, u vchodu nízké budovy se zdálo, že leží další tělo. Teď, když motory úplně utichly, Nej konečně slyšel jen zvuky stanice Bellingshausen. Vzduch byl klidný a tichý, ale moře neustále hlučně naráželo na skály za nimi. Z budovy před nimi se ozýval soustavný hukot dieselového generátoru.

„Tady jsou baterky.“ Zinovjev se vrátil z pilotní kabiny už bez letecké přílby a jeho lysá hlava se leskla potem. Když sestupoval s průlezu, podal jednu Nejovi. „Co myslíte, že se tu stalo?“

„Masakr.“

„A kdo to mohl udělat?“

„Američané,“ řekl bez váhání Nej. Přejel si dvěma prsty po své upravené bradce, jako by přemýšlel, co řekne dál. Instinkt Nejovi říkal, aby obvinil z masakru Američany, i když něčemu takovému sám nevěřil. Neje však právě teď něco napadlo – začínal mít plán.

„Neuvěřitelné.“ Zinovjev byl pořád v šoku, ještě nebyl schopen vyrovnat se s tím, co viděl v posledních několika minutách.

„Jděte tímto směrem,“ řekl Nej a převzal od Zinovjeva plátěný pytel s lékárničkou a baterku.

„Tudy?“

„Ano. Směrem k navigačnímu světlu.“ Nej ukázal směr k bílému majáku, který se neustále otáčel, širokým kuželem světla přejel jednou za pár vteřin vysoko nad jejich hlavami a do určité míry osvětloval obrysy na jinak temné pláži. „Předpokládám, že ty dva temné předměty ležící na zemi jsou také těla.“

„Vidím je,“ odpověděl nervózně Zinovjev.

„Pochybuji, že ještě žijí, ale v každém případě se musíme podívat a přesvědčit.“

„Jistě.“

„Já se půjdu podívat tam.“ Nej namířil paprsek světla k předmětu ležícímu na sněhu před malou budovou.

„Kde se setkáme?“

„U tamté budovy za deset minut. Pak se půjdeme spolu podívat do dalších budov.“

„Dobře.“ Zinovjev váhavě vykročil kupředu, kudy mu ukázal Nej, baterkou přejížděl před sebou z jedné strany na druhou. Zdálo se, že se bojí, že někde za úzkým paprskem jeho baterky se může vynořit ještě něco mnohem horšího.

Boris Nej se vydal jiným směrem. Tenká vrstva sněhu na povrchu ztvrdlé ledové kůry mu hlučně praskala pod nohama, když stoupal do mírného svahu k budově, s baterkou neustále namířenou na to, co vypadalo jako čtvrté tělo. Ještě než se dostal k postavě na sněhu, všiml si tří věcí: jednak toho, že to je muž, a dále, že je jednoznačně mrtvý, protože jeho tvář byla zcela rozdrcena – pravděpodobně železnou trubkou, která ležela kousek od jeho nohou. Třetí věcí, kterou Nej zaregistroval, byl mužův oděv lišící se od běžné sovětské výstroje. Nej si klekl k němu a pomalu obrátil tělo, aby si ho prohlédl podrobněji.

I přes znetvoření způsobená zraněními bylo zřejmé, že ten člověk není Rus. Připadal Nejovi spíš jako Španěl nebo Chilan, což bylo nejpravděpodobnější, protože Nej věděl, že chilská základna je na opačné straně ostrova než stanice Bellingshausen. Nej pohlédl za mrtvého; Zinovjev nebyl nikde v dohledu. Nej obrátil tělo tváří dolů. *Zinovjev si oblečení nevšimne. Určitě se nebude chtít dotknout těla. Bude si myslet, že je to další z osazenstva Bellingshausenu.* Nej se spokojeně zvedl a vykročil ke dveřím malého skladu. Pomalu je otevřel. Nepřekvapilo ho, co uviděl uvnitř.

Uprostřed místnosti na dřevěné podlaze ležel mezi bednami a kartóny narovnanými až ke stropu další člověk. Ale na rozdíl od ostatních žil. Nej prohledával stěnu, a když našel vypínač, rozsvítil. Zablikala nízko zavěšená žárovka uprostřed stropu. Popošel k muži, sklonil se k němu a sáhl mu na pulz. Byl slabý, ale pravidelný. Viděl i cítil, že muž dýchá a začíná se probírat k vědomí. „Slyšíte mě?“ zeptal se Nej rusky, když zvedl mužovi hlavu.

„…ano…“ To jediné slovo zaznělo slabě, ale jednoznačně, a Maxim Fedorčuk otevřel oči poprvé od děsivých chvil, kdy skončilo jeho střetnutí s šíleným Chilanem. „…pomoc…“

„Samozřejmě. Už to bude. Všechno bude v pořádku.“ Nej zase položil mužovu hlavu na zem, pak začal prohledávat pytlík s lékárničkou, až našel, co hledal. Byla to speciální injekční stříkačka, kte-

rou mu dala Alexandra Bucharinová, účinné sedativum, které bylo v lékárničce pro případ, že by někdo z obyvatel Bellingshausenu byl ve špatném stavu. „Ale napřed mi musíte říct, co se tu stalo. Bylo tu víc lidí než ten jeden, který leží venku na sněhu? Byli v tom Američané?“

„Američané?“ Fedorčuk pomalu otočil hlavu na bok, stěží schopen očima sledovat muže, který klečel nad ním. „Ne… jen ten jeden… musel se zbláznit… zabil všechny kromě mne…“ Fedorčuk zase zavřel oči, tentokrát proto, že ho zachvátila vlna intenzivní bolesti z rozdrceného ramene. „Pomozte mi… prosím…“

„Jistě.“ Nej zvedl injekční stříkačku do světla, aby prověřil označení na plastikové nádobce – červené rysky ve dvoumilimetrových intervalech. Alexandra pečlivě vysvětlila Nejovi, že nesmí použít víc než jeden dílek stupnice pro jednu osobu, i kdyby byla těžce zraněná. Sérum bylo velmi silné a mohlo by během dvou nebo tří minut výrazně zpomalit všechny tělesné funkce, nejen utlumit pocit bolesti. „Ale určitě s tím mužem byli Američané. Američané mu museli pomáhat. A pak utekli.“

„Ne… ne… pomozte mi… moje rameno…“ I tichý hovor působil Fedorčukovi obtíže, protože bolestivá křeč zachvacovala celé jeho tělo. Neměl tušení, o čem ten člověk mluví, a nezajímalo ho to. Jediné, po čem Fedorčuk toužil, bylo, aby se zbavil bolesti.

„Ležte klidně. Šetřte sílu. To vám pomůže.“ Nej začal vyhrnovat rukáv mužovy košile. „Jen ležte tiše.“ Soustředil se na svou činnost s injekční stříkačkou, pečlivě držel mužovu paži v jedné ruce a druhou rukou zamířil dlouhou jehlu. Ostrý hrot jehly pronikl do měkkého místa předloktí. Když Nej s uspokojením zjistil, že skutečně našel žílu, začal pomalu tlačit na píst. „Američané. Určitě tu byli také.“

„Ne. Vůbec…“

„Ale ano. Jsem si tím jist.“ Nej sledoval spodní okraj pístu, který se přiblížil k prvnímu dílku na stupnici lahvičky. „Viděl jsem je. Byly jich desítky. Spousta Američanů.“ Píst minul první značku. „Američané. Byli to Američané.“

„Američané?“ Fedorčuk ucítil něco v levé paži, něco jiného než proud bolesti, který se mu neustále šířil z rozdrceného pravého ramene. Ale ten pocit byl jiný, jako by jeho ruka byla najednou dutá a

šířilo se v ní nějaké teplo, jako by se z jeho paže do ramene, pak do krku a hrudi plazilo nějaké teplé a hebké zvíře. „Viděl jste…?“

„Ano. Viděl jsem je.“ Nej dál soustavně tlačil na píst. Už minul druhý dílek a blížil se ke třetímu. „Vy jste je viděl také. Američany. Zaútočili na stanici Bellingshausen. To je jisté.“

„Jisté… jisté… Američané…“ Fedorčuk cítil, jak ho zmáhá otupělost, stoupá mu do hlavy a šíří se v ní. Už ho nic nebolelo, už neviděl nic, jen rozlehlou, ohromnou pláň, zasněženou pláň, obilné pole, travnatou louku před sebou. Fedorčuk ji měl těsně před sebou, téměř se jí dotýkal. Zdaleka slyšel hlas. Hlas, který mu říkal, co viděl. Hlas, který mu říkal, co věděl. *Američané. Američané zaútočili na stanici Bellingshausen.*

Boris Nej neustále tlačil na píst stříkačky, až ji vyprázdnil. Vstříkl zraněnému muži šest dávek silného sedativa. „Teď se vám bude líp spát,“ prohlásil a vytáhl jehlu z mužovy paže. Zkoumal ještě několik okamžiků prázdnou plastikovou injekční stříkačku, pak se rozhlédl po slabě osvětleném skladu a hledal vhodné místo. Nakonec ho našel. Odhodil prázdnou stříkačku. Přistála nahoře na stohu krabic, skutálela se za ně a zmizela z dohledu.

Nej vstal, zamířil ke dveřím a otevřel je. „Zinovjeve, rychle!“ vykřikl ven směrem k místu, kde viděl ve tmě majorovu baterku. „Někoho jsem našel – a žije!“ Jakmile zjistil, že majorovo světlo se začíná přibližovat, vrátil se k muži ležícímu na podlaze skladu. „Poslouchejte,“ řekl Nej pevným hlasem, když znovu poklekl a zvedl mužovu hlavu. „Povídejte mi o Američanech. O tom, jak na vás zaútočili.“

„Američané,“ odpověděl Fedorčuk. Otevřel oči, ale neviděl nic kromě šedivých stínů. V jeho představách se objevovaly také červené a bílé skvrny a ty skvrny nezmizely, ani když zavřel oči. Fedorčukovi proudily hlavou útržky myšlenek jako v rychlém kolotoči. „Američané… zaútočili…“

Major Zinovjev se dostal ke dveřím skladu v okamžiku, kdy muž na zemi trhaně pronášel právě tato slova. „Co říká?“ zeptal se Zinovjev, vrhl se k němu a klekl si vedle Neje.

„Že na ně zaútočili Američané. Zabili je.“ Nej vrhl krátký pohled na Zinovjeva, pak se zadíval znovu na tvář umírajícího muže.

Sedativum očividně působilo. Ohromné předávkování uvede jeho tělesné funkce do kritického stavu maximálně do jedné nebo dvou minut. „Nemyslím, že to přežije."

„Odkud přišli Američané?" Zinovjev se naklonil blíž k mužovu uchu, když promluvil – také si všiml, že muž umírá.

„Američané… viděl jsem… vy… oni… zaútočili…" Maxim Fedorčuk slyšel zvuk vlastního slábnoucího srdce a ještě něco v dálce. Nějakou melodii. Hudbu z minulosti – píseň, kterou mu jeho otec zpíval jako ukolébavku. Znovu se objevila sněhová pláň a tentokrát ji okamžitě poznal. Domov. Na obzoru bylo venkovské stavení v Izevsku, kde strávil část dětství po smrti svého otce. Před malým domkem stála jeho matka a prarodiče. Mávali na něho. Mávali a volali ho domů. *Už jdu, matko. Už jdu.* Srdce Maxima Fedorčuka se ještě párkrát ozvalo, než ho nadměrná dávka sedativa zastavila a jeho svaly ochably.

„Myslím, že už nežije." Boris Nej položil mužovu hlavu zpátky na dřevěnou podlahu. Sáhl na jeho pulz. „Nic. Opravdu to vypadá, že zemřel."

„Víte to jistě?"

„Ano." Nej lítostivě potřásl hlavou. „Snažil jsem se, jak jsem mohl, ale už se nic nedalo dělat."

„Nedávejte si to za vinu. Byl příliš těžce zraněn." Zinovjev položil ruku Nejovi na rameno.

„Zřejmě vnitřní zranění."

„Pravděpodobně. Podívejte se na jeho rameno." Zinovjev ukázal rukou dolů a rozpačitě se na okamžik dotkl ramene mrtvého muže, než si uvědomil, co dělá. Rychle ucukl rukou zpět. „Američané," řekl, když se zvedl a zamířil ke dveřím skladu. I když žárovka na stropě pořád svítila, Zinovjev držel stále v ruce svítící baterku a teď namířil kužel jejího světla ven z místnosti. Temnota byla další záležitostí, kterou neměl v oblibě. „Tomu nerozumím – proč by to Američané dělali?"

„Protože chtějí i tady pokračovat ve válce, kterou rozpoutali." Nej také vstal a vyšel ke dveřím. „Chtějí dobýt svět."

„Mohl by být naživu ještě někdo v této stanici?"

„Ne. Ten muž byl poslední, sám to říkal. Američané ho zřejmě

pokládali za mrtvého.“

„Svině. Vrazi.“ Zinovjev vychrlil ta slova, když vyšel ven a zamířil k helikoptéře. Jeho baterka se neustále pohybovala v širokých obloucích po ledu a sněhu před ním. „Zbytečně zabili nevinné lidi. Vědce, kteří ani neměli zbraň, aby se mohli bránit.“

„Ano, přesně to udělali.“ Nej se usmál pro sebe, jak rychle major zapomněl na vlastní slova, která pronesl před několika hodinami. Byl to Zinovjev, kdo původně navrhl, aby *Primorje* zahájilo okamžitý útok na americkou stanici Palmer brzy poté, co se na loď dostaly první zprávy o jaderné válce. Teď se zdálo, že major nahlíží na věci jinak. Nej si znovu uvědomil pravdu tvrzení, kterého se instinktivně drželi všichni velcí vůdcové: že v umění rozpoutat válku je nebezpečné jakékoliv váhání, protože mnozí lidé mění své názory příliš často a příliš rychle.

„Nemůžeme je nechat dělat si, co chtějí. Okamžitě musíme nějak reagovat.“

„Absolutně s vámi souhlasím.“ *Jen ať Zinovjev popovídá o všem sám, ještě se tím vybičuje a bude to přesvědčivější.* Boris Nej vykročil rovnou v majorových stopách, baterkou mířil přímo před sebe, aby osvětlil prostor, po kterém šli. „Ihned se vrátíme na loď. Pak můžete předat zprávu kapitánu Kolontajovi.“

Ve stanici Palmer klusal Michael Starr nahoru po ledovci rychle a lehce, protože to byla jeho obvyklá cesta. Rozdíl byl jen v tom, že tentokrát běžel za tmy a že jeho cílem nebylo cvičení samotné, ale důležité zjištění. Starr přiběhl na plošinu ledovcového pole, aniž se zadýchal, a silnou baterku, kterou držel v pravé ruce, namířil na sloup před sebou. „Ahoj, Johne, už jsem tady,“ řekl, když přiložil k ústům mikrofon malé vysílačky a stiskl tlačítko pro vysílání.

„Jak to vypadá?“ ozvalo se ze sluchátka. „Všude klid?“

„Opravdu to tak vypadá.“ Starr přejel paprskem světla nahoru a dolů vysoký stožár vysílačky. „Nevidím nic podezřelého. I naše označení je stále na místě.“ Starr vykročil ke kovové věži a ozářil baterkou modrobílou značku, kterou přivezl s sebou z Kalifornie, dopravní značku, která oznamovala: *Huntington Beach, 151 500 obyvatel.*

„Zemní svod je také v pořádku? Možná se porouchal sám.“

„Kdepak.“ Starr si klekl a zkoumal zemní svod ještě důkladněji, ale bylo jasné, že na tomto konci rádiového spojení je všechno přesně ve stejném stavu jako předtím, než se spojení přerušilo. „Žádná porucha. Řekl bych, že problém není na tomhle konci.“

„To jsem taky říkal, ale vždycky je třeba se přesvědčit. Pojď zpátky.“

„Jasně. Tak ahoj za pět minut.“ Starr vypnul vysílání, ťukl do tlačítka a zastrčil vysílačku do kapsy kožichu. Ale místo toho, aby spěchal dolů z ledovce směrem k budovám stanice Palmer vzdáleným osm set metrů, zastavil se na místě, zamířil před sebe baterkou a zadíval se znovu na modrobílý nápis.

Huntington Beach. Až na to, že nyní se počet obyvatel rovná nule. Jako většina Kaliforňanů, ani Michael Starr se nenarodil tam, ale úplně jinde – v Carbondale v Illinois, před devětadvaceti lety. Ale posledních dvacet let žil v Huntigton Beach se svými rodiči a sledoval, jak se oblast závratně rychle rozrůstá. Huntington Beach se rozrostla z bezvýznamného předměstí na jihozápadní straně Los Angeles na oblast plnou lidí, aut a restaurací – alespoň do doby před pár hodinami. Starrovi se podařilo zaslechnout z dlouhovlnných vysílačů na jejich zařízení ve stanici Palmer dost, aby věděl, co se stalo se světem. Ted, když ty neuvěřitelné zprávy přestaly přicházet, Starrovi se v mnoha směrech ulevilo. Natáhl se a dotkl se modrobílého označení, ale nepřipustil si myšlenku na své rodiče, své sousedy, své město. Nedovolil si pomyslet na nic.

Michael Starr ještě jednou prohlédl anténní stožár, pak se otočil a vyrazil dolů ze svahu směrem k základně. Cesta kolem ledovce vedla paralelně s kabelem, který se táhl ze stožáru vysílačky k hlavní budově. Starr namířil baterku na černou trubku před sebou – kabel sám byl umístěn v něm, aby byl chráněn před veškerými vlivy, ale všechno se zdálo být stejné jako vždy. V okamžiku, kdy se dostal k poslední ledové vyvýšenině, která pak dalších třicet metrů klesala ke kamenitému pobřeží, na kterém stály budovy stanice Palmer, byl Starr přesvědčen, že problémy s rádiem jednoznačně nezpůsobili oni, že přístupu k dlouhovlnným signálům pro spojení s Antarktidou brání něco jiného.

Světla hlavní budovy svítila a vrhala dlouhé obdélníky jasu do jinak neproniknutelné tmy, která základnu obklopovala. Starr zůstal na okamžik stát na místě a přejel si ostře řezané rysy vyholené tváře. Když se zastavil na ledovci, začal mu do svalů lýtek pronikat chlad a proudil pomalu nahoru do celého těla, přestože teplota vzduchu byla relativně vysoká a vítr nepatrný. *Co se asi stalo doma? Bůh jim pomáhej.* Z místa, kde stál, bylo obtížné uvěřit, že většina světa, který znal, už nežije nebo umírá. Ale zároveň z místa na konci ledovce, odkud měl vyhlídku na antarktickou stanici Palmer, bylo obtížné uvěřit, že vůbec kdy existoval někdo jiný kromě něho a Johna O'Conoora – zdálo se tak snadné představit si, že jen oni dva jsou jedinými lidskými bytostmi, které kdy obývaly planetu.

Starr se zahleděl na temnou oblohu. V místech, kde se stýkala zátoka Flanders Bay s pobřežím Danco, se začal objevovat okraj vycházejícího měsíce a Starr věděl, že v další půlhodině jeho tajuplný svit zaplaví hřebeny sněhu a ledu. Měsíc osvětlí nicotu, která obklopuje Palmer, a konečně dá scéně před ním nějaké zdání reality. Ale zatím byla scenérie toho místa jako dokonalé surrealistické plátno, omámení, halucinace způsobená drogami, daleká cesta snů, která se dala srovnat s některými vrcholnými okamžiky opojení LSD, které Michael párkrát zažil s kamarády doma v L. A. *Klid, klid, nepřipusť, aby tě to přemohlo.* Když Michael Starr stál na ledové vyvýšenině a pohlížel dolů na půl tuctu plechových budov, které se tísnily v sevřeném seskupení na kamenitém břehu dole pod ním, cítil se mnohem osamělejší a zranitelnější než kdykoliv předtím v celém svém životě. Začalo ho přemáhat nutkání křičet hrůzou a musel vynaložit obrovské úsilí, aby se ovládl a aby jeho ústa neproťala noční ticho prehistorickým křikem úzkosti. *Klid. Nesmí tě to přemoct.* Starr se znovu bezděčně zachvěl, pak se rychle rozběhl dolů z ledovce směrem k hlavní budově. Když byl u dveří, prudce je otevřel.

„Co ti sakra trvalo tak dlouho? Proč jsi neodpovídal vysílačkou?“ vítal John O'Conoor Michaela u dveří a snažil se, aby to znělo rozzlobeně – ostrými výtkami chtěl zakrýt své vlastní zvyšující se obavy. „Už jsem tě chtěl začít hledat.“

„Promiň.“ Starr pokrčil rameny, odložil baterku a přenosnou vysílačku na lavici u dveří, pak si svlékl kožich. „Asi jsem vysílačku

omylem vypnul, když jsem se obracel. Zastavil jsem se na chvíli venku.“

„Prokrista, něco takového už nedělej.“ O'Conoor vztáhl ruku a plácl Starra po rameni, gesto, ve kterém se spojoval přátelský dotyk a trestající plácnutí. „Vyděsil jsi mě k smrti. Nerad bych byl jediný, kdo tady zůstane.“

„Žvaníš.“ Starr vykročil a následoval O'Conoora do hlavního obytného prostoru stanice a pak do chodby, která vedla do radiostanice. „Přišlo ještě něco rádiem?“

„Jistě. Spousta věcí. Statika. Podivné slovo nebo dvě. V různých jazycích, většinou nesrozumitelných. To málo, co jsem si z toho mohl před chvílí vybrat, byly další špatné zprávy – města a celé země kompletně zničeny, všude oblaka radioaktivního prachu.“

„Šílené.“

„Jo.“

„Nějaká zpráva od Floyda a holek?“ Vešli do radiostanice a Starr zamířil do protějšího kouta, nechávaje O'Conoora zaujmout obvyklé místo u ovládacího pultu.

„Ne.“ O'Conoor neřekl nic víc, ale oči prozrazovaly jeho starost. „Proč sakra musí být někde venku, když se to stalo? Proč neodpovídají vysílačkou?“

„To mi řekni.“

„Myslím, že to může mít dva důvody.“

„Jaké?“

„Buď jejich signál ruší atmosférické poruchy, nebo se u nich něco stalo.“

„Co tím myslíš, atmosférické poruchy?“

„Trochu jsem to studoval, když jsi byl pryč.“ O'Conoor se zvedl ze sedadla a přešel místností k pracovnímu stolu, na kterém leželo několik otevřených knih. Když prošel kolem malého zrcadla na stěně – byl to vlastně reklama na budweiser s oválným zrcátkem uprostřed, stylizované logo podniku s červenými písmeny z plastiku, která lemovala horní okraj – zachytil pohledem svůj obraz. *Vypadáš jako pobuda.* Jeho dlouhé vlasy byly neupravené a mastné, vous a knír rozcuchanější než jindy. *Dej si do pořádku svoji vizáž. Nediv se, že nejsi schopný pořádně myslet.* „Tohle jsem zjistil,“ řekl O'Conoor,

když se odvrátil od zrcadla a ukázal na knihu na stole.

„Nech si svoje žvásty o ohmech a voltech, a řekni mi spíš, co to znamená.“

„Dobře.“ O'Conoor ťukl prstem do otevřené stránky. „Je to čistá teorie, samozřejmě, protože jsme nikdy neměli možnost prověřit, co by celosvětová jaderná válka udělala se zemskou atmosférou a elektromagnetickým polem…“

„Samozřejmě.“ Starr nervózně přešlapoval. Měl Johna opravdu rád, ale jeho přednášky nenáviděl.

„…takže je těžké tvrdit to s jistotou. Ale výzkum v malém měřítku ukázal, že kromě zcela jasné destrukce – termošoků a epicenter atomových výbuchů, rozšiřujících se oblastí smrtící radioaktivity – bylo kompletně porušeno elektromagnetické pole Země. Rádiové vlny, především ty ve frekvenčních pásmech dlouhých vln, se budou chovat jinak.“

„Jak?“

„Nevím. Asi to neví nikdo.“ O'Conoor kývl na knihu na stole, jako by čekal, že technický magazín se zvedne a připojí se k jejich konverzaci, aby podpořil jeho stanovisko. „Ale to pravděpodobně vysvětluje, proč náš příjem je pořád horší a horší. Zhoršují se tím, jak postupně dopadají další a další bomby.“

„Protože elektromagnetické pole blázní s každou bombou víc a víc?“

„Jo, tak to myslím. Jenom se podívej na tohle.“ O'Conoor se obrátil k mapě světa upevněné nad pracovním stolem. „Poslední zprávy, které jsem zachytil a které měly slušnou kvalitu, přišly z různých míst – z Aljašky, Kansasu, Kanady, Afriky, Indie, Střední Ameriky. Ve stejné době jsem mluvil srozumitelně jak s Jižním pólem, tak i se stanicí McMurdo. Zaznamenaly podobné komunikační diagramy.“

„Ano, na to si vzpomínám.“ Starrův hlas ožil při zmínce o dalších dvou amerických základnách v Antarktidě – kdyby byla jakákoliv šance spojit se brzy s dalšími lidmi, byli by to právě obyvatelé těchto stanic, i když McMurdo byla víc než tři tisíce kilometrů po pobřeží a Jižní pól dva a půl tisíce kilometrů směrem do vnitrozemí.

Bylo tam přes zimu, jak si vzpomněl, asi tucet lidí v McMurdo a půltuctů na Jižním pólu. „Mluvil jsi s McMurdem nebo s Jižním pó-

lem, když jsem tu nebyl?“

„Ne, už jsem nemohl dostat spojení. V tom je to. Jsme pomalu zbavováni možnosti komunikovat na dlouhých vlnách – alespoň naším zařízením – protože elektromagnetické pole Země je v háji.“

„Chápu.“ Starr vůbec nechápal, ale věděl, že může O'Conoorovi ve věcech týkajících se elektroniky a rádia věřit, tak jako O'Conoor věřil jemu, když se jednalo o dieselové generátory a údržbu jejich dopravních prostředků. „Ale co Floyd, Julie a Annie? Jejich vysílačka má dostatečný dosah. Nejsou odtud víc než osmdesát kilometrů.“ Starr pohlédl na nástěnnou mapu Antarktidy, která byla připíchnuta vedle mapy světa, pak se znovu podíval na O'Conoora.

„Nevím. Na to opravdu nedovedu odpovědět.“ O'Conoor se posadil na okraj stolu a podíval se znovu na reklamu budweiseru. Z úhlu, ve kterém seděl, mohl vidět odraz okna na druhé straně radiostanice. Jeho obrys zůstával neproniknutelně temný, jako kdyby venku za oknem nebylo vůbec nic, jako by neexistovalo nic kromě místnosti, kde seděl on a Starr. Dobrovolně se přihlásil do týmu pěti lidí, kteří měli strávit zimu ve stanici Palmer, především proto, že chtěl vyzkoušet skutečný pocit odloučení od ostatního světa, cítil, že by to mohla být dobrá zkouška charakteru. Teď došlo k paradoxu; svět, který měl v úmyslu na několik měsíců opustit, už tam vůbec nebude, až se vrátí – jestli se někdo z nich vůbec vrátí. „Řekl bych, že Floyd měl problémy s rádiem. Možná něco horšího.“

„Co uděláme?“

„Ještě chvíli počkáme.“

„A pak?“

„Pak…“ O'Conoor sklouzl z okraje stolu a zamířil na druhou stranu místnosti, oči upřené na přijímač vyladěný na kanál, který měl Floyd Robinson volat už před dvěma hodinami. Kromě okolního šumu elektroniky nebylo slyšet nic. „Pak nevím,“ konečně odpověděl a spustil se do židle před rádiem. Opřel se o opěradlo a zavřel oči, jako by mohl tu děsivou skutečnost, o které se dověděl odpoledne, zahnat tak snadno jako pohled na mlčící reproduktor před sebou. „Možná bychom měli uvažovat o tom, že je začneme hledat,“ řekl tiše O'Conoor.

„Až do zítřka do půl desáté nebude světlo.“

„To je za patnáct hodin.“

„Byla by sebevražda vycházet za tmy. To si piš. Nedovedu zařídit, aby slunce vyšlo dřív.“

„Asi máš pravdu.“

„Měli bychom se střídat u rádia, aby se každý z nás trochu vyspal. Zkusím si teď lehnout; za pár hodin mě vzbuď.“

„Chceš nějakou večeři?“

„Ne. Ztratil jsem jaksi chuť k jídlu. Vezmu si něco později.“ Starr se dotkl kamarádova ramene, pak se obrátil, vyšel ze dveří radiostanice a vydal se chodbou ke své ložnici. Přestože byl zcela vyčerpán fyzicky i psychicky, Michael Starr věděl, že neexistuje nic, co mu alespoň na chvíli zajistí bezstarostný spánek. Odešel, aby mohl být sám a přemýšlet a aby mohl oplakat všechny lidi, které v posledních několika hodinách ztratil.

6. KAPITOLA

„Rozhodli jsme se podávat večeři ve dvou skupinách, protože musíme nakrmit hodně lidí.“ Kapitán Lou Whitaker se zasunul do svého křesla v pilotní kabině *vzducholodě Nine.* Když se pohodlně usadil, pohlédl na mladého druhého důstojníka, který seděl po jeho pravici. „Protože tady budeme viset celou noc, měli bychom začít hned teď. Vrať se a pomoz Nancy servírovat jídlo první skupině.“

„Mám se najíst s nimi, nebo počkat?“ Steve Galloway nepouštěl ruce z palubních přístrojů, přestože skutečnou práci dělal autopilot a zajišťoval stroj v patřičné výšce a směru.

„Najez se s první skupinou. Já si vezmu později.“ Whitaker mávl rukou, aby ukázal, že oficiálně převzal řízení vzducholodě, i když dál nechal řídit autopilota. Ke všemu jeho zkušenost s dnešním obědem, ke kterému se podávalo vlažné jehněčí s rozvařenými těstovinami, byla poslední kapkou, která definitivně zahnala jeho chuť k jídlu.

„Měl bych něco říct zbytku posádky?“

„Stav se v radiostanici u Weisse. Zeptej se ho, jestli tam chce poslat večeři. Má v úmyslu zůstat u rádia.“

„Jasně. A co Madigan? Mám mu říct, aby se najedl s první skupinou, nebo s druhou?“

„Ať si vybere sám.“ Whitaker se ohlédl a na okamžik zachytil Gallowayův pohled, pak se obrátil. „Madigan je na spodní palubě. Provádí inventuru nákladu. Pak by měl provést kontrolu strojovny.“

„Nějaké problémy?“

„Ne. Jenom preventivní prohlídka. Mám pocit, že bychom měli vyžít čas k tomu, abychom se přesvědčili, že všechno pracuje spolehlivě.“ Whitaker neustále upíral oči na ovládací panel před sebou.

„Dobře. Vrátím se a vystřídám tě, až budu po jídle.“

„Fajn, ale není třeba spěchat. Dnes večer nemám moc velký hlad.“ Whitaker se dál zabýval sledováním kontrolek a přístrojů vzducholodě. Za několik okamžiků uslyšel Gallowayovy vzdalující se kroky, když druhý důstojník vyšel do chodby vedoucí do zadní části *vzducholodě Nine.* Jakmile se zvuk jeho kroků vytratil, Whita-

ker se ohlédl, aby si ujistil, že zůstal sám.

Madigan je na spodní palubě. Jediná věc která Whitakera potěšila, bylo to, že ten hajzl je od něho tak daleko. Whitaker viděl, jak Madigan vstupuje na spodní patro gondoly průlezem v podlaze blízko kuchyně – ale ještě předtím prohodil pár spěšných slov s letuškou. Byla to rozmluva, o které Whitaker tušil, že se týká jeho. *Nenechej se tím grázlem otrávit. Není tak dobrý. Naprosto se mýlí.*

Ale něco uvnitř mu říkalo, že první důstojník Madigan má alespoň částečně pravdu. *Svatý Whitaker. Buď k nám upřímný. Buď upřímný k sobě.* Whitaker ťukl na ukazatel elektronického navigačního přístroje a ověřil si, že *vzducholoď Nine* je přesně tam, kde má být. Poté rychle zkontroloval palivo, aby se přesvědčil, kolik hodin může loď pokračovat v letu při různě seřízeném výkonu. *Chováš se ke mně, jako ses choval ke každému. Stejně jako ke svému klukovi.* I když se o to Lou Whitaker pokoušel, nemohl se obvinění Raye Madigana zbavit.

Světla zadní paluby sovětské motorové lodi *Primorje* byla viditelná v jasné noční obloze ze vzdálenosti alespoň deset kilometrů a to umožňovalo majoru Iljovi Zinovjevovi řídit helikoptéru Kamov Ka-25 přímo k ní. „Opakuji, vítr dosahuje rychlosti šest uzlů přes příď. Paluba je volná," odpovídal Zinovjev, když stiskl vysílací knoflík a začal mluvit s lodním radiotelegrafistou. „Přistaneme za dvě minuty."

„Neřekl jste nic o tom, co jsme viděli v Bellingshausenu, že?" Boris Nej se naklonil trochu vpravo, takže nemusel křičet tak hlasitě, aby ho bylo slyšet přes rachot dvojitých turbinových motorů a dvou sad točících se lopatek vrtule. Při své zpáteční cestě ze stanice Bellingshausen na *Primorje* letěli vyšší rychlostí než při cestě tam – ale za cenu vyššího výkonu motoru, a to ovšem značně zvýšilo hluk v pilotní kabině. Nepromluvili se Zinovjevem ani dvacet slov od okamžiku, kdy se před půlhodinou vydali na zpáteční cestu.

„Ovšemže ne." Zinovjev se plně soustředil na své povinnosti a manipuloval kniplem. „Než jsme vyrazili, dohodli jsme se, že nebudeme hovořit o ničem kromě pokynů pro přistání."

„Správně." Nej se chvíli odmlčel, než vyslovil další otázku.

„Jsou podmínky pro přistání dobré?“

„Všechno vyhovuje. Loď je přímo před námi. Přistaneme za dvě minuty.“

„Už ji vidím.“ Co však Nej ve skutečnosti viděl, bylo bílé lodní světlo na zádi, ke kterému se blížili. Loď sama byla proti černé obloze a moři zcela neviditelná, l hladinu oceánu mohli někde hluboko pod sebou jen tušit, protože moře bylo také neviditelné. „Jak můžete vědět, kam míříme?“

„Přístroje.“ Zinovjev kývl na panel před sebou.

Nej se díval na řady ručiček a čísel. Až na jeden nebo dva základní údaje vůbec nevěděl, co znamenají. „Jak vysoko letíme?“

„Cože?“

„Jak hluboko pod námi je voda?“ Nej ukázal k podlaze helikoptéry, aby naznačil, co chce vědět. Věděl, že jejich výšku nad oceánem ukazuje výškoměr helikoptéry, a chtěl se ujistit, že nemůže dojít k chybě. Nej podezíral Zinovjeva, že stejně jako většina specializovaných technokratů není ani on zvlášť inteligentní.

„Jak daleko dolů máme vodu?“ Zinovjev zvedl oči od přístrojového panelu a na okamžik pohlédl na Neje, než si uvědomil smysl otázky. Široce roztáhl tvář a začal se smát, poprvé od přistání ve stanici Bellingshausen před hodinou.

Nej zlobně hleděl na muže po své pravici. „Čemu se smějete?“ Ošil se na svém pilotním křesle. „Nemáte lepší oči než já. Voda je neviditelná.“

„A taky zatraceně studená.“ Zinovjev se zase zasmál, ale tentokrát se nesmál tak dlouho a hlasitě jako předtím. Něco v Nejově chování mu říkalo, že by to neměl dělat. „Jsem přesvědčen, že se vyznáte ve své práci. Proč si myslíte, že já ne?“ Zinovjev se znovu podíval dopředu, tentokrát k záďovému světlu *Primorje,* jehož velikost a jas značně vzrostly. Světlo bylo téměř tak blízko, že kolem něho byla viditelná i lodní konstrukce. Všechno se zdálo v pořádku.

„Jak hluboko je voda?“ zeptal se znovu Nej, tentokrát pevným a nekompromisním hlasem. Neměl v úmyslu nechat nějakého šoféra lítajícího autobusu – a nic jiného Zinovjev a jeho banda kašparů nebyli – aby nad ním měl převahu ve verbálním sporu.

„Podívejte se sám.“ Zinovjev se natáhl a ťukl do vypínače na

ovládacím panelu. Pod nosem helikoptéry vytryskl široký proud světla.

„Výborně.“ Nej se trochu natočil vlevo a zkoumal moře pod nimi. Zdálo se, že pod helikoptérou je přibližně padesát metrů, i když to bylo těžké říct jistě, protože voda byla tak klidná a čistá. Kdyby nebylo menších příčných proudů s vlnami, které se hnaly zprava doleva – mírného vzedmutí, jež bylo pravděpodobně důsledkem narušení oceánů – Nej by řekl, že je nemožné zjistit jejich výšku prostým pohledem na modrou vodu hladkou jako zrcadlo.

„*Primorje*, blížíme se k zádi. Připravte se na přistání,“ vysílal Zinovjev, když stiskl tlačítko na ovládacím kolíku. Jakmile uslyšel odpověď z lodě, na které bylo všechno připraveno, zapnul dva přistávací světelné signály a začal se chystat k přiblížení a dosednutí.

Hledající bílé kužely světla konečně našly pevný kontakt se zádí lodě a s přistávací plošinou nad ní. Červený trup *Primorje* se odrážel v ostrém světle blížící se helikoptéry a dodával živost a vzruch scéně, která se před několika okamžiky zdála jen jednorozměrná. Bílá barva, která pokrývala téměř celou loď nad červeným trupem, také působila nápadně, zvlášť proti černému povrchu, který měla přistávací plošina. Druhá armádní helikoptéra Kamov Ka-25 z jednotky majora Zinovjeva parkovala daleko na předním konci přistávací plošiny, stále pevně připoutaná dlouhými lany.

„Tam jsou.“

„Vidím je.“ Zinovjev poznal kapitána Kolontaje a Alexandru Bucharinovou v okamžiku, kdy je světla helikoptéry ozářila v levém rohu přistávací plošiny, kde stáli vedle sebe. Kapitán držel v ruce čepici a Alexandra si přidržovala prameny dlouhých vlasů, protože helikoptéra způsobovala kolem nich značný vítr.

„Neříkejte nic. Až budeme uvnitř.“ Nej chtěl využít majorovy schopnosti přesvědčivě podat zprávy o tom, co se stalo v Bellingshausenu – zprávy o tom, co viděl, co mu bylo řečeno – ale nechtěl předem nic zkazit tím, že by dovolil Zinovjevovi otevřít ústa příliš brzy.

„Chápu.“ Zinovjev pozorně naváděl helikoptéru k hladkému přistání přesně na vymezeném místě. Ještě než začal major zatahovat jednotlivé páky a vypínače, přispěchala k nim část lodní posádky a

začala zajišťovat helikoptéru k plošině. V té době už hluk z turbinových motorů zeslábl, až ustal, a dveře helikoptéry se otevřely. „Jdeme.“ Zinovjev si sundal leteckou přílbu, odepnul si ramenní postroj a vysoukal se z pilotní kabiny.

„Jděte první.“ Nej ho rychle následoval, šel dost blízko za ním, aby mohl poslouchat, ale ne tak těsně, aby musel podávat první informace.

„Jak vypadá situace ve stanici?“ řekl bez úvodu kapitán Kolontaj, když se setkal s majorem u dveří helikoptéry, s Bucharinovou pár kroků za sebou. Kolontajův hlas se zvučně nesl nad utichajícím hlukem zpomalujících lopatek vrtule.

„Musíme si toho hodně říct.“ Zinovjev viděl, že posádka na palubě předstírá, že je zaměstnána upevňováním lan, ale ve skutečnosti naslouchá každému slovu. „Ale potřebuji pro hlášení svoje poznámky. Promluvíme si na můstku, až je přinesu.“

„Výborně.“ Kapitán Kolontaj se otočil a vyrazil v čele čtyřčlenné slupiny vpřed po pravoboku *Primorje.* Ještě se ohlédl za sebe, aby se přesvědčil, že další tři členové jejich *načalstva,* jejich vládního výboru, jdou stále za ním. Když viděl, že ano, pokračoval mlčky v cestě. Míjeli bezpočet námořníků a civilních osob, kteří je pozorně sledovali, ale nikdo nepromluvil ani slovo. Skupina vystoupila na lodní můstek a zavřela za sebou dveře a kapitán Kolontaj dal mávnutím ruky pokyn důstojníkovi ve službě, že ho uvolňuje. Důstojník opustil můstek a zavřel za sebou dveře – u lodního kormidla nebyl nikdo, protože loď nehybně stála na vodě – a Kolontaj se obrátil k Zinovjevovi. „Jak to tam vypadalo?“

„Velmi špatně. Přímo otřesně.“ Zinovjev se zhluboka nadechl, pohlédl na Neje a pak se obrátil zpět na kapitána. Alexandra se tiše postavila vedle Kolontaje, tak, aby major mohl hovořit k oběma. „Všechen personál ze stanice Bellingshausen je mrtev. Napadli je Američané. A zavraždili.“

„Cože?“

„Víte to jistě?“ Alexandře se takové zprávy zdály neuvěřitelné – jako kdyby Zinovjev prohlásil, že během jeho návštěvy v Bellingshausenu tam přistáli obyvatelé jiné galaxie. Ale před několika lety poznala, že se lidé pokoušejí někdy vraždit jeden druhého, aniž

by k tomu měli nějaký důvod – během dvou let, kdy působila jako vězeňská lékařka v lágru Slobodskoj u Kirova, viděla řadu příkladů přesně takového chování – a to byl dostatečný důvod k tomu, aby ji téměř nic nepřekvapilo.

„Ano. Vím to jistě.“ Zinovjev začal vyprávět, co s Nejem viděli. Pomalu se propracovával k tomu, jak nalezli muže, který ještě žil.

„Měla jsem jet s vámi.“ Alexandra lítostivě kroutila hlavou. „Možná bych byla schopna mu pomoci. Jak vypadala jeho zranění?“

„To je těžké říct,“ odpověděl Nej. „Ten člověk měl ošklivé rány. Našel jsem v jeho blízkosti ležet ocelovou trubku, to byl vražedný nástroj. Rameno a paži měl rozdrceny. Bok také. Možná i záda.“ Nejova poslední slova se téměř ztrácela, jako kdyby to, co říkal, bylo příliš bolestné vyslovit nahlas.

„Pokusil jste se mu pomoci? Nepoužil jste některý lék, který jsem vám dala s sebou?“

„Chtěl jsem mu dát sérum proti bolesti, ale jsem vědec, ne lékař. Byl jsem nervózní a vypadla mi z ruky injekční stříkačka. Rozbila se na zemi. Ale stejně by mu to nepomohlo, protože zemřel o minutu nebo dvě později.“

„Trpěl velkými bolestmi, když umíral?“ hlas kapitána Kolontaje byl klidný a věcný, ale oči prozrazovaly vztek a zmatek, který zachvacoval jeho duši.

„Ano.“ Nej pomalu přikývl, pak se obrátil k Zinovjevovi a pokynul majorovi, aby řekl víc, jako by Nej už nebyl schopen nic dodat sám.

„Ale ještě předtím nám ten ubožák stačil říct, co se stalo. Proto to víme tak jistě.“ Zinovjev prudce tleskl rukama. Zvuk se hlasitě rozléhal mezi mlčenlivými stěnami lodního můstku. „Američané jsou vrazi. Zaútočili na neozbrojený tábor. Všechno zmasakrovali. Svině!“

„Odkud byli?“

Nej postoupil kupředu, aby odpověděl – poslední věcí, kterou chtěl, bylo, aby Zinovjev vše vylíčil velmi emocionálně, velmi působivě. „Z jednoho nebo dvou míst.“ Ukázal na mapu Antarktidy, která ležela na stole navigátora. „Američané mají jednu základnu nedaleko Bellingshausenu ve stanici Palmer. Jak vidíte, vzdálenost mezi jejich

stanicí a stanicí Bellingshausen je méně než dvě stě padesát kilometrů.“

„A jen sto padesát kilometrů od místa, kde jsme teď my.“

„Přesně tak.“ Nej přikývl Kolontajovi na souhlas, protože jeho postřeh nahrával tomu, kam chtěl věc dostat. „Americká stanice Palmer je v našem dosahu. To znamená, že bude možné něco s tím případem udělat.“

„Ze kterého dalšího místa mohli přijít Američané?“ zeptal se Kolontaj, aniž zvedl oči z mapy Antarktidy ležící před ním.

„Z jejich stanice McMurdo. Je to mnohem větší základna, ale je vzdálena od Bellingshausenu dva a půl tisíce kilometrů.“

„Chápu. Ale to by znamenalo, že se tam museli dostat letadlem nebo helikoptérou, možná s podporou lodí. Viděli jste příznaky něčeho takového?“

„Ne.“

„Pak museli přijít z Palmeru. Jedině to dává smysl.“

„To je správný závěr, myslím, že máte pravdu.“ Nej rád ocenil kapitánův názor, protože mu nahrával, a chtěl všechny přimět k souhlasu s plánem, který v duchu spřádal. „Měli bychom pravděpodobně předpokládat, že akce proti Bellingshausenu byly vedeny z americké stanice Palmer. Jak jste řekl, je to jediný logický závěr.“

„Ale co navrhujete?“ Alexandra se pokoušela, aby to znělo neutrálně, ale její slova se ozvala drsněji, než očekávala. Byla to mladá lékařka, která považovala za své poslání chránit životy lidí, a věděla velmi dobře, jaký druh akce má Nej na mysli. „Oni zaútočili první. Asi je všem jasné, že je nutná odveta.“

„Ale proč? Abychom zlikvidovali ještě pár lidí, kteří patří možná k posledním obyvatelům světa? Neměli jsme možnost vám říct, jaké další zprávy jsme obdrželi.“ Alexandra prudce kývla na Neje i Zinovjeva. „A ještě jedna věc, o které zatím nevíte – o studii, kterou vypracovali vaši vlastní lidé, když jste byli pryč.“

„Zprávy? Studie?“ zeptal se Nej opatrně Alexandry – nelíbila se mu představa, že Alexandra mluvila s někým z jeho skupiny, když on u toho nebyl, ale v této chvíli k tomu nemohl nic říct. „Co zjistili?“

„Prostě tohle.“ Alexandra začala listovat v hromadě papírů, které ležely na skříňce vzadu na můstku. Podala je Nejovi. „Naše dlou-

hovlnné přijímače se chovají chaoticky, přesto se nám však podařilo získat ještě pár zpráv – jsou ve svazku, který jsem vám podala. Každá zpráva bez ohledu na to, z které části světa pochází, hovoří o ohromných mračnech radioaktivního prachu, o téměř úplném výpadku elektrických soustav.“

„Měli bychom takové věci očekávat.“

„Ale mnohá z těchto míst byla vzdálená od místa bojů, daleko od oblastí, které jsou považovány za nebezpečné. Ti lidé vysílají zprávy, že dostávají radiaci mnohem větší, než je smrtící dávka.“

„Žádný z těch prostředků –“

„Nechte ji domluvit.“ Kapitán Kolontaj zvedl ruku, dokud Nej nezmlkl. Pak začal mluvit sám. „V mnoha ohledech máme štěstí, že jsou s námi na palubě této lodě některé nejlepší mozky ze Sovětského svazu. Zatímco jste byl pryč, analyzovali situaci a došli k závěru – byl to jednomyslný závěr – že situace s dávkami záření je nesrovnatelně horší, než předpokládaly veškeré scénáře o celosvětové válce. Říkají, že zmatek v komunikacích je dalším projevem toho, jak je situace zlá, jak krutě se změnil elektromagnetický model Země.“

„Říkali něco o ozónové vrstvě?“ Nej pronesl tu poznámku jako otázku, ale jeho záměrem bylo ukázat, že i on ví něco o souvislostech nukleární války.

„Ano, říkali.“ Kolontaj vzal Nejovi svazek papírů a začal v nich listovat. „Tady je to.“ Podal Nejovi jeden list, aby si ho pročetl. Chvíli počkal a pak znovu promluvil: „Jak vidíte, vaši specialisté na atmosféru spočítali, že ozónová vrstva v horních oblastech se kriticky snížila.“

„Ano. A souhlasím s tím, že ozónové podmínky budou nejhorší na severní polokouli. Na tomto konci zeměkoule je větší plocha oceánů a méně velkých politických mocností, takže je jasné, že na jihu působí na ozónovou vrstvu méně vlivů.“

„Počkejte.“ Zinovjev postoupil dopředu. Sebral z Nejovy ruky papír, ale neobtěžoval se vrhnout na něho ani zběžný pohled. „Budete muset vysvětlit, co vlastně ta ozónová vrstva znamená. Zní to jako strategicky důležitá věc. Nemusím vám připomínat, že v této chvíli je dál na jihu jen velmi málo lidí. Jestli naše poloha bude strategicky důležitá, měli bychom všichni pochopit, jaké jsou její výhody.“

„Skvělý postřeh, majore.“ Nej si otřel kapky potu z čela, pak zastrčil kapesník do kapsy. „Vysvětlím vám to.“

„Ano.“

„Podle toho, co jsem si přečetl v závěru zprávy našeho vědeckého týmu, všichni jsou přesvědčeni, že do atmosféry bylo uvolněno tolik nukleární energie, že zcela zničila téměř veškeré živé tvory na zemském povrchu.“

„To není možné.“

„Bohužel ano.“ Nej se zamračil a pokračoval. Nevěděl jistě, kolik z toho, co měl v úmyslu říci, bude pravda – něco snad ano, i když to bylo vlastně zvrácené – ale rychle si uvědomil, jak hezky všechno zapadne do jeho celkového plánu. Stejně jako to udělali Lenin a Stalin, i on si musel najít pevnou základnu, na které by mohl začít stavět svou moc. Pak se dostane dál. To znamená, že napřed bude muset přesvědčit tohle *načalstvo*, tento vládní výbor, že všichni ti, kteří v Antarktidě přežili, by se měli usídlit v jediném místě. Až toho Nej dosáhne, už je přiměje, aby ho podporovali v absolutním ovládnutí celé skupiny.

„Tak co může ovlivnit naše osudy?“ Kolontaj pohlédl na krátký okamžik na Alexandru, než se zas prudce obrátil k Nejovi. „Jak se můžeme chránit před tím, co se stalo daleko od nás? Neztrácíme čas takovým diskutováním?“

„Ne.“ Nej přešel můstek *Primorje k* místu u ovládání radaru, odkud mohl s přehledem hovořit ke třem ostatním. „První příčinou hromadného umírání v termonukleárních katastrofách jsou přímé účinky samotných výbušnin.“

„Ovšem.“ Kolontaj podrážděně mávl rukou; samozřejmě mu nikdo nemusel připomínat, že jakýkoliv živý tvor v zóně vlastního nukleárního výbuchu – jako byla i jeho rodina žijící přímo u námořní základny v Severomorsku – se okamžitě vypaří. „Ale my mluvíme o mnohem větším počtu úmrtí, než které by mohly být způsobeny třeba i tisíci přímými explozemi. To je váš závěr, ne?“

„Správně.“ Nej si přejel rukou nervózně vousy, pak začal znovu s přednáškou. „Oblaka zplodin jaderných výbuchů, především z archaičtějších zbraní používaných světovými mocnostmi druhé a třetí úrovně, se jistě spojí, poženou se přes značnou část zeměkoule a bě-

hem velmi krátké doby pokryjí většinu severní i velkou část jižní polokoule.“

„A my?“ Alexandra sebou trhla při pomyšlení, že radioaktivní mrak je někde na vzdáleném horizontu a míří k nim – jako hejno kobylek, které se tu chtějí snést a vysát poslední zbytek života.

„Radioaktivní prach by se mohl dostat tak daleko, to je možné.“ Nej mlčky stál a čekal, až někdo položí další otázku, logickou otázku.

„Říkáte tedy, že bychom měli být někde jinde?“ Zinovjev vyhlédl do temnoty, která obklopovala můstek *Primorje.* „Existuje bezpečnější místo, než na kterém stojí naše loď?“

„Ano.“ Nej přistoupil k mapě Antarktidy na stole navigátora a pokynul dalším třem, aby se k němu připojili. Když se všichni shlukli u stolu, ukázal prstem doprostřed mapy. „Tady. Toto je bezpochyby nejbezpečnější místo na celé zemi, prostě proto, že je nejvíc vzdáleno od apokalypsy na severu a navazujícího šíření radioaktivního spadu. Také je to místo, které bude nejvíc vzdáleno vlivu úbytku ozónové vrstvy Země.“

„Na co ukazujete?“ Alexandra nakoukla Nejovi přes rameno, ale nebyla schopna přečíst slova na mapě, kterou zakrývala jeho ruka.

„Na americkou stanici na jižním pólu.“

„Zatraceně.“ Zinovjev se protlačil dopředu, aby lépe viděl na mapu.

„Vidím, že major velmi dobře chápe naši nepříjemnou situaci.“ Nej mlčky vyčkával, zatímco všichni studovali.

„Pak tedy podle toho, co nám říkáte, Američané mají jasnou výhodu – ovládají nejlepší místo na Zemi s ohledem na podmínky pro přežití.“ Kolontaj potřásl hlavou. Všechno to byl doslova příval šílenství od samého začátku, kdy dostali první zprávu z Moskvy – a teď toto. Na krátký okamžik pocítil opravdovou lítost, že ve svém domě vedle své ženy a dcery nezůstal také on, že se jeho problémy nevyřešily tak rychle a bezbolestně, jak by si přál.

„Ano. Američané mají nejlepší místo.“ Nej ukazoval na různá místa na mapě a začal znovu skupinu poučovat. „Uvědomte si, že tady dole začne za pár týdnů zimní sezóna – která drasticky ovlivní charakter počasí a větru. Celá oblast Antarktidy bude od zbytku světa

klimaticky izolována kupolí chladného vzduchu, který se na několik příštích měsíců nad ní usadí. Přidejte si k tomu smrtící účinky nedostatku patřičné ozónové vrstvy téměř na celém zbytku planety a myslím, že vám můžou být jasné důsledky pro všechny kromě těch několika lidí ve vnitrozemí Antarktidy."

„A co stanice Bellingshausen? Nemohli bychom zajet blíž k ní a být v bezpečí tam?" Když to kapitán Kolontaj říkal, studoval mapu, aby viděl, jak by se dalo zakotvit u Bellingshausenu, v místě, kde musel brát v úvahu rozpínavost ledových ker.

„To není pravděpodobné. Je příliš daleko od antarktické plošiny, než aby tu byly výhody větrů vanoucích dolů. Takový stálý vítr pomůže udržet jaderný spad dostatečně daleko. Také myslím, že celý Antarktický poloostrov je příliš blízko vojenským základnám v Jižní Americe, než aby se mohl vyhnout kontaminaci radioaktivním spadem." Nej přesunul ruku na druhý konec mapy a přejel prsty přes prázdný prostor, který představoval osm set kilometrů mezi nejsevernějším okrajem Antarktidy a mysem Hoorn na výběžku Jižní Ameriky.

„Ale pořád jste nám nevysvětlil, co míníte tou ozónovou vrstvou." Alexandra se postavila vedle kapitána Kolontaje, zatímco hovořila k Nejovi – uvědomila si, že z její strany se jedná o gesto, svědčící o pocitech vůči mužům v místnosti. Ona a Kolontaj představovali jeden názor, Nej a Zinovjev stáli na opačné straně.

„Bohužel máte pravdu." Nej zvedl tužku, rychle načrtl něco na zadní stranu jedné z dálnopisných zpráv a pokračoval. „Nejlepší studii termonukleárních vlivů na ozónovou vrstvu zpracovali Američané v roce 1975. Pokud si dobře vzpomínám, jejich předpoklady vycházely z mnohem menšího počtu bomb, které byly shozeny, než o jakém uvažujeme nyní."

„Takže skutečná situace bude pravděpodobně horší." Zinovjev ani nezvedl zrak, když promluvil, a dál zkoumal charakter terénu ve vnitrozemí Antarktidy.

„Pravděpodobně. Ale i když bereme v úvahu výsledky Američanů, dojdeme k tomu, že by byly zničeny tři čtvrtiny ozónu na severní polokouli a téměř padesát procent ozónu na jihu. A jsem si jist, že si určitě vzpomínáte, že ozón je nezbytný pro život na Zemi, pro-

tože tvoří ochrannou vrstvu planety proti škodlivým účinkům ultrafialového slunečního záření. Závěrem té studie bylo, že žádný organismus nemůže přežít přímý kontakt se sluncem, jakmile dojde ke zničení ozónové vrstvy.“

„Jak dlouho může trvat, než se ozónová vrstva zas dostane na bezpečnou úroveň?“

„To je těžké říct. Mohlo by to trvat až pět let, než budou nejhorší oblasti na severu bezpečné.“

„Pět let!“ Kolontaj potřásl hlavou.

„Ano, ale to platí pro úplné obnovení vrstvy nad nejhůře postiženými oblastmi. Pro většinu míst bude stačit rok nebo dva – tady na jihu snad i méně.“

„Rozumím.“ Kolontaj přikývl, pak pohlédl na hrubý náčrtek, který Nej nakreslil a položil před něho. „Co to znamená?“

„Měnící se úhel mezi sluncem a Zemí.“ Nej ukázal na papír, kde řada linií a kruhů ukazovala výrazné změny.

„To má být model na několik příštích měsíců?“

„Ano. Všimněte si, že co se týká úbytku ozónové vrstvy, má jižní polární oblast dvě významné výhody.“ Nej se jako dobrý obchodník na okamžik odmlčel, aby umožnil publiku vstřebat informace.

„První je samozřejmě to, že ozónová vrstva přímo nad jižním pólem bude nejméně ovlivněna, a proto poskytne maximální ochranu. Druhá je, že -“

„Druhá je, že jižní pól se ocitne na půl roku téměř v absolutní temnotě.“ Alexandru samotnou překvapilo, že vyslovila své myšlenky nahlas, ale závěr byl zřejmý z Nejovy kresby. „A v době, kdy se slunce příštího roku vrátí zpět, ozónová vrstva už bude obnovena.“

„Ano. Přesně tak.“

„Tak jaké máme možnosti?“ Kolontaj se odvrátil od mapy a podíval se směrem k přídi. Za světlomety, které mířily přes kotevní vrátky a navijáky lan na přídi lodě, nebylo nic. Prázdná, absolutní tma. Vše zachvacující smrt.

„Máme s sebou víc než sto lidí, jejichž životy budou brzy záviset na tom, jestli se dostanou dál do vnitrozemí. Nemáme dost času, abychom vybudovali vlastní základnu, takže naší jedinou šancí je obsadit tu, která už existuje.“

„Americká stanice na jižním pólu?“

„Správně.“ Nej chtěl rychle dodat víc, ale vnitřní instinkt – instinkt *vožďa*, velkého vůdce – mu řekl, aby nechal napřed ostatní, aby ho podpořili. Nej čekal.

„A z toho, co jsem poznal u Američanů, si nedovedu představit, že by nám dovolili jenom se ukázat u jejich předních dveří.“ Major Zinovjev promluvil, aniž by zvedl oči od mapy Antarktidy, kterou už začal studovat z hlediska bojové taktiky, protože si byl jist, zeji brzy uplatní.

„Zřejmě ne, ale myslím, že bychom se měli pokusit na něco přijít napřed s nimi.“ Kapitán Kolontaj unaveně pokynul skupině a vykročil ke dveřím v zadní části můstku. „Pojďme do mé kajuty, můžeme se posadit a všechno probrat. Nemůžeme si dovolit udělat něco, co si nejprve pořádně nerozmyslíme.“

„Souhlasím s kapitánem.“ Alexandra vykročila k němu. „Prosím, pokusme se vyhnout se jakémukoliv dalšímu násilí a válce a smrti. Už jsme toho viděli dost.“

„Máte samozřejmě pravdu.“ Boris Nej následoval trojici, která vyšla z můstku a vstoupila do úzké chodby vedoucí ke kapitánové kajutě. „Ale jsem zvědav, jestli Američané budou mít zdravý rozum.“

„Budou muset.“

„To není tak jisté.“ Ještě než se dostali ke vchodu do kapitánovy soukromé kajuty, Nej přišel na nápad, jak zlikvidovat těch několik Američanů, kteří ještě zůstali v oblasti Antarktidy. Boris Nej tušil, že bez Američanů, kteří by mohli záležitost zkomplikovat, by se rychle mohl stát jediným přirozeným kandidátem na vůdce jejich skupiny – na vůdce skupiny, jejíž členové by mohli být poslední, kdo na světě přežijí.

7. KAPITOLA

Julie Mathewsová tiše stála v zadní části pilotní kabiny *vzducholodě Nine.* V té chvíli seděl vpředu jenom jeden pilot, mladý druhý důstojník, který jí byl představen jako Steve Galloway. Seděl na pravém pilotním křesle, jako by byl duchem nepřítomný, jeho ruce nehybně spočívaly na ovládacích přístrojích, oči upíral přímo před sebe. „Je tu nějak moc ticho," řekla Julie, jen aby přerušila mlčení.

„Jo, to je," odpověděl Galloway, aniž se otočil. Uvědomoval si přítomnost té ženy, protože viděl její odraz ve skle obrazovky radaru před sebou. „Není toho moc na práci. Jediné, co musím dělat, je udržovat loď na místě."

„Kde vlastně teď jsme?" Julie se naklonila dopředu, aby mohla vyhlédnout z okna pilotní kabiny. Když se skláněla, její dlouhé plavé vlasy sjely po pilotově rameni.

„Nic nevidím." Obloha se změnila v neproniknutelnou čerň.

„Ani není nic vidět." Galloway se mírně natočil, aby se na ni mohl dívat, a byl rád, že nemusí myslet stále na tytéž věci – na své rodiče, přátele, svůj domov v Nebrasce. „Vznášíme se nad oceánem asi pět kilometrů od pobřeží, kde jsme vás sebrali. Jak řekl kapitán Whitaker, je nebezpečné pokoušet se dostat se dál do vnitrozemí teď, když se setmělo. Používám jen takový výkon motorů, abych udržel stabilní polohu ve větru."

„Aha."

„Kapitán řekl, že hned jak se objeví první světlo, zamíříme k vaší základně, abychom navázali spojení s muži, kteří tam zůstali. Jak se jmenuje vaše základna?"

„Je to stanice Palmer. Mike a John budou určitě překvapeni, až se objevíme s balónem."

„Asi by bylo přesnější říct, že budou v šoku." Galloway se podíval na ženu – byla velmi hezká, ale zblízka se ukazovalo, že už není tak mladá. Její věk prozrazovaly ruce a také pár vrásek ve tváři. „Pochopil jsem, že pracujete na univerzitě."

„Máte pravdu. Na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Katedra biologie."

„Jak dlouho už tam jste?“

„Několik let.“ *Příliš mnoho let. Měla jsem toho už dávno nechat.* „Spolupracuji na výzkumných úkolech. Třídíte přitom materiál k různým tématům a vůbec děláte desítky nejrůznějších věcí.“

„Chápu. Jaké bylo vaše téma?“

„Neměla jsem vlastní téma. Jak jsem řekla, mým úkolem bylo asistovat jiným.“

„Někomu z těch mužů v Palmeru?“

„Ne.“ To jediné slovo vyrazila Julie energičtěji, než chtěla. „Chování zvířat v extrémních podmínkách studeného podnebí. To je název studie, na které jsme pracovali.“

„O tučňácích?“

„Většinou.“

„Musí být člověk dlouho na univerzitě, aby se dostal na takovou cestu?“

„Ano,“ odpověděla Julie, protože vycítila, jak to myslí. Viděla ten pohled miliónkrát u studentů. „Ale takový typ výjezdu do terénu je obvykle spíš záležitostí toho… koho… znáte.“ Jemně ťukla prsty o panel pilotní kabiny. „Asi jsem znala tu správnou osobu,“ slabě se usmála Julie a pak se znovu zahleděla do temnoty venku.

„Asi ano.“ Galloway se na okamžik začervenal, protože si z jejího tónu uvědomil, že zřejmě narazil na citlivou záležitost. Chtěl si jen trochu popovídat. „Jak vypadá rádio v Palmeru?“ chtěl změnit téma. „Je nějaká možnost, že se nimi podaří dnes večer navázat spojení?“

„Podle vašeho radiotelegrafisty ne. Už jsme se na to ptali, protože Floydovi vypadla naše vysílačka z ruky, když lezl po žebříku.“

„Viděl jsem to – měl štěstí, že nespadl sám.“

„Ano, to měl. Každopádně ale vaše zařízení nepracuje na naší frekvenci.“

„To je špatné.“

„Ano.“ Po chvíli mlčení se Julie opět začala rozhlížet po pilotní kabině. Ukázala na prázdné kapitánské křeslo vlevo od sedadla druhého pilota. „Nevadilo by vám, kdybych si sedla na volné místo?“

„Jen se posaďte.“

Julie rozpačitě vklouzla do křesla a dávala si pozor, aby se nedo-

tkla žádného tlačítka. Kalifornie. Univerzita. To všechno bylo navždy ztraceno. Stejně jako lidé, které znala. *Richard je mrtev. Jeho žena také nežije. Ani jeho děti. Nedalo se nic dělat, než se s tím smířit.* „Odkud jste?“ zeptala se Julie.

„Z Nebrasky. Z Omahy. A vy?“

„Žila jsem tolik let v Kalifornii, až někdy zapomínám, že jsem se narodila ve Filadelfii.“

„Chápu. Ve městě bratrské lásky, že?“

„Tak se mu říká?“

„Zajímalo by mě, co si obchodní komora myslí o svých bratrech teď.“ Galloway sáhl najeden z knoflíků na ovládacím panelu autopilota, spíš z pocitu marnosti, než z nějakého konkrétního důvodu. Po zprávě, kterou sdělil kapitán té ženě a dvěma dalším lidem, které vzali na pláži, po dlouhém rozhovoru při večeři a všech úvahách týkajících se navázání kontaktu s jejich skupinou, už si nebylo co říct. Bylo divné, že i přes to, jak tím člověk trpěl, všechna běžná konverzace se neustále vracela k minulosti. Vracela se k něčemu, co už neexistovalo. Nebraska. Kalifornie. „Kristepane, zatraceně bych si přál mluvit o něčem, co by mi nepřipomínalo domov.“

„Já taky.“ Julie pokývla hlavou na souhlas s mladým pilotem. Najednou jí začal připadat ještě mladší. „Myslím, že jsme měli štěstí. Alespoň máme ještě naději. Nikdo jiný ji neměl.“ *Doufám, že Richard byl doma s manželkou. Doufám, že všichni spali, když je zasáhly bomby.*

„Taky myslím.“ Galloway se od ní odvrátil, protože cítil, jak mu začíná zaplavovat oči další příval slz. „Potřebuji zaujmout jinou stabilní pozici,“ řekl přiškrceným hlasem a rychle se začal zabývat řešením technického problému, kterým ho pověřil kapitán. Věděl, že jediná možnost, jak si poradit s vlastními city, je začít se intenzivně věnovat práci.

„Jasně. Promluvíme si později.“ Julie pochopila, zvedla se ze sedadla k odchodu z pilotní kabiny. Když procházela kolem Gallowaye, položila mu ruku na rameno. Neotočil se a ona to ani nechtěla. Oba tak zůstali celou minutu, on s rukama na navigačních přístrojích před sebou a ona s rukou lehce spočívající na jeho rameni. Oba dál hleděli do temnoty za oknem pilotní kabiny a neřekli ani slovo.

Po chvíli Juliina ruka pomalu sklouzla z jeho ramene a Julie vyšla ven.

Pomalý, houpavý let vzducholodě byl na klidné noční obloze, ozářené jen několika hvězdami, sotva patrný, ale mírný pohyb stroje bylo přece znát. Pohyboval se poddajně a přátelsky – jako by se pomalu houpala kolébka nemluvněte. Nedocházelo k žádným skokům, žádným nárazům nebo prudkým výkyvům, bylo to jen kolébání v příjemném a stejnoměrném rytmu. Jednalo se, jak si Julie uvědomila, o velice příjemný způsob cestování. *Richardovi by se to líbilo. Richard by…* Julie přerušila tok myšlenek, než měly šanci na ni dolehnout. Prudce se obrátila a zamířila dvacetimetrovou chodbou do společenské místnosti v zadní části vzducholodě. Když se k ní blížila, viděla, že tam sedí většina ostatních – zřejmě všichni kromě kapitána Whitakera a radiotelegrafisty Davida Weisse. Měli tam nějakou debatu.

„Nastal konec světa a vaším jediným přáním je dívat se na film?“ U vchodu do salónku stál Andrew Sinclair, ruce v bocích a zlobně hleděl na podsaditého vousatého muže sedícího uprostřed místnosti.

„Omyl, Andy. Co si nejvíc přeji, je probudit se a zjistit, že to všechno byl zlý sen, že to všechno způsobil jenom kousek nestráveného sýra – nemám pravdu, Jacobe Marleyi?“ Frank Corbi počkal, aby viděl, jestli Sinclair postřehne narážku na knihu a film. Po několika vteřinách napjatého ticha bylo jasné, že Sinclair nepochopil. „Dobře, Time, dovol mi, abych ti to řekl jinak.“

„O čem to sakra mluvíte?“

„Zapomeňte na to. Chci jenom podotknout, že už je skoro půlnoc a my se tady babráme s tím scénářem o konci světa už sedm hodin.“ Corbi ukázal na hodinky, jako by se dovolával potvrzení svých slov. „Myslím, že jsme už asi řekli všechno, když vycházíme z toho, co jsme se dověděli. Je jasné jak facka, že už se nedá nic dělat, dnes už ne. A co vy ostatní? Souhlasíte?“

„Nemůžu vám říct zcela upřímně, že souhlasím.“ Dr. Everett Tucker se narovnal v křesle v rohu salónku, vytáhl dýmku a začal ji plnit. „Naše plány jsou hotovy. V žádném případě se nemůžeme do rozednění bezpečně dostat ke stanici Palmer.“

„A všichni už začínáme být unaveni. Příliš unaveni na to, aby nám to rozumně myslelo.“ Floyd Robinson sledoval Tuckera s jeho dýmkou a automaticky si sáhl do kapsy pro balíček cigaret. Zbyly tam tři. Jednu vytáhl, vložil si ji do úst a rychle zapálil. „Jestli si nenajdu něco jiného, než mi dojdou cigarety, to vám řeknu, že se dostanu do velkých problémů.“ Robinson vyslovil své prohlášení jako žert, ale hluboko uvnitř tušil, zeje v něm alespoň zrnko pravdy.

„A já se, doprdele, vsadím, že neusnu.“ Annii Rizzové ta slova vyklouzla jen bezděčně, ale když se rozhlédla po skupině, uvědomila si, že se nikdo nad jejími výrazy nepozastavil – snad kromě mladého Sinclaira. Vyjádřil svůj nesouhlas tím, že se zamračil. „Chci říct,“ dodala Annie, „že se potřebuju nějak odreagovat. Ta zpráva, kterou jsme dostali před několika hodinami, stačí, aby se z toho člověk sesypal.“

„Takže promítání nemusí být tak špatný nápad?“ Corbi popošel k zadní části salónku, aniž by čekal na odpověď, protože jim ji vyčetl z očí. „Můžeme promítat film nepřetržitě – moje video to dokáže.“

„To se mi líbí,“ prohlásil Ray Madigan, aby uplatnil svoji autoritu. Věděl, že jeho hodnost prvního důstojníka přidá na misku vah patřičné závaží, potřebné pro ukončení tohoto sporu. „Ještě něco, co budete potřebovat?“

„Jenom přívod elektřiny. Abych mohl nabít baterie.“

„Zařídím to.“

„Fajn. Ale jak jsem řekl, nemáme žádný výběr. Vzal jsem si s sebou jen ten jeden film, protože jsem potřeboval probrat některé scény. Měli jsme v úmyslu použít některé motivy pro film, který jsem chtěl natočit v Austrálii.“

„Skoro se bojím zeptat. Co je to?“

Corbi ignoroval Madiganovu přímou otázku. „Chtěl jsem dělat něco podobného jako Woody Allen v *Zahraj to znovu, Same*. Kusy toho starého filmu postavit proti linii příběhu nového, který jsem chtěl točit v Austrálii.“

„Nevzpomínám si, že bych viděl film Woodyho Allena, který by se tak jmenoval.“

„No, tak si možná vzpomenete na tenhle.“ Corbi držel v ruce videokazetu. „Klasika z roku 1942. Humphrey Bogart a Ingrid Berg-

manová. *Casablanca.*“

„Ale ne.“

„Prosím, Andy, bude to legrace!“ Kathleen Sinclairová zrudla rozpaky, když na ni manžel rozzlobeně pohlédl.

Sinclair zkřížil ruce na prsou a podíval se nejprve na manželku, pak na celou skupinu a nakonec pronesl pichlavou poznámku, kterou si nemohl odpustit. „Je trochu podivné takhle se bavit, když celý svět umírá.“

Corbi se protlačil kolem Sinclaira a začal chystat svoje zařízení. „Ale protože se s tím nedá nic dělat, proč bychom se nemohli zkusit trochu pobavit, jestli se nám to povede.“

„Mohla bych udělat kávu. A něco malého k zakousnutí.“ Nancy Schneiderová pohlédla na Raye Madigana, a když viděla, že souhlasí, rozzářil se jí na tváři úsměv. „Nechám otevřenou kuchyni. Každý tam může přijít, až bude mít chuť. A až budete unaveni, můžete sejít vyspat do kabiny.“

„Protože to pojede pořád dokola, nebudu se namáhat s převíjením pásky – začne to tam, kde to je. Stejně jste asi všichni *Casablancu* viděli.“ Corbi se nahrbil a ještě chvíli seřizoval přístroj. Přenosnou kameru a přehrávač s patnácticentimetrovou černobílou obrazovkou umístil na stůl, aby zajistil co nejlepší výhled pro většinu lidí v salónku. „Tak jedem.“

Corbi stiskl příslušné tlačítko a na obrazovce se objevil Humprey Bogart sedící u stolku v ztemnělé kavárně s poloprázdnou sklenkou před sebou. Hercovy oči byly kalné, výraz očividně smutný. Se sklopenou hlavou poskytoval charakteristický obraz člověka, který citově strádá. Bogart sáhl po sklenici, upil jeden dlouhý doušek, pak do sebe rychle hodil druhý. Zkal přímo před sebe, ale neviděl nic. Vzadu v kavárně se objevil pianista Dooley Wilson, spatřil u stolku ve tmě svého šéfa a zamířil k němu. Měl o Bogarta zjevně starost, zjevně s ním cítil. Začali spolu hovořit. Wilson se pak usadil u piana a začal hrát jemnou melodii.

„Tohle je místo, o kterém si všichni myslí, že Bogart říká ‚zahraj to znovu, Same,‘“ oznámil Corbi skupině. „Ale tak to vůbec není.“

„Buďte tiše, ať slyšíme,“ řekl Sinclair, i když sám nechtěl film vidět.

Dooley Wilson začal hrát „As Time Goes By“ a scéna na malé obrazovce se pomalu prolnula do Bogartových vzpomínek na Paříž, na dobu, kdy tam byl s ní.

Radiostanice ve *vzducholodi Nine* měla na levé straně jedno malé okno, ale pohled z něho neříkal absolutně nic, protože to vypadalo, jako kdyby někdo za oknem zatáhl černý sametový závěs. David Weiss se odvrátil a pohlédl na kapitána Whitakera, sedícího na okraji jeho lůžka u protější stěny. Whitaker natáhl své dlouhé nohy před sebe a téměř se jimi dotýkal židle, na které Weiss seděl před rádiem už několik hodin.

„Nechej mě, ať si to ujasním,“ řekl klidným tichým hlasem Whitaker. Chtěl být Weissovi co největší oporou, chtěl mu vštípit pevný soubor základních pravidel, ze kterých by měl vycházet. „Mým záměrem není někoho klamat. Jenom nevidím nutnost říkat všem o každém děsivém detailu, o kterém se dovíme.“ Whitaker s opovržením ukázal na rádio a tiskárnu dálnopisu, jako by přístroj sám mohl za zprávy, které z něho vycházely.

„Asi máte pravdu.“ Weiss si zpocenými prsty prohrábl vlasy. „Je to dost hrozné. Něčemu nemůžu ani uvěřit.“ Weiss pohlédl dolů na stoh zpráv, které ležely v drátěném košíku na stole před ním.

„Vím, že je to pro vás ještě horší, protože většinu těch lidí znáte.“ Whitaker umožnil, aby se mezi nimi znovu na okamžik rozhostilo mlčení, a pak pokračoval. „Jestli někdo jiný z posádky ví, jak obsluhovat vaše zařízení, nechám ho sem nastoupit, abyste si mohl odpočinout. Ale jak jste řekl, podmínky jsou tak nevyzpytatelné, že vyžadují zkušeného radiotelegrafistu. To dost zužuje výběr. Vlastně zbýváte jen vy.“

„Je to tak.“ Weiss váhavě pokývl hlavou na souhlas. „Nevadí mi to,“ lhal a podíval se na drátěný košík. Oči mu ulpěly na poslední zprávě, kterou se mu podařilo získat, než další výbuch atmosférických poruch přerušil těch pár přicházejících signálů na jejich vysílací frekvenci. Byla to zpráva Paula Gordona ze *vzducholodě Three.* Gordon oznamoval, že mířili na západ nad Novým Skotskem, když vylétl do povětří Montreal, a za pár hodin je zastihl hustý oblak nukleárního odpadu. *Nemoc z ozáření. Krvácení z nosu, uší, vnitřností. Zvracení krve. Silná bolest. U všech na palubě. Nedá se to vydržet.*

Sotva je možné soustředit se na klávesnici. Bože, prosím, nech mě zemřít.

„Dejme to pryč.“ Whitaker se mlčky posadil a sledoval, jak Weiss čte zprávu ležící nahoře v košíku, a během několika vteřin bylo zřejmé, že to na něj těžce dolehlo. „Podejte mi tu hromadu – není tam nic, co by nám mohlo nějak pomoci. Nemá smysl si to nechávat. Spálím to.“ Whitaker si s překvapením uvědomil, že mluví podrážděným tónem, i když vlastně nevěděl, na koho se zlobí nebo proč.

„Ne.“ Weiss se zvedl a vzal z hromady horní zprávu, tu od Paula. Držel ji v třesoucí se ruce. „Měli bychom si je nechat – všechny. Nikdy nemůžete vědět, kdy je budeme potřebovat.“ Weiss si přitáhl zprávu ze *vzducholodě Three.* Roh dálnopisného papíru se otřel o jeho košili, která víc a víc prosakovala řinoucím se potem. Temná skvrna v posledních třiceti minutách výrazně narostla.

„Nevím.“ Whitaker vstal. Nechtěl s Weissem vyvolávat spor kvůli papírům, ale bylo zjevné, že mladý radiotelegrafista je dost otřesen. Whitaker nevěděl, co říci. „Kdo je radiotelegrafistou na *vzducholodi Three?“*

„Paul Gordon.“

„Váš přítel?“

„Ano.“ Weiss už neřekl nic, ale jediné, na co byl schopen myslet, bylo to, jak naposled viděl Paula ty dva dny v Londýně, kdy ho Paul zavedl k jedné děvce. Dívka – David na ni nemohl myslet jinak než prostě jako na nějaké děvče, protože jí bylo sotva devatenáct nebo dvacet – byla velmi hezká. *Davide, líbí se ti to?* ptala se ho pořád. Celou tu dobu čekal Paul venku, dokud oni dva nebyli hotovi. *Tvůj přítel té má opravdu rád,* řekla chvíli předtím, než oba vyšli a scházeli ze schodů dolů k Paulovi. Dívka odmítla vzít jakékoliv peníze a Paul o té věci nediskutoval. *O to se nemusíš starat. Jsem ráda, že se ti to líbilo.* Šli se s Paulem navečeřet a pak do kina na nějaký nesrozumitelný francouzský film o dvou téměř rozvedených dvojicích jedoucích ve vlaku. Paul mu dovolil zaplatit alespoň zbytek večerní útraty.

„Dobře, ale poslechněte – chci, abyste si odpočinul.“ Whitaker plácl Weisse konejšivě po rameni. „Všichni cítíme totéž. Nemůžeme

pro ně nic udělat. Nenechte se tím utrápit.“

„Jasně.“ Weiss párkrát zamrkal, slzy se mu tlačily do očí. Nějak se mu podařilo je zadržet.

„Tak jo. Jen si odpočiňte.“ Whitaker se obrátil a vydal se ke dveřím. Ještě než sáhl na kliku, otočil se. „Chci, abyste se trochu prospal. Odreagoval se. Možná byste se měl přidat k ostatním. Možná byste se měl něčeho napít nebo tak něco. Pomůže vám to.“

„Možná.“ *Nikdy nebudu moci usnout, teď ne. Paul umírá. Ta dívka v Londýně je už mrtvá. Nemůžu si ani vzpomenout, jak se jmenovala.* „Nedělejte si o mne starost, bude to dobré. Udělám to, co jste říkal, zkusím si lehnout. Pár hodin se prospím. Stejně to asi bude pár hodin trvat, než atmosférické podmínky umožní rádiové spojení.“

„Výborně. Fajn.“ Kapitán Whitaker u dveří ještě na okamžik nerozhodně postál. Nakonec váhavě otevřel dveře a vyšel ven.

David Weiss se znova usadil u stolu. Před sebe na stůl si položil zprávu Paula Gordona a začal pozorně pročítat každé slovo. *Bože, prosím, nech mé zemřít… krvácení z nosu, uší, vnitřních orgánů…* Pak se Weiss podíval na digitální hodiny na svém panelu a všiml si, že od chvíle, kdy kapitán opustil kabinu, uplynula už celá hodina.

Oči mu ztěžkly únavou, ale když je zavřel, zdálo se mu, že víří v širokých a soustředných kruzích. Byl to, jak věděl, jen výsledek pocitů, které mu probíhaly hlavou, emocí, které jakoby najednou vytryskly všemi směry. Složil hlavu na ruce a začal si třít spánky, ale to ještě zhoršilo šílený zmatek v jeho hlavě. David, který byl vždycky citlivý a samotářský, si uvědomil, že přátelství s Paulem Gordonem je pro něho nepostradatelné. David miloval svého přítele.

Něco potřebuju. Už to nejde dál. I když David Weiss zpočátku nechtěl, jeho ruka sáhla na zásuvku stolu. Prsty ji otevřely a chvatně se prohrabovaly haldou papírů, až se dostaly do zadního rohu. Weiss sevřel malou plastikovou lahvičku, obsahující velmi účinná sedativa, která koupil během své první pracovní cesty téměř před rokem v zastrčených uličkách Barcelony. Vytáhl ji a držel před sebou.

Slíbil jsem to. Ale tohle je něco jiného. Jeho prsty zápasily s plastikovým víčkem, až se mu podařilo ho strhnout. Koupil si přípravek poté, co si slíbil, že ho bude užívat jen výjimečně – a jen tehdy, když bude mimo službu a mimo loď. Malé nažloutlé pilulky – nevě-

děl ani, jak se jmenují, a ani ho to nezajímalo – ho uklidňovaly a umožňovaly chovat se nenucené k ostatním členům posádky. Pilulky mu dokonce dovolily setkávat se s cizími lidmi a bavit se. Kdyby nebylo pilulek, nikdy by nebyl schopen jet s Paulem do Londýna a seznámit se tou dívkou – s první dívkou, s jedinou dívkou, se kterou se dostal do postele. Zatraceně dobře věděl, že by na něco takového neměl nervy, nebýt těch pilulek.

Weiss překlopil otevřenou lahvičku a vysypal pilulky na stůl. Zbylo jich tam jedenáct. Ruka se mu třásla tak, že mu trvalo několik vteřin, než se mu podařilo uchopit jednu a pak druhou, vložit šije do úst a polknout je. Nikdy předtím neužil víc než jednu, ale nikdy předtím také nezažil tak hluboký pocit naprosté beznaděje, osamění, zoufalství. Weiss položil hlavu na stůl a naslouchal, jak mu buší srdce odměřující vteřiny, než pilulky konečně zapůsobily a umožnily mu začít znovu jasně myslet, zbavit se záchvatu hysterie, pocitu, že se mu rozletí hlava.

Ozvalo se jemné klepání dálnopisu, které ho donutilo konečně zvednou hlavu. Podíval se na tiskárnu a sledoval, jak se z ní plazí papír s další zprávou. I když se tomu bránil, nemohl odpoutat zrak od mrazivých, černých slov, která se objevila na svitku bílého papíru.

NA VZDUCHOLODI THREE JSEM ZŮSTAL UŽ JEN JÁ. NAŠEL JSEM KAPITÁNOVU PISTOLI. NEMÁM JINOU MOŽNOST. BOŽE, ODPUSŤ MI. GORDON.

Weiss vytrhl papír z tiskárny. Ještě jednou na něj pohlédl, pak ho přitiskl k hrudi, kterou otřásaly vzlyky stupňující se hysterie, která se ho zmocňovala. Než si to David Weiss vůbec uvědomil, začal neovladatelně plakat, slzy se mu proudem hrnuly po tvářích. *Vzpamatuj se. Musíš se ovládnout.* Ale jeho racionální myšlenky byly jen křehkou hrází proti proudu emocí, které ho přemáhaly.

Weiss najednou mrštil zmačkanou dálnopisnou zprávou, kterou držel na prsou, na druhý konec místnosti. Než mu v tom mohla nějaká rozumná myšlenka zabránit, shrábl ze stolu půltuctů nažloutlých pilulek. Byly tím jediným, co mu pomohlo, jedinou nadějí, která ho chránila, aby se nezbláznil, aby mu nepraskla hlava. Nasypal pilulky

do úst a polkl je. *Paule… Ne… Neumírej… Prosím… Neopouštěj mě…*

Weiss položil hlavu na stůl. Zůstal tak ležet chvíli, která mu připadala krátká jako vteřina, ale ve skutečnosti to bylo deset minut. Nakonec zvedl hlavu a ten pohyb způsobil, že jím projelo chvění. Lék začal působit a Davidu Weissovi se zdálo, že je klidnější, než byl o okamžik dříve. *Paule… My dva zase…*

Vstal ze židle u stolu. Nohy měl nejisté a připadalo mu, že se mu před očima všechno zužuje a rozplývá, ale tlak v hlavě konečně polevil. *Uklidnit se… Paule, už jsem klidný…* Weiss vrávoral na druhou stranu místnosti, až narazil na okraj svého lůžka. Pomalu se zhroutil na postel, jeho tělo se přes ni položilo v podivném úhlu, nohy se natáhly ke stolu, u kterého ještě před okamžikem seděl. *Paule, už jsem klidný…*

Pokusil se otevřít oči, ale zjistil, že nemůže. Za chvíli ztratil chuť to zkoušet znovu. Myšlenky, které mu plynuly hlavou, byly jen nesouvislé útržky, protože předávkování organismu chemikálií si začalo vybírat svou daň. Když ji začal rozvádět po těle krevní proud, jeho životní funkce se zpomalovaly. Mozkové buňky začaly odumírat v tempu, které bylo příliš rychlé, než aby je tělesné pojistky zvládly. *Paule… My… Dva…*

O patnáct minut později David Weiss překročil křehkou hranici mezi životem a smrtí.

8. KAPITOLA

John O'Conoor s rukou spočívající na dřevěném zábradlí venku přede dveřmi stanice Palmer se díval, jak jeho přítel přejíždí na sněžném skútru první ledovcový pahorek a mizí z dohledu. Rozptýlené světlo ranního slunce mířilo podél pobřeží Danco směrem k východu a jeho jas zčásti clonily mraky, které se přihnaly v noci. O'Conoor pohlédl na hodinky: bylo 9.22. V 10.30 už jeho kamarád bude na druhé straně ostrova Anvers, a pokud se do té doby neobnoví rádiové spojení s Floydem a děvčaty, měl Michael v úmyslu vzít jeden z motorových člunů na východním pobřeží a přejet s ním k Sněžnému ostrovu.

O'Conoor se několikrát zhluboka nadechl. Vzduch byl dosud teplý, ale směr a síla větru mu napovídaly, že se blíží horší počasí. Ještě jednou se podíval na oblohu, Mračna na západě byla těžší a visela níž než oblaka na východě, což potvrzovalo jeho úvahy o počasí. Vyhledat Floyda a děvčata a přivést je do Palmeru by nemělo trvat víc než osm hodin, dokud špatné počasí nepropukne v plné síle.

Ještě jednou vyzkoušet rádio, pak se oholit a osprchovat. O'Conoor vešel zpátky do budovy, a sotva otevřel dveře, zahltil ho zatuchlý pach. Měli bychom to tu dát do pořádku. Jestli budeme pořád žít jako zvířata, začneme tak i myslet. Zamířil rovnou do radiostanice.

Hlavní vysílačka byla stále zapnutá, stejně jako celou noc. O'Conoor se usadil u pultu, začal systematicky vytáčet čísla a ťukat na patřičné spínače. Přesto však jediné, co z přístrojů, mohl dostat, byla statická elektřina. Nepodařilo se jim navázat jediný kontakt s jakoukoliv stanicí od okamžiku, kdy přišly poslední zprávy z jižní Afriky – Johannesburg a Kapské město zničeny, oblast mezi nimi v plamenech, většina obyvatelstva už nežije – což bylo ve tři ráno, téměř před sedmi hodinami.

O'Conoor otočil židli doleva a začal zkoušet druhý přijímač, ze kterého očekával zprávy od Floyda a děvčat. Byla to stejná vysílačka, kterou měl každou hodinu volat Michael Starr. O'Conoor znova pohlédl na hodinky: 9.57. Nečekal, že se Michael ozve dřív než v 10.30. Dohodli se, že bude volat každou hodinu. Váhavě se oba na-

konec shodli, že bude lepší, když mimo tuto dobu bude mít Michael vypnutou vysílačku, aby šetřil baterie. 0'Conoorovi se nelíbila myšlenka, že se nebude moci spojit s Michaelem, kdykoliv bude potřebovat, ale věděl, že pokušení by bylo příliš silné a nutilo by Michaela mít vysílačku neustále zapnutou.

O'Conoor zvedl ruce k obličeji a projel si neohrabaně ztuhlými prsty po rozcuchaných vousech. *Musím se oholit a osprchovat. Pročistí mi to mozek.* Pomalu se zvedl ze židle, svaly ho bolely z dlouhého sezení, tělo bylo vyčerpané. Předchozí noc spal sotva dvě hodiny. I poté, co ho v radiostanici vystřídal Michael, byl sotva schopen uklidnit myšlenky natolik, aby mohl zavřít oči. Ale ležení na lůžku mu přece jen poskytlo trochu úlevy, tak jako mu ji dá holení a sprcha. *Je načase dát do pořádku vizáž. Pomůže mi to jasně myslet.*

O'Conoor se dostal až do chodby, když uslyšel první zvuk, vysoké kvílení, které podvědomě považoval jen za vítr. Během několika okamžiků si uvědomil, že hluk roste. Stal se mnohem hlasitější, mnohem výraznější. Byl to pulzující, mechanický zvuk. Rytmicky bušící hluk ozývající se na pozadí vířícího, svištícího vzduchu. Motor. Rychle se točící vrtule. *Helikoptéra - zatraceně, to je helikoptéra!* S nelíčeným překvapením se O'Conoor obrátil a rozběhl chodbou vedoucí k venkovním dveřím.

„Takže jste si jist, že Irkutsk nemá žádnou naději?“ Nadporučík Viktor Chemjakin pohlédl k sedadlu druhého pilota helikoptéry Kamov Ka-25. Podíval se nejprve na majora, který seděl na místě pilota, pak na vědce, který stál v uličce mezi nimi.

„Nemůžu to říct jistě,“ zakřičel zpátky Ilja Zinovjev a dál se soustředil na řízení letu. Opouštěli oblast otevřeného moře a za světel rozbřesku bylo pobřeží snadno rozeznatelné i na vzdálenost deseti kilometrů. Zinovjev se pravidelně díval na mapu rozloženou na klíně. Americká stanice Palmer by měla být na pobřeží za dalším výběžkem pevniny.

„Jak daleko ještě?“ Dr. Boris Nej zakřičel svou otázku přímo na Zinovjeva. Rachot v helikoptéře ho ohlušoval, a kdyby nebyla tato cesta na americkou základnu absolutně nutná, nikdy by nesouhlasil s tím, že ještě jednou nasedne do Ka-25.

„Ještě pět minut, tady za ten poloostrov.“ Zino vjev kývl hlavou doprava, protože obě ruce měl položeny na palubních přístrojích.

„Dobře. Tak rychle.“ Nej sklouzl rukou z opěradla před sebou a začal ohmatávat zbraň v kapse svého kožichu. Pistole byla malá, ale jeho záměru poslouží docela dobře. Jen litoval, že nemohl přemluvit tu ženu z jejich *načalstva*, jejich vládního výboru, aby se stala třetím členem jejich výpravy, jejich týmu. Alexandra Bucharinová by perfektně vyhovovala tomu, co měl v plánu – líp než ten idiot, kterého do té akce vzali s sebou.

„Řekněte, doktore, myslíte si, že Irkutsk má nějakou naději?“

„Určitě ne.“ Nej se zamračil, když odpovídal vysokému nemotornému muži, který seděl na sedadle druhého pilota necelý metr od něho.

„Proč ne?“

„Protože…“ Nej se divil sám sobě, že se vůbec zahazuje rozhovorem s tím imbecilem, ale věděl, že bude nejlepší, když v současné době oba zůstanou u zdvořilé konverzace. „Protože oblasti na západ od Irkutska budou zcela jistě prvním terčem Američanů. Novosibirsk. Ložiska drahých kovů a závody v Krasnojarsku.“

„Rozumím.“

„Je mi líto.“ Čím víc na to Nej myslel, tím víc si uvědomoval, že by potřeboval důvěru tohoto muže, aby mohl vykonat svůj plán bez problémů. Pátral v paměti, aby si vybavil jméno toho idiota. „Viktore, je mi opravdu líto. Asi je pro mne snesitelnější vyrovnat se s tou hrůzou, protože nemám nikoho blízkého. Vaše rodina žije v Irkutsku?“

„Kousek vedle, v Zimě. Můj otec pracuje v dílně u řeky Oky.“

„V jaké?“

„V opravně speciálního nářadí.“

„Aha.“

„Chodívali jsme spolu každou neděli na lov, když jsem byl chlapec. Naposled, když jsem byl doma, jsme lovili v Sajanských horách.“

„Kdy to bylo?“ Nej zvedl oči k oknu pilotní kabiny. Pobřeží už nebylo vzdáleno ani kilometr. Maximálně za další dvě minuty se dostanou ke stanici Palmer.

„Před třemi měsíci. Těsně předtím, než se naše jednotka nalodila na *Primorje* před touto výpravou.“ Viktor Chemjakin ucítil, že se mu zase začíná třást dolní ret, a kousl se do něho, aby zadržel pláč. Jeho otec by nechtěl, aby plakal.

„Pokuste se na to nemyslet.“ Nej položil ruku Chemjakinovi na rameno. „Pusťte to z hlavy.“ Byl ještě rozladěn tím, že mu hodili na krk ještě dalšího armádního tupce prostě proto, že Chemjakin náhodou uměl pár základních anglických slov – což byla skutečnost, o které si kapitán Kolontaj myslel, že by mohla být důležitá, ovšem ve skutečnosti mohla být komplikací, kterou Nej nemohl potřebovat. Naštěstí major Zinovjev hovořil jen rusky.

„Tam je to!“ Zinovjev trhl pákou helikoptéry a Ka-25 zareagovala natočením nosu přímo k modrým budovám na kamenité pláži.

„Vidím.“ Ale teď, když byli blízko cíle své cesty, Nej si uvědomil, že mít na palubě nadporučíka Chemjakina může být výhodné pro hladší průběh akce. Bylo nesporné, že s Alexandrou Bucharinovou by se neshodl ani v nejmenším. Napětí a podezírání mezi nimi by mohlo snadno způsobit různé problémy, mohlo by vést k otálení. Nejův plán si sotva mohl dovolit problémy takového druhu. „Viktore, mějte oči otevřené.“

„Budu.“ Nadporučík Viktor Chemjakin sáhl pro pušku ležící vlevo od něj na podlaze.

„Výborně. Nemusím vám připomínat, že jsou to Američané. A Američané vyvraždili vaši rodinu.“

Když John O'Conoor otevřel dveře stanice Palmer, zjistil, že helikoptéra letí sotva třicet metrů nad oceánem. *Zatracená helikoptéra!* Seběhl po dřevěných schůdcích a po dřevěné lávce pokrývající kamení a bahno mezi budovou stanice a pobřežím. Ještě než se dostal k místu, kde si myslel, že helikoptéra přistane, zpozoroval rudou hvězdu. *Rusové. Všemohoucí Bože.* Ale 0'Conoor se nevrátil. Stál na místě, dál mával rukama a ukazoval helikoptéře, aby přistála na ploše před ním.

Helikoptéra opatrně manévrovala. Za necelou půlminutu se dotkla země. O'Conoor uviděl v pilotní kabině tři muže. Slyšel, že motor začíná slábnout a sledoval, jak se zpomaluje rotace vrtulí. V té

chvíli se dveře kabiny otevřely. Dva muži vyskočili ven.

O 'Conoor pomalu kráčel k nim, s rukama zvednutýma v přátelském gestu. Jeden z mužů, kteří mu šli vstříc – vysoký, štíhlý, oblečený v hnědé vojenské pracovní uniformě – držel v rukou pušku. Mířila hlavní vpřed, ale k zemi. Druhý muž byl podsaditější, starší a měl úhledně zastřiženou bradku. Zdálo se, že se usmívá. „Mluvíte anglicky?“ zeptal se O'Conoor, jakmile mu to dovolila vzdálenost mezi nimi a slábnoucí hluk helikoptéry.

„Ovšem. A vy mluvíte rusky?“ Nej na okamžik zadržel dech, protože všechno v jeho plánu záviselo na další odpovědi.

„Ne.“

Nej se usmál. „To nevadí, protože já mluvím anglicky plynule.“

„Vidím, že ano.“ O'Conoor postoupil o krok směrem k němu, ale přitom nespouštěl oči z muže s puškou.

„Tady nadporučík zná anglicky jen pár slov,“ pokračoval Nej a ukázal na muže vlevo. „Major Zinovjev bohužel anglicky neumí vůbec.“

„Kde je ten major?“ Když tu otázku 0'Conoor vyslovil, všiml si, že z helikoptéry vystupuje další muž ve vojenské uniformě. Křičel něco rusky na ostatní, pak se obrátil a kráčel k zadní části helikoptéry.

„Brzy se přidá k nám. Říká, že je tam nějaká mechanická záležitost, kterou musí zkontrolovat.“ Nej se odvrátil od helikoptéry, pohlédl na skupinu budov na kamenitém pobřeží, a ukázal na největší z nich. „To je hlavní sídlo?“

„Ano.“

„A předpokládám, že menší budovy kolem slouží pro umístění generátorů, jako dílny a podobně?“

O'Conoor neměl chuť odpovědět na tuto otázku, ale nenapadla ho žádná možnost, jak odmítnout. Rusové by si to mohli snadno zjistit sami, kdyby šli k nim a podívali se dovnitř. Na světě snad není nic, co by je mohlo zastavit. „Máte pravdu. V budově vzadu je sklad všeho možného. Většinu jídla si necháváme v hlavní budově, ale nouzové zásoby jsou i v ostatních.“

„Chápu.“ Nej se pozorně zahleděl na divoce vyhlížejícího mladého muže a pokoušel se odhadnout jeho sílu při případném od-

poru. „Kolik je tu ve stanici Palmer?“

„Myslíte kolik lidí?“ O'Conoor se ohlédl na budovu. Z nějakého důvodu, možná v souvislosti se směrem rozhovoru s tímto vousatým Rusem, který se postupně měnil ve velkého inkvizitora – se mu nelíbila myšlenka, že by měl přiznat, že ve stanici zůstal pouze on sám.

„Ano. Kolik lidí.“ Nej nervózně přešlápl; chtěl znát odpověď, než Zinovjev skončí s těmi zbytečnostmi, které teď u helikoptéry provádí, a konečně se rozhodne k nim přidat. „Počet vašeho personálu.“

„Normálně na zimu je nás tu pět.“

„Pět.“ Pro Neje to bylo příznivé číslo. Připadalo mu, že s takovým množstvím by si dovedl poradit, kdyby byl dost opatrný.

„Ano. Normálně pět. Ale zrovna teď… jsem tu jenom já.“ O'Conoor se rozhodl považovat strach za zbytečný – chtěl jim věřit. „Jeden muž se vypravil dnes ráno ven, aby vyhledal ostatní. O těch třech jsme neslyšeli už…“

„Od doby, kdy jste obdrželi zprávu, že se naše země pustily do nesmyslné války. Došlo k válce mezi stupidními klikami v Sovětském svazu a ve Spojených státech, která rychle vyhladila zbytek světa. Zkáza je neodvratná. Pro většinu světa není naděje – a může se stát, že bude příliš pozdě i pro nás.“

„Správně.“ Přes smířlivá slova vousatého muže se O'Conoorovi na něm něco nelíbilo. Obrátil se k vojákovi. „Mluvíte anglicky?“

„Ano. Anglicky. Málo.“ Nadporučík Chemjakin zvedl pušku hlavní nahoru a neškodně jí pohupoval na rukou. „Ano. Učil se. Moc dávno.“ Chemjakin se usmál, přestože se cítil hloupě. Nevěděl, co si má o tom Američanovi myslet. Na jedné straně měl v Irkutsku rodinu a další blízké, za které se chtěl pomstít, ale na druhé straně tenhle Američan sotva vypadal jako nepřítel – zdálo se, že je asi stejného věku jako on a stejně unavený a zmatený, jako se cítil i Chemjakin.

„Vaše angličtina je mnohem lepší než moje ruština.“ Když O'Conoor promluvil, druhý ruský důstojník konečně vykročil od helikoptéry a zamířil ke skupině. I když byl menší než muž s puškou, měl v sobě nesrovnatelně víc vojenského chování, což bylo zřejmé z jeho postoje i z jeho chůze. Lysou hlavu měl zřejmě vyholenou úmyslně. Jestli si nechal holit hlavu proto, aby vypadal hrozivěji, tak po-

kud se týkalo O'Conoora, povedlo se tomu muži dosáhnout svého záměru dokonale.

Když k nim major přistoupil, Nej se obrátil k Zinovjevovi a rusky mu řekl, že ve stanici Palmer je pět Američanů. Nej si dával pozor, aby se nezmínil, že ostatní jsou právě teď úplně někde jinde.

„Pět, říkáte?“ Major Zinovjev si pozorně prohlížel mladého Američana, když hovořil s Nejem. „Tak kde jsou ostatní čtyři?“ Aniž si to vůbec uvědomil, položil nedbale ruku na pistoli, kterou měl zavěšenu v pouzdře u pasu – v pouzdře, na kterém již byl rozepnutý kožený zajišťovací pásek, takže ji mohl snadno a rychle vytáhnout, kdyby bylo třeba. „Měli bychom mít všechny Američany pohromadě, abychom jasně viděli situaci. Pak bychom začali jednat.“

„Dobrý nápad.“ Jako dobrý šachový hráč, kterým byl, měl Nej už v mysli připraven další sled tahů ve své hře. „Ten Američan mi řekl, že jeden z jeho mužů šel do skladu tamtím směrem,“ řekl Nej a ukázal na ledovec v dálce. „Sklad je za prvním pahorkem. Co kdybyste toho muže přivedl, zatímco Chemjakin a já vyhledáme další tři. Pak se setkáme v hlavní budově.“

„Jste si jist, že chcete, abychom se rozdělili?“ Zinovjev hleděl ve směru, kterým mu ukazoval Nej, ale pořád nic neviděl – žádné stopy ve sněhu, žádné praskliny, které by svědčily o cestě do skladu za pahorkem. „To může být podfuk.“

„Není to podfuk. Ta budova je dost daleko, protože v ní uchovávají výbušniny. Není tak špatný nápad, abyste se tam podíval a zjistil, co tam mají.“

„Jak můžu říct tomu Američanovi, aby šel se mnou, když neumím jeho jazyk?“

„Zkusíte posunky.“ *To je ale idiot. Divím se, že není ještě generálem.* „Jsem si zatraceně jistý, že ten Američan pozná, že nehledáte tramvajovou zastávku.“

„Dobře, udělám to tak.“

„Co říká?“ O'Conoor usoudil podle tónu jejich rozhovoru – i když probíhal v ruštině – že majora netěší, co mu právě řekl muž s bradkou.

„Major si chce trochu prohlédnout okolí,“ lhal Nej, když přešel zase na angličtinu. „Jestli nemáte nic proti tomu, podívá se kolem

tábora a my tři půjdeme do hlavní budovy.“

„To je v pořádku.“ O'Conoor se ošil. Ničemu z toho nerozuměl. Zatraceně litoval, že Michael odjel před příletem helikoptéry.

„Mimochodem, ten Američan mi řekl, že ve sněhu nejsou žádné stopy, protože k budově obvykle chodí pěšinou přes pahorek za jejich táborem.“ Když ten výmysl Nej vyštěkl rusky na Zinovjeva, mávl rukou směrem k nejvzdálenější budově. „Ale vy můžete jít přímo odtud – led je dost pevný.“

„To bude lepší.“ Major Zinovjev opatrně vykročil, oči upřené na sníh a led před sebou.

„Brzy na shledanou.“ Spokojen s tím, že major Zinovjev se chvíli bude starat sám o sebe, se Nej obrátil zpátky k Američanovi. „Zaveďte nás do vaší budovy, prosím,“ řekl anglicky. „Rádi bychom se posadili a promluvili si o situaci, o možnostech, které nám tady dole zůstaly.“

„Dobře.“

„Soudruhu,“ řekl potichu Chemjakin, položil Nejovi ruku na rameno a pokračoval rusky, „mám dojem, že tomu nerozumím. Já vím, že neumím moc anglicky, ale nepochopil jsem, jak jste tlumočil Zinovjevovi slova toho Američana.“

„Pak předpokládejte, že vaše angličtina je ještě horší, než jste si myslel.“ Nej se srdečně zasmál, jako by si řekl s nadporučíkem dobrý vtip. „Proč se cestou k hlavní budově trochu neprocvičíte?“

„Udělám to.“ Chemjakin zvedl hlavu, vykročil zároveň s mladým Američanem a celá trojice postupovala přes kamenité pobřeží. Chemjakin dával dohromady kostrbaté věty v téměř nesrozumitelné angličtině a muži zakrátko vstoupili na dřevěný chodníček vedoucí ke vchodu budovy. Nej vytáhl z kapsy pistoli. Zastavil se a pevněji uchopil. *O jednoho idiota více nebo méně.* Namířil. Stiskl spoušť.

Z malé pistole se ozvaly rychle za sebou dva výstřely. Obě kulky si našly cíl – střed zad nadporučíka Chemjakina. Vyrazil krátký vyděšený výkřik a padl k zemi. Upadl tváří na podlahu, jeho tělo se natáhlo přes celou chodbu, do které právě vešli.

„Zbláznil jste se – co jste to proboha udělal?“ O'Conoor se při zvuku výstřelů prudce obrátil a stál teď zády ke zdi, s otevřenými ústy a očima těkajícíma z černé pistole v ruce vousatého muže na

ležící tělo ruského důstojníka, se kterým ještě před pár vteřinami hovořil. Z Chemjakinových zad se vyvalil gejzír krve, stékal mu po uniformě a pak utvořil louži na špinavých dlaždicích.

„Nemám čas vám to vysvětlovat. Obraťte se."

„Nechte toho!"

„Okamžitě se obraťte čelem ke zdi. Jestli to neuděláte, zabiju vás." Nej zvedl černou pistoli a namířil ji na hruď mladého Američana.

John O'Conoor zaváhal jen na okamžik, pak se obrátil tváří ke stěně, jak mu bylo řečeno. Zvedl ruce a ucítil, jak ho zachvacuje mrazivý strach.

„Zůstaňte na místě a nic se vám nestane." Nej udělal několik zbývajících kroků k Američanovi, zvedl černou hlaveň pistole vysoko nad mužovu hlavu a prudce jí udeřil dolů. Ozval se hlasitý tříštivý zvuk, když hlaveň tvrdě narazila na lebku mladého muže. Američan se zhroutil na zem. Jeho omráčené tělo leželo pár metrů od těla nadporučíka Chemjakina.

Boris Nej se sklonil a vytáhl pušku zpod Chemjakinova těla. Opřel si ji o rameno a čtyřikrát stiskl spoušť. Přitom mířil chodbou k otevřeným dveřím ven. Jakmile zazněl čtvrtý výstřel, Nej upustil zbraň a vrávoral ven ze dveří. Rozhlédl se, a jak očekával, uviděl majora Zinovjeva běžícího přes ledovec směrem k němu. „K zemi! Jsou venku! Vyběhli ven zadním vchodem!"

„Kolik je jich?" Zinovjev se přikrčil a pohyboval se kupředu, jak nejrychleji dovedl. Ze svého koženého pouzdra už vytáhl pistoli a namířil směrem, kterým mu ukázal Nej. Neviděl však nic. „Kde jsou?"

„Nevím. Rychle." Nej kývl na Zinovjeva, aby šel za ním, a pořád držel svoji vlastní pistoli namířenu ve směru, kudy odešli imaginární Američané. „Střelili Chemjakina."

Zinovjev se přehoupl přes zábradlí dřevěné lávky a vrazil do dveří. „Je to zlé?" zeptal se, ale slova mu zůstala viset v ústech, když ho uviděl. Chemjakin byl zalit krví – na podlaze se rozlévala kaluž a z jeho ran vytékala další. „Zatraceně! Jak se to mohlo stát?" Zinovjev se sklonil nad nadporučíka, aby se přesvědčil o tom, co už bylo jasné. Ten člověk byl mrtev.

„Když jsme vstoupili do budovy, vyskočili na nás další tři. Vystřelili bez varování, nedali nám žádnou šanci. Já jsem měl štěstí, ale Viktor ne.“ Nej se opřel o dveře, jako by už neměl sílu stát. „Popadl jsem Viktorovu pušku a praštil toho Američana, který nás sem vylákal – ještě neměl čas uniknout chodbou.“

„Výborně.“ Zinovjev pohlédl na Američanovo tělo ležící na podlaze. „Zabil jste ho?“

„Nemyslím.“ Nej pořád vyhlížel k ledovci, jako by čekal, že se na ně odtud vyřítí smyšlená banda Američanů. „Měli bychom ho vzít s sebou.“

„Měli bychom ho zabít.“ Zinovjev zvedl pistoli k nehybnému tělu.

„Ne. Potřebujeme informace.“ Nej pochopil, že předpokladem pro ovládnutí a zneškodnění Američanů – což byla nutná součást jeho plánu, aby si získal a udržel moc nad všemi, kteří přežili – jsou informace o tom, kde jsou ostatní Američané a jaké jsou možnosti jejich odporu.

„Jaké informace myslíte?“

„Až se ten člověk probere k vědomí, přinutíme ho, aby nám řekl, kam mohli odejít ostatní. Tak se k nim dostaneme přímo – a tentokrát budeme mít dost sil, abychom zabránili dalšímu masakru.“

„Říkal jsem kapitánu Kolontajovi, že bychom neměli těm lidem věřit.“ Zinovjev si dřepl u těla nadporučíka Chemjakina, opatrně ho převrátil a strhl jmenovku, která mu visela na krku. „Pokoj tvé duši, Viktore.“ Pak upravil jeho tělo do polohy, která by byla pohodlnější, kdyby dosud žil.

„Myslím, že bychom odtud měli vypadnout. Myslím, že jediný důvod, proč Američané utekli, byl ten, že si nebyli jisti, kolik nás je a jak jsme vyzbrojeni.“ Nej během hovoru dál bedlivě zkoumal ledovec, obrácen zády k majorovi. „Jestli uvidí, že jsme jenom dva a máme jen jednu pušku a dvě pistole, mohli by se pokusit zaútočit.“

„Dobře.“ Major Zinovjev udělal krok směrem k mladému Američanovi. „Co s ním?“

„Vytáhněte ho ven. Já vás budu krýt.“

„Ano.“ Zinovjev chytil tělo a táhl muže zpátky. S dr. Nejem v čele – mávajícím puškou kolem sebe – sešli po dřevěné lávce a zamí-

řili přes kamenité pobřeží směrem ke Ka-25.

„Já se budu věnovat řízení," řekl Zinovjev, když byli všichni tři na palubě helikoptéry a Nej zavřel dveře kabiny. „Vy se postarejte o něho."

„Ovšem." Nej sáhl do bedny u levé stěny pro kotouč lana, pak obrátil tělo omráčeného muže. Rychle mu svázal ruce za zády – jeho pohyby napověděly Nejovi, že se začíná probírat z bezvědomí – pak omotal lano kolem jeho nohou a těla a vytvořil pevný provizorní postroj. Ve chvíli, kdy skončil, Zinovjev zakřičel, že jsou připraveni k odletu.

Nej se přidržel stěny, když se helikoptéra odtrhla od země, a budovy stanice Palmer se rychle vzdalovaly. „Zůstaňte nízko. Chci, abyste okamžitě zamířil nad oceán, ale letěl rychlostí padesát kilometrů nebo méně," vykřikl Nej na Zinovjeva.

„Proč?"

„Protože potřebujeme informace. Tady a teď je nejlepší příležitost, jak je dostat."

„Tak rychle. Chci se vrátit na loď. Musíme připravit útok proti těm mizerům."

„Nebude to trvat dlouho." Nej se naklonil nad mladého muže, který právě otevřel oči. „Slyšíte mě?"

„Co… kde to jsem… co se stalo…" John O'Conoor několikrát zamrkal, pak se zkusil pohnout. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že má ruce i nohy svázány. „Pusťte mě… co ode mne chcete?"

„Už brzo vás pustím. Potřebuji informace."

„Pusťte mě."

„Kde jsou ostatní Američané z Palmeru? Kdy se vrátí?"

„Nevím."

„Nevěřím vám. Myslím, že za chvíli mi to rád řeknete." Nej vstal a přešel ke dveřím kabiny. Otevřel je. Svištění venkovního vzduchu a kousavý chlad antarktického větru se vnesly do helikoptéry.

„Pusťte mě."

„Už brzo." Nej sebral konec lana, kterým byl svázán mladý Američan, a upevnil ho ke kovovému oku, jež viselo u dveří kabiny.

Jakmile bylo spojení hotovo, Nej si stoupl k ovládání elektrického vrátku. „Vydáte se na krátký osvěžující výlet. Mohl by to být dostatečně podněcující zážitek, který vás přiměje k tomu, abyste mi řekl, co potřebuji vědět.“

„Vůbec nevím, kde jsou! Bože, nechtě toho… pusťte mě!“ O'Conoor se pokusil uvolnit se z lan, ale byl svázán příliš pevně. „Pusťte mě!“ vykřikl, když viděl, jak elektrický vrátek navíjí volný konec lana, kterým byl spoután.

„Už to bude.“ Nej tlačil Američanovo tělo, až bylo přichystáno v otvoru dveří helikoptéry. „Máte nějaké zásoby uskladněné někde za stanicí Palmer?“ Nej svoji otázku vykřikl, aby ho bylo slyšet v neustávajícím větru. On i mladý muž se začali třást chladem.

„Nic nevím! Nevím, kde jsou ostatní!“

„Možná, ale já nemohu riskovat.“ Bez dalšího varování vytlačil Nej Američana z otevřených dveří kabiny. Sledoval, jak sebou mladík trhl, a když se odvinul volný kus lana, zastavil se několik metrů pod helikoptérou. Spokojen s tím, že se jeho plán daří, Nej stiskl na ovládacím panelu příslušný knoflík a vrátek začal navíjet lano zpátky.

„Pomoc… pusťte mě!“ O'Conoor už necítil ruce a nohy, tak byly ztuhlé chladem. V bolestech sledoval, jak stoupá na uvázaném laně nahoru, až se ocitl proti dveřím kabiny. Pomalu se obrátil ve větru a připadalo mu, že to trvá hodinu, i když ve skutečnosti to bylo jen pár minut. Vítr z něho strhával oděv – toho rána měl na sobě vlněné kalhoty a nepříliš teplou nylonovou bundu, protože nepočítal s tím, že bude venku déle než pár minut.

„Mají vaši přátelé uloženy nějaké zásoby ještě někde jinde kromě Palmeru? Mají nějaké zbraně?“

„Ne… nemají nic… jen málo zásob… stany…“ O'Conoor sotva mohl otevřít ústa, protože ostrý mrazivý vítr mu rychle zmrazoval kůži kolem čelistí. Oči mu začaly slzet a slzy přimrzaly k jeho zcuchaným vousům. Zdálo se mu, že se celé jeho tělo chvěje zevnitř. „… stany… na několik dní… nic víc… žádné zbraně…“ O'Conoor nebyl schopen udržet v hlavě jedinou jasnou myšlenku.

„A co zásoby? Jsou uloženy ještě někde jinde? Je nějaké místo, kam by vaši přátelé mohli jít, kdyby byla stanice Palmer zničena?“

„Ne. Michael… Ne…“ O'Conoorovy oči se zalévaly slzami a vítr a chlad způsobovaly, že se jeho ušní bubínky napínaly tak, až byl sotva schopen slyšet hlas, který na něho křičel. Na místě, kde ve dveřích helikoptéry kousek od něj stál vousatý muž, uviděl John O'Conoor přelud. Svůj vlastní přelud.

„Víte to jistě, že vaši přátelé nemají zbraně?“

O'Conoor neslyšel otázku, a i kdyby ji slyšel, nebyl by schopen odpovědět, protože mu svaly zcela ztuhly umrtvujícím chladem. *Jasně myslet.* Co O'Conoor viděl v přeludu vnitřním zrakem, byl on sám, s očima zvýrazněnýma temnými kruhy, s vousy přerostlými a neupravenými, s rozcuchanými vlasy, s kůží nateklou a pokrytou skvrnami. To, co viděl, mu připadalo jako jeho vlastní obraz v zrcadle z reklamy na budweiser v radiostanici, jako to, co by viděl, kdyby se dostal do té teplé místnosti, kdyby se dostal k rádiu a mohl volat Michaela a ostatní. *Oholit se. Dát si horkou sprchu. Jasně myslet.*

Spokojen s tím, že dostal informaci, kterou potřeboval, zvedl dr. Nej sekeru upevněnou na stěně helikoptéry a naklonil se dopředu. Dvěma rychlými údery přerušil spojení, kterým bylo vězňovo lano upevněno k oku elektrického vrátku. Nej sledoval, jak se mladý Američan ve vzduchu převrátil a dopadl do moře sto metrů pod nimi. Okamžitě zmizel ve vlnách. „Zinovjeve, zamiřte ihned k *Primorji,*“ zakřičel Nej, když se obrátil do kabiny. „Plnou rychlostí.“

Zinovjev se ohlédl. Překvapeně zjistil, že Nej je v kabině sám. „Co se stalo?“

„Muselo se přetrhnout lano.“ Bez jakéhokoliv dalšího slova na vysvětlenou pustil dr. Boris Nej osud toho mladého Američana z hlavy. Místo toho začal promýšlet další plán. Věděl, že má teď dost solidních informací, jež mu umožní vyřídit ty čtyři Američany ze stanice Palmer, kteří ještě zbývali.

9. KAPITOLA

Kromě Steva Gallowaye, který zůstal v pilotní kabině, sešli všichni na vyzvání kapitána Whitakera z paluby *vzducholodě Nine* po schodech dolů na spodní palubu. Seřadili se po obou stranách otevřeného průlezu jeden vedle druhého, zůstali tiše stát a čekali. Ani jeden z nich nepohlédl na ostatní. Průlez byl otevřen v tom chladném dopoledním antarktickém ránu dost dlouho, takže veškeré teplo, které zajišťoval systém vytápění, vyprchalo. Ovšem devět mužů a žen shromážděných v nákladovém prostoru spodní paluby zůstávalo relativně v pohodlí, protože otevřeným průlezem nefoukal téměř žádný vítr.

Kapitán Lou Whitaker sestoupil ze schodů jako poslední. Všechny oči se obrátily k němu. Whitaker pohled nikomu neopětoval, a místo toho vyhlédl z otevřeného průlezu na moře pod nimi. Po zčeřené modré hladině plulo několik malých ker, jejichž přítomnost byla na tak obrovské a rozlehlé hladině bezvýznamná. Vzducholoď se v noci obrátila, protože se od oblasti hor a pobřeží, podél něhož letěli, zvedl vítr a hnal je k otevřenému oceánu. „Myslím, že všichni už jsou tady," prohlásil Whitaker neurčitě. Nikdo ze skupiny neodpověděl.

Whitaker si odkašlal a rozhlédl se. V protějším levém rohu stál Frank Corbi, u boku držel videokameru tak nenápadně, jak jen mohl, bateriový zdroj mu visel přes rameno. Whitaker kývl ke Corbimu a pak oslovil skupinu. „Předpokládám, že nikdo z vás nemá žádné námitky proti tomu, když pan Corbi bude používat videokameru," začal hlasem, který dával jasně najevo, že je nežádá o dovolení. Když se s ním o tom Corbi před chvílí radil, Whitaker po krátkém uvažování rozhodl, že natáčení, které mělo celou událost zachytit, nikomu neublíží.

„Počkejte okamžik."

„Ano, pane Sinclaire?" Whitakerovi pokleslo srdce – nejen druhý pilot Ray Madigan, ale i mladý Andrew Sinclair byl tím posledním, s kým si přál teď mluvit.

„Nepřipadá mi vhodné filmovat pohřeb," prohlásil Sinclair. Ten-

tokrát nevystoupil dopředu, jako to dělal obvykle, když vyslovoval své námitky vůči komukoliv, kdo představoval danou autoritu – což byl způsob, který ho naučili v Yale – ale stál dál po boku své manželky, jako kdyby měl v úmyslu poskytovat jí záštitu. Sinclair ignoroval popuzený pohled, který na něho vrhla Kathleen, protože si s ní chtěl promluvit později. Co se týkalo té blonďaté coury Julie – také k němu vysílala přes celou místnost ostrý nesouhlasný pohled – Sinclair se ji rozhodl naprosto ignorovat. Po několika letech na Yale by se musel propadnout, kdyby se zahazoval s dospělou ženou, jejíž profesí bylo počítání tučňáků. Sinclair dál neochvějně hleděl na Whitakera.

„Corbi říká, že je to pro dokumentaci.“ Whitaker pokrčil při těch slovech rameny, přestože to neměl v úmyslu.

„Dokumentace? Jaká dokumentace?“ Sinclair si upravil zip na své značkové lyžařské bundě – byl jediným člověkem v místnosti, který neměl při Weissově pohřbu kravatu – pak opovržlivě mávl rukou ke skupině. „Na světě už nezůstal nikdo jiný než my tady a pilot v kabině, takže to nemůže nikoho zajímat.“

„To nevíme jistě. Nic nevíme jistě. Natočit videozáznam toho, co se stalo, nic neznamená,“ odpověděl Whitaker.

„Přesně to říkám i já. Proč bychom se tím tedy měli zabývat?“

„Proč nenecháte *mě,* abych rozhodl, čím se budu zabývat?“ Corbi postoupil o krok ze zadní části místnosti, kde stál, a pokoušel se být nenápadný. Na to ale bylo příliš pozdě.

„Vy ze sdělovacích prostředků si to možná neuvědomujete, ale život není série půlhodinových situačních komedií,“ odpověděl Sinclair arogantně.

„Nezačněte mi tady vykládat, co je nebo není život – nemyslím si, že jste viděl z výšky vašeho výsostného trůnu život moc zblízka.“

„Chci, abyste s tím oba přestali.“ Whitaker litoval, že nechal věc dojít tak daleko. Nikdy se neměl skupiny ptát, jestli nic nenamítají proti filmování, ale už bylo příliš pozdě zabránit sporu. „Dobře, budeme hlasovat. Rozhodne většina.“

„Poslyšte, jestli někomu vadí, abych to dělal, kapitáne, tak toho nechám,“ ozval se Corbi. „Odložím kameru do kouta a pak si ji zas seberu.“

„O tom nebudeme diskutovat," oznámil kapitán skupině, jako by ignoroval Corbiho slova. „Prostě budeme hlasovat pro, nebo proti. A uděláme to tak, jak rozhodnete. To mi připadá rozumné. Videonahrávka je lepší než písemný záznam – a možná je naší povinností zaznamenat, co se nám přihodilo."

„Povinnost ke komu?"

„Všichni, kdo chtějí, aby se natáčelo, zvednou ruku," řekl Whitaker a nevšímal si Sinclairovy poznámky. Členové skupiny postupně zvedali ruce. Kathleen Sinclairová, na rozdíl od svého muže, který držel paže u těla, byla poslední osobou, která hlasovala pro. Když se hlásila, zvedla ruku ještě výš než ostatní.

„Zdá se, že nebudeme muset ani počítat," ozvala se Julie, jakmile se rozhlédla po skupině.

„Devět pro, jeden proti." Whitaker mávl na Corbiho, aby si vzal kameru. „Můžete natáčet," řekl a odvrátil se. Zůstal mlčky stát a čekal, až si Corbi zase posbírá své videozařízení. *Kéž bych měl Allana alespoň na videokazetě. Kéž by tady byl se mnou. Bože, ochraňuj ho.*

„Jsem připraven." Aniž Frank Corbi čekal na odpověď, začal najíždět kamerou na skupinu. Její jemné bzučení naplnilo malý a tichý nákladový prostor.

Whitaker dál vyhlížel otevřeným průlezem na moře dole, pak pohlédl na temně zataženou oblohu pár set metrů nad sebou. *Není z toho východisko. Je to horší než děsivý sen, protože nenastane probuzení.* Nakonec, po chvíli, která se ostatním zdála jako věčnost, se kapitán odvrátil a přistoupil k tělu zakrytému plátnem, které leželo na plošině z přepravních beden srovnaných před otevřenými dvířky.

„Znal jsem Davida Weisse lépe než kohokoliv jiného na palubě. Bohužel, neznal jsem ho dost dobře," začal Whitaker. Očima přejel po roztaženém plátně, které pokrývalo Weissovo tělo, pak pomalu pohlédl na řadu truchlících. „Byl to tichý chlapec, velmi uzavřený člověk." Whitaker přestal mluvit a zakašlal do dlaně. Nakonec zas zvedl oči ke skupině. „Davida těžce zasáhly zprávy z rádia, stejně jako nás všechny. Ale Davidovou povinností bylo zůstat u přijímače. Dělal svou práci dobře, ale nápor byl pro něho příliš silný. Pravděpodobně by byl silný pro každého z nás. Měl jsem si uvědomit, že se David dostal ke kritické hranici…"

„Nemá smysl se k tomu vracet," řekla jemně Julie Mathewsová slovy téměř neslyšitelnými při tichém, ale soustavném hučení videokamery. Mávla rukou, aby ukázala, že jak se dohodli předtím, není vhodné zabývat se tím tématem. Kapitán by měl přejít k další povinnosti.

Whitaker pohlédl na Julii. Věděl, že má pravdu, že nemá smysl se tím ničit, že je příliš pozdě, aby se trápil pro Davida – stejně jako je příliš pozdě trápit se pro svého syna Allana. *Naučím se to vůbec někdy?* Whitaker rozložil list, který pro něho připravila Julie. „Mám tu pár slov – naše rozloučení – poctu Davidovi – než odevzdáme jeho tělo moři." Okamžik vyčkával, ale nikdo nepromluvil. Nakonec pohlédl opět na papír, který mu Julie přinesla těsně předtím, než sestoupili dolů, na její pravidelný, úhledný rukopis, který naplnil stránku. Whitaker ještě jednou přelétl očima papír, zatímco skupina čekala.

„Od koho je ten text, kapitáne?" zeptal se dr. Everett Tucker, spíš aby vyplnil nepříjemné ticho, než že by byl zvědav na odpověď. Stál jako svíčka u hlavy provizorně připravené plátěné rakve, ruce spojeny před sebou. Jako vždy měl Tucker na sobě jeden ze svých obleků s vestou. Přesto, že mu chyběla dýmka, kterou si tentokrát nechal v kabině, vyhlížel důstojně a úctyhodně jako vždy.

„Nebyl jsem na takovou věc připraven… požádal jsem Julii, aby mi pomohla," Whitaker zabloudil pohledem k Julii. „Je to od Johna Donneho," pomohla mu Julie. „Aha," přisvědčil Tucker; tušil, co to asi bude. „Tak tedy," Whitaker si ještě jednou odkašlal, pak zvedl papír k očím. Položil levou ruku na bílé plátno před sebou a cítil přes tenkou látku Davidovu chladnou paži. Ještě jednou se rozhlédl po skupině a očima pomalu přejížděl z tváře na tvář. Floyd Robinson stál ztuhle mezi Julií Mathewsovou a Annií Rizzovou, všichni tři pevně rozhodnuti potlačit své emoce. Nancy Schneiderová se mírně nakláněla k Rayovi Madiganovi, který ji objímal kolem ramen, a oči měla zality slzami. Kathleen a Andrew Sinclairovi stáli těsně u sebe. Na všechny silně působilo to, k čemu se schylovalo. Nakonec začal Whitaker hovořit tichým hlasem, který se zadrhával pod tlakem citů, které ho zachvacovaly.

„Žádný člověk není osamělým ostrovem; každý je součástí kon-

tinentu, částí celku. A když moře spláchne jen jedinou hroudu, Evropa tím ztrácí stejně jako každý její kout, stejně jako sídlo tvých přátel nebo tvé vlastní…“

Whitaker se odmlčel. Potřeboval přestávku, aby mohl sevřenému hrdlu ulevit sklenicí vody. Pak pokračoval: „…Smrt každého člověka mne trápí, protože jsem s lidstvem spojen…“

Nancy Schneiderová nahlas plakala. Madiganova paže ji sevřela ještě pevněji. Floyd Robinson držel za ruku Annii i Julii a tiskl si je k hrudi, hlavu mírně skloněnou. Manželé Sinclairovi stáli nehnutě, ale Kathleen stékal po tváři proud slz.

Frank Corbi přiložil objektiv videokamery k oku a dál přejížděl scénu, ale jeho vzlyky přehlušovaly zvuky tichého chodu kamery. Pod kamerou mu překypující břicho napínalo knoflíky na košili ještě víc než obvykle, když se jeho bránice s každým zavzlykáním rozpínala a stahovala. Doktor Tucker si sundal brýle, aby si mohl nenápadně stírat slzy, které se mu objevily v koutcích očí. Pak se kapitán Whitaker musel znovu na okamžik zastavit, aby ovládl své dojetí. Konečně zvedl papír a pokračoval.

„…Proto nikdy nechtěj vědět, komu zvoní hrana. Zvoní tobě…“ Whitaker odložil papír, ze kterého četl text. „Bůh ti žehnej, Davide.“

S poslední větou proslovu zmizel i poslední zbytek sebeovládání lidí a všichni začali nepokrytě plakat. Whitaker si uvědomil, že teď nelitují jen Davida Weisse, teď oplakávají sami sebe a ztrátu všech, které znali. Truchlí za celou civilizaci.

Whitaker kývl na doktora Tuckera a oba uchopili Davidovo tělo. Tucker se už předtím sám nabídl, že kapitánovi pomůže. Ale když postoupil vpřed, překvapil Whitakera tím, že promluvil.

„Jestli vám to nevadí, kapitáne, rád bych něco dodal.“ Tucker vytáhl kapesník a otřel si tvář, pak se napůl otočil, aby stál čelem ke skupině. Viděl, že Corbi natočil kameru na něho, ale Tucker se nechtěl nechat videokamerou rušit. Věděl přesně, co chce říci.

„Pokračujte.“ Whitaker stál jako přimrazen a čekal, co Tucker řekne.

„Chtěl bych vlastně říci dvě věci.“ Tucker položil ruku na Weissovo tělo a kývl na kapitána Whitakera, aby udělal totéž. „Davidovu situaci – a zrovna tak naši, mohl bych dodat – vystihuje velmi dobře

jedno staré anglické přísloví.“ Tucker počkal, až Whitaker uchopí tělo na své straně. Pak pohlédl na Whitakera a oba muži začali spouštět tělo z plošiny z beden a posouvali ho směrem k otevřenému průlezu. „Smrt obvykle přichází příliš brzy – nebo příliš pozdě.“ Jediným pohybem zvedli muži tělo z konce podstavce. Uvolnili sevření a upustili ho, takže prolétlo otevřenými dvířky. Za okamžik zmizelo z dohledu a prudce se zanořilo do moře pod nimi.

„Ale ještě musím něco dodat, něco, co se týká každého z nás.“ Tucker ustoupil od průlezu a obrátil se ke skupině. „Citát pochází původně z bible, z Nového zákona, z evangelia svatého Matouše – ale dovolíte-li mi, uvedu ho tak, jak ho pronesl William Gladstone při svém vystoupení v parlamentu v roce 1893.“ Na okamžik se odmlčel, aby upoutal větší zájem skupiny – což byla taktika, kterou se naučil za léta svého působení na univerzitě.

„Snažně vás prosím, abyste nechali mrtvé mrtvým a odvrhli každou vzpomínku na minulá příkoří. Radujte se, milujte se a pomáhejte si vzájemně přes všechny proměny osudu v časech, které přijdou.“ Tucker ulpěl očima na každém členovi skupiny, než dodal poslední větu. „Pohřební obřad za radiotelegrafistu Davida Weisse skončil.“

Dr. Everett Tucker se prudce obrátil a cílevědomě vykročil po schodech nahoru. Vedl procesí skupiny posledních obyvatel planety, které mířilo na hlavní palubu do teplého nitra *vzducholodě Nine.*

„Přetrhlo se lano. Už jsem vám to říkal.“ Dr. Boris Nej upřeně hleděl na Alexandru Bucharinovou, když odpovídal na její otázku, a celou tu chvíli se usilovně snažil ovládnout svůj temperament a nepřipustit, aby si ostatní všimli jeho nechuti k této ženě.

„Lana se prostě jen tak nepřetrhnou.“ Alexandra se na něho ostře dívala a pak pohlédla na pohovku, kde seděl kapitán Kolontaj s majorem Zinovjevem.

„Tohle se přetrhlo.“

„To je nepravděpodobné.“

„Nepravděpodobná byla i celosvětová nukleární válka nebo masakr ve stanici Bellingshausen.“ Nej si mírně pohladil bradku a pořád upíral oči na Alexandru.

„Problém s lanem je vedlejší, i když souhlasím s tím, co řekla Alexandra předtím.“ Kapitán Kolontaj se zvedl z pohovky a přistoupil k mosaznému oknu své soukromé kajuty. Na okamžik vyhlédl ven na rozvlněné antarktické moře, než se zas obrátil k ostatním v místnosti. „Neměl jste právo udělat něco takového. Bez ohledu na to, co udělali Američané v Palmeru, nejste žádný terénní pracovník KGB. Jakmile jste byl mimo nebezpečí, nebylo zapotřebí něco riskovat.“

„Máte samozřejmě pravdu,“ řekl Nej. Chtěl se přiznat k čemukoliv s výjimkou vraždy, aby mohl změnit téma, aby všechny čtyři dostal zpátky k věci, k tématu, které potřeboval probrat teď. „Byl to šok vidět, jak Viktora zabili přímo před mýma očima – a chtěl bych vám připomenout, že málem zabili taky mě. Myslím, že to na mne všechno tak zapůsobilo, že jsem se pokusil o výslech, ještě než jsme dorazili na loď…“

„To určitě.“ Alexandra viděla, že kapitán nechce, aby pokračovala s dotíráním na Neje, ale nemohla si pomoci.

„…ale to, co se stalo tomu Američanovi, byla nešťastná náhoda.“ Nej pohlédl na majora Zinovjeva, aby zjistil, jestli mu snad nebude odporovat. Major seděl s kamennou tváří, jako by se ho nic z probíhající konverzace netýkalo. Buď sám nic neviděl, tušil Nej, nebo usoudil, že to, co se stalo americkému zajatci, majorovi vyhovuje.

„Dobře.“ Kolontaj mávl rukou pohybem naznačujícím, že diskuse je u konce. Byl by rád řekl Nejovi, že pochopil, že uvěřil jeho historce o tom, že Američanova smrt byla nešťastnou náhodou – ta smířlivá slova se mu už zrodila v hlavě a téměř se mu vydrala z úst – ale nakonec mu něco zabránilo je vyslovit. V nitru Kolontaj věděl, že Nej nepřiznal všechno, co se týkalo Američanova osudu – ale zároveň pochopil, že jediné, co mohou v tom okamžiku dělat, je pominout to. „Takže všichni čtyři se shodujeme na tom, co uděláme dál?“

„Nemáme jinou možnost,“ řekl Nej a rychle se zamračil. Uvědomil si, že promluvil příliš brzy. Měl raději dovolit někomu dalšímu ozvat se jako první. Tak by to udělal Lenin.

„Mýlíte se. Vždycky je více možností,“ řekla Alexandra. „Chcete říct, že se máme zaměřit na boj s Američany ve stanici Palmer?“ Obrátila se na Kolontaje, protože už věděla, jaká by byla Nejova od-

pověď, a tušila, že také odpověď majora Zinovjeva by byla stejná.

„Nemůžeme dále riskovat. Nemůžeme vystavovat naše lidi takovému nebezpečí, jakému jsme vystavili Viktora Chemjakina.“ Major Zinovjev byl poslední, kdo se zvedl z pohovky a připojil se ke trojici. Povstáním dali všichni najevo, že problém je téměř vyřešen. Neměli by to déle odkládat. Zinovjev také věděl, že je zavázán Viktoru Chemjakinovi slibem, že Američanům neprojde to, co mu udělali, ať se děje co děje. Chtěl, aby tento bod byl ostatním třem členům jejich *načalstva* naprosto jasný.

Kolontaj položil ruku Zinovjevovi na rameno. „Chápu, co říkáte, majore. Mohu vám i vašim lidem říct, že s vámi sdílím upřímnou lítost pro Viktora. Chápu také vaše rozhořčení.“

„Viktor byl zavražděn, aniž by k tomu zavdal sebemenší důvod. Byl to dobrý voják, vykonával vždy přesně všechny příkazy. Pokud se mě týká, co je moc, to je moc. Vím přesně, co bychom měli udělat dál.“

„Souhlasím s majorem.“ Nej se rozhodl, že je čas vmísit se nekompromisně do řeči teď, když je potřebné rozhodnutí na dosah.

Alexandra zavrtěla hlavou. „Žádná americká represe v Bellingshausenu ani v Palmeru nedává smysl. Pořád si myslím, že budeme schopni domluvit se s nimi.“ Shrnula si dozadu dlouhé vlasy, pak se obrátila s prosbou v očích ke Kolontajovi.

„Prosím, dovolte jednat mně samotné. Možná mě vyslechnou, když se objevím sama a beze zbraně.“

Kolontaj začal přecházet sem a tam, jak mu jen stísněný prostor kajuty umožňoval. „Ne,“ řekl nakonec. Natáhl ruce a položil je Alexandře na ramena. „Vaše nabídka je odvážná a jistě je za ní dobrý úmysl. Jsme pyšni na to, že jste ji vyslovila. Ale znamená příliš mnoho rizika.“

„Ne, vůbec ne.“

„Ale ano,“ pevně odpověděl Kolontaj. Protože byl předsedou *načalstva*, bylo definitivně na něm, aby stanovil plán jejich akce. Naslouchal sice hlasům vládního výboru, ale konečné rozhodnutí vyslovoval sám. „Protože jste mne přesvědčila, souhlasím, že bychom se ještě jednou měli pokusit o vyjednávání, jsem však zároveň přesvědčen, že nesmíme v žádném případě nic riskovat.“

„To zní rozumně.“ Nej přesně nevěděl, kam Kolontaj míří, ale cítil, že by se měl pokusit udržet ho v přijatelných mezích. „Co navrhujete?“

„Myslím, že k tomu, aby si sedli a promluvili si s námi, přesvědčí Američany spíš ukázka síly než slabosti.“ Kolontaj se obrátil k Zinovjevovi. „Co říkáte, nevezmeme do Palmeru obě helikoptéry plně naložené zbraněmi? Myslím, že až Američané uvidí, jakou palebnou sílu máme k dispozici, budou trochu rozumnější.“

„Naprosto souhlasím.“ Zinovjev se zeširoka usmál. „To je přesně to, co moji lidé chtějí. Jsem přesvědčen, že se nám to podaří.“

Kolontaj vrhl rychlý pohled na Alexandru. Bylo zjevné, že oba sdílejí stejnou myšlenku. „Ale dovolte, abych vám připomněl,“ dodal Kolontaj k majorovi, „že úspěch bude záležet na tom, jak rychle se nám podaří přesvědčit Američany, aby vyjednávali v míru – ne v tom, kolik těl se vám podaří zkosit na pobřeží.“

„Ovšem.“ Zinovjev stiskl rty a rychle přikývl. Také si přál mírumilovné řešení, pokud bylo vůbec možné – ale nebylo snadné zbavit se vzpomínky na to, co Američané udělali Viktoru Chemjakinovi.

„Takže domluveno. Předpokládám ovšem, že tam pojedu jednat s vámi.“ Nej se usilovně snažil, aby nevypadal tak vítězoslavně, jak se cítil – všechno se mu zatím dařilo, jak si jenom mohl přát. Jakmile budou v helikoptéře, pár slov Zinovjevovi cestou zaručí, že majorův prst na spoušti bude tak rychlý, aby zabránil zbytečným diskusím mezi nimi a Američany. „Kdy vyrazíme?“

„Vy nepojedete.“

„Cože?“ Nej stěží věřil tomu, co slyšel.

„Myslím, že by tentokrát měla jet Alexandra. Mluví anglicky dost dobře, aby to zvládla. Možná měla pravdu, u jednání by měla být žena.“ Kolontaj na ni pohlédl. Byla vzácnou kombinací krásy, inteligence a upřímnosti. Jistě to pozná i americký vedoucí stanice Palmer. Alexandřina přítomnost by mohla pomoci dosáhnout pocitu důvěry mezi oběma skupinami.

„To je nesmysl. Je to příliš riskantní.“ Nej věděl, že se také pohybuje po nebezpečné půdě, že si může sotva dovolit reagovat příliš negativně na Kolontajův plán. Jeho motivy musí také zůstat utajeny. Nej usilovně přemýšlel a přitom hledal vhodná slova, aby nedal na

sobě znát zklamání. „Co jsem myslel… mohlo by se velmi rychle zvrátit… Mám víc zkušeností s podobnými situacemi…“

„Zeptejme se majora.“ Kolontaj se obrátil k Zinovjevovi. „Myslíte si, že můžete zaručit její bezpečnost?“

„Jistě. Můžeme se tam vypravit jako dvě zvláštní jednotky. Alexandra bude v druhé helikoptéře. Mohu se vznášet ve vzduchu a mít je v dohledu, ale mimo dostřel ručních zbraní, než se přesvědčím, že je všechno v pořádku. A až přistaneme s oběma helikoptérami, budeme se každopádně držet v bezpečné pozici.“

„Tak tedy domluveno.“ Alexandra se rozzářila. Byla šťastná, že konečně bude moci udělat něco prospěšného, aby zabránila krveprolití a nesmyslnému boji. „Kdy poletíme?“

„Co nejdřív.“ Kolontaj se obrátil k Zinovjevovi.

„Budu potřebovat trochu času, abych připravil své lidi,“ odpověděl major, aniž byl tázán. Pohlédl na hodinky, pak se podíval na Alexandru. „Buďte na plošině u helikoptéry přesně v poledne – šedesát pět minut na přípravu mužstva bude stačit.“

„Budu tam.“

„Teple se oblékněte.“

„Samozřejmě.“

„Pokud je váš názor definitivní, kapitáne…“ ozval se Nej a snažil se, aby to znělo nenuceně.

„Je.“

„…pak ovšem budu vaše rozhodnutí podporovat. Rád bych sice jel sám, ale chápu vaše důvody.“ Boris Nej byl dost chytrý, aby věděl, že není dobré plavat proti proudu.

„Díky,“ odpověděl upřímně kapitán Kolontaj. Kdykoliv to bylo možné, chtěl, aby se všichni dohodli. Pokud by všichni na *Primorji* nebyli zajedno, bylo by všechno ztraceno.

„Nemusíte mi děkovat.“ Nej začal promýšlet náhradní plán. Bude muset prostě neustále připomínat Zinovjevovi ty dvě historky, které vtloukal do hlavy všem, takže jim uvěřili – že Američané zmasakrovali neozbrojené Rusy ve stanici Bellingshausen a že zabili Viktora Chemjakina, aniž by k tomu poskytl sebemenší záminku. Všechno, co mohl Nej dělat, bylo doufat v náhodu. Nic jiného mu nezbývalo. „Jestli dovolíte, pak tedy odejdu s majorem a pomůžu mu

s přípravou.“

„Ovšem.“ Kolontaj stál vedle Alexandry. Oba mlčky sledovali, jak dr. Nej a major Zinovjev vycházejí z kajuty. Když se za nimi zavřely dveře, Kolontaj se obrátil k lékařce. Až do chvíle před několika hodinami si jí sotva všiml, a teď se pro něho stala na *Primorji* nejdůležitější osobou. „Nemohu ani vyjádřit slovy, jak důležité byly pro mne vaše názory během této schůze. Myslím si, že bez nich bych nebyl schopen prosadit svůj plán.“

„Děkuji – ale nevěřím tomu. Myslím, že byste přišel na nějaký rozumný způsob, jak si poradit. Byl jste tak laskavý, že jste mi nechal prostor, to je všechno.“ Alexandra pohlédla na jemné rysy jeho tváře, uvědomila si vřelé teplo v jeho tmavých očích a všimla si, jak se koutky jeho úst pohnuly nahoru naznačujíce tak úsměv. Andrej Kolontaj pro ni ztělesňoval všechno dobré. A nejen to.

„Nevěřte tomu ani na minutu.“ Aniž si Kolontaj uvědomil, co dělá, natáhl pravou ruku a dotkl se jejího ramene. Pak ji nechal okamžik ležet na záhybech pestrých šatů, které měla na sobě, než se jeho prsty rozevřely, sjely jí z ramene a pohladily její paži. Dlouho se na ni díval a ani jeden z nich se neodvážil říci jediné slovo. Nakonec promluvil Kolontaj: „Na jedné straně o vás nic nevím. Na druhé straně mi připadá, jako bych vás znal už dlouho. Vím, že od dospělého muže jsou to banální slova, ale nic jiného nejsem schopen vymyslet.“

„Také cítím něco takového.“ Alexandra z něho nespustila oči. V nitru po něm toužila – po tom, aby ji objal, líbal, hladil – ale nevěděla, co si s tím počít. „Všichni jsme prodělali mimořádný emocionální šok. Reagujeme na něj. To je všechno. Je to jenom přirozené.“ Už když ta slova Alexandra říkala, byla znechucena sama sebou, svým neustálým odborným žargonem. Tohle nebyla lodní marodka a muž před ní nebyl jeden z jejích pacientů. Neměla by se pořád chovat jako lékařka – měla by se začít zase chovat jako žena.

„Ten šok… v tom máte pravdu.“ Kolontaj se ani nepohnul, přestože se mu svaly v obličeji lehce chvěly. „Moje rodina je definitivně pryč, o tom není sporu. Moje žena Jekatěrina. Moje krásná holčička Lydia. Pryč…“ Kolontaj zavřel na okamžik oči, pak je zas otevřel.

„Andreji…“

„Já vím. Neříkejte to. Teď ne.“ Kolontaj byl sám překvapen

způsobem, jakým jí odpověděl, ale věděl, že by byla chyba chtít změnit své cítění, přinutit se udělat něco, na co není připraven. Věřil, že se vždycky může spolehnout na svou intuici. Hluboko uvnitř cítil, že kamkoliv ho jeho srdce povede, bude to správná cesta.

„Neřeknu, jestli chcete," Alexandřina tvář byla poznamenána malou vráskou, znamením nesouhlasu a zklamání – ale to byla jediná změna, ke které mezi nimi došlo. Ani ona, ani Andrej Kolontaj se nepohnuli, jako by jejich těla byla v naprostém rozporu s tím, co si jeden druhému řekli, s myšlenkami, které jim vířily v hlavách.

„Ještě nic neříkejte." Kolontaj opakoval vlastní slova, ale nevěděl vlastně proč. Tušil, že hledá čas, čas k rozhodnutí, k přizpůsobení, k nápravě. „Je to, jako by mě roznášely na kopytech tisíce koní."

„Já vím."

„…jako by mě trhaly nejrůznějšími směry." Ale jeho oči se stále dívaly na ni, ona pořád hleděla na něho, dlouhé tmavé vlasy jí rámovaly oválnou tvář, oči a ústa, a její rysy a hebkost její pleti vytvářely pro něho ten nejkrásnější obraz, jaký kdy viděl. Její krása i to, co pro něho znamenala, byly pro jeho život tak nezbytné jako voda pro žížeň, jako vzduch pro dýchání. Miloval Jekatěrinu a Lydii, ale byly mrtvé. Ona žila, a jeho manželka a dcera byly mrtvé. Ona žila.

„Andreji, prosím, dovol mi něco říct." Alexandra cítila, jak se jí v koutcích očí začínají objevovat slzy. Vzala Kolontajovu ruku, která jí po celou tu dobu ležela na rameni – a pevně ji stiskla. „Já jsem neměla manžela ani jinou rodinu. Otec mi zemřel před lety a matka odešla loni touto dobou. Měla jsem hodně blízkých přátel, ale žádnou rodinu…" Alexandra cítila, že se její předsevzetí neudělat nic nerozumného začíná rozplývat, a zároveň cítila proud slz stékajících po tváři.

„Ne, mýlíte se. Ta věc nás bolí stejně. Všechno je pryč – všechny vzpomínky, všichni lidé, všechna místa. Nikdo netrpí více nebo méně podle toho, kolik ztratil dětí, nebo podle toho, jestli jeho manželka, matka nebo otec zemřeli včera nebo před lety. Všichni jsme ztratili všechno. Všechno. V tom ohledu my všichni, kteří jsme žili, abychom se dočkali dneška, jsme na tom stejně." Kolontaj byl sotva schopen dokončit svou řeč, jeho slova začala zadrhávat. Pomalu k sobě přitáhl Alexandru, objal ji a pevně k sobě přitiskl.

Alexandra zvedla hlavu a přitiskla svou tvář k jeho. Teplo jejich kůže se prolnulo stejně jako vláha jejich slz.

Po několika okamžicích, aniž by promluvili slovo, se od sebe odtrhli. Bez váhání se začala svlékat jako první. Mdlé dopolední světlo filtrované zataženou antarktickou oblohou pronikalo do kajuty dvěma malými okny na protější stěně a ozařovalo mléčně bílou pleť jejího nahého těla. Brzy se začal svlékat i on. Ani jeden se neodvážil spustit oči z druhého, jako by jejich psychické odhodlání pokračovat v tom, co začali, pocházelo ze síly jejich pohledů. Oba se báli, že kdyby se jeden od druhého odvrátili třeba jen na krátký okamžik, vše by skončilo. Ale ani jeden z nich se neodvrátil.

Když byli oba nazí, zavedl ji do postele. Napřed pomalu, pak se vzrůstající vášní a city, které je unášely, se začali milovat. Pocítili svobodu a volnost, přetržení řetězu, který je uvnitř spoutával. A tak se Andrej Kolontaj a Alexandra Bucharinová milovali nejen za sebe, ale za všechny lidi, které kdy znali, ke kterým cítili soucit, které kdy milovali. Milovali se za všechny lidi, kteří neměli dost štěstí přežít, aby viděli to mdlé antarktické světlo proudící okénky lodi *Primorje.*

10. KAPITOLA

Michael Starr podle mraků nad sebou usoudil, že brzy přijde špatné počasí. Zastavil na okamžik sněžný skútr, aby se zorientoval, aby se ujistil, že míří přímo zpátky k Palmeru. Poté, co si směr ověřil na kompasu a pohlédl na mapu, zasunul obojí zpátky do kapsy a vytáhl z pouzdra malou vysílačku.

Stáhl si rukavice, aby mohl pohodlně ovládat tlačítka – chtěl si být opravdu jistý, že ten komunikační výpadek nemá nic společného s jeho přístrojem. „Johne, slyšíš mě?“ ptal se Starr už posté od chvíle, kdy se rozhodl obrátit se a vrátit. „Skútr dva volá stanici Palmer… skútr dva volá stanici Palmer…“ Po každém vysílání se Starr odmlčel a krátce čekal na odpověď, na odpověď, která nepřicházela už víc než dvě hodiny a kterou už stěží mohl očekávat. „Odpovězte mi, vy lumpi. Floyde, Johne, kde sakra jste? Skútr dva volá… kruci ozvěte se někdo…“

Starr musel bojovat s nutkáním praštit vysílačkou do některé průrvy v ledu. Místo toho se znovu a znovu ujišťoval, že má přístroj správně nastaven. Ovšemže měl, protože vysílačka byla jednoduchá záležitost se dvěma ovládacími tlačítky, regulací hlasitosti a dvěma indikačními světly. Důkladně ji s Johnem zkontrolovali, než před pár hodinami vyjel z Palmeru. Indikační světla byla v pořádku – ale přesto Starr nebyl schopen s nikým navázat kontakt, nebyl schopen promluvit s jedinou osobou. Ve skutečnosti neočekával, že se mu podaří spojit se s Floydem a děvčaty hned na začátku svého hledání, ale bylo nepochopitelné, že po první ani po druhé hodině domluvené kontroly neodpovídá John.

Měl jsem se obrátit dřív. Na základně se něco stalo. Starr se zlobil sám na sebe, že se rozhodl pátrat po Floydovi a děvčatech i poté, co jeho první snaha o spojení s Johnem v 10.30 byla bezvýsledná. Usoudil, že je to kvůli náhodnému krátkodobému rušení, kvůli nějakým překážkám v terénu nebo možná proto, že John měl práci mimo radiostanici a prostě hovor zmeškal. Ale bylo naprosto nepředstavitelné, že by John nebyl uvnitř a nečekal na druhý domluvený hovor v 11.30 – a přece i ten zůstal bez odezvy. Starr okamžitě obrátil sněžný

skútr tak prudce, jak to jen šlo s ohledem na měnící se podmínky na ledovém návrší, aby se mu podařilo co nejdřív dorazit zpátky do stanice Palmer.

Nechal už pokusů o spojení, vypnul spínače a zasunul vysílačku zpátky do pouzdra. Pak nastartoval motor skútru a vyrazil. Pásy vozidla se divoce roztočily, jak přidával rychlost. Za ním se zvedla dlouhá oblaka prachového sněhu, když se do něho pásy zabořily, a rozvířené krystalky se mísily s úlomky kamení a ledu.

Starr pohyboval řídítky sněžného skůru a vozidlo poslušně reagovalo. Když se dostal za hranici puklin a minul strmé průrvy glaciálního ledu, mohl bezpečně obrátit doprava a zamířit k pobřeží. Minulo několik dalších minut, a i když bylo jasné, že se mořský břeh blíží, Starr nemohl přesně říci, jak daleko k němu má, protože veškerou pozornost soustředil na měnící se obrazy fáty morgány. *Zpomal, zatraceně. Ať neskončíš v moři.*

Přitáhl k sobě regulátor rychlosti skútru. Plně si uvědomoval, že vizuální klam je všude v Antarktidě dost běžný a v blízkosti pobřeží dochází k přeludům doslova neskutečným. Ucítil náhlý závan teplejšího vzduchu, když se blížil k tomu, co mu připadalo jako pobřeží – byl to výrazný rozdíl teplot mezi chladným kamenitým břehem a teplejším mořem, který způsoboval fátu morgánu: nebylo možné poznat, kde končí mraky a kde začíná sníh. Starr zpomalil ještě víc. Najednou, jako by se kameraman právě v tom momentu rozhodl zaostřit, jemné odstíny modré a bílé, šedivé a černé dostaly zřetelný tvar. Pobřeží Cape Monaco.

Ještě deset minut. Starr stočil sněžný skútr doleva a jel podél pláže. Vpravo mezi sebou a nepravidelně roztroušenými skalisky, které tvořily pobřeží, uviděl hejno tučňáků. Věděl, že kdyby nebylo řevu motoru jeho sněhových sání – něco takového většinu tučňáků nevyděsilo – byl by ohlušen jejich skřehotáním. Nekonečné kvákání tučňáků rytmicky kolísalo. Předpokládal, že jejich křik začal několika ojedinělými hlasy rozptýlenými po skalách a pak se z něj najednou stal ohlušující jednohlasý sbor. Starr pár okamžiků pozoroval nejbližší z černohlavých ptáků, když kolem nich projížděl. Na návětrné straně k němu pronikl pach ptačího trusu, který pokrýval téměř každý kámen na úzké pláži. Starr jako vždy prostě na pár vteřin zadr-

žel dech a pokusil se zápach ignorovat. Odporný pach se mísil s čistou krásou – Antarktida byla vždy směsicí extrémů. Konečně minul tučňáky a opět se soustředil na masu sněhu před sebou.

Už to bude. Starr se nemohl dočkat pohledu na budovy Palmeru – bílé střechy a dveře, jasně modré stěny z panelů – když sněžný skútr dál překonával zbývající překážky mezi ním a stanicí. Bylo to, jako by očekával, že Palmer bude také ten tam, stejně jako zmizel zbytek světa. Už by ho nic nepřekvapilo.

Co uviděl první, nebyla vůbec budova – ocitl se trochu víc vlevo na své dráze, než si myslel, že je – ale výrazné černé obrysy antény. Její kovové mřížoví zřetelně vystupovalo proti šedi nízkých mraků a Starr otočil řídítky sněžného skútru doleva, aby zamířil přímo k ní. Už podruhé během dvou dnů doufal, že zjistí, že anténa je nějak poškozena – tentokrát si potřeboval potvrdit důvod výpadku spojení mezi sebou a Johnem – ale zároveň tušil, že anténa bude i tentokrát v bezvadném stavu. Označení Huntington Beach, upevněné na anténě, se lesklo, když projížděl kolem, ale Michael na ně ani nepohlédl. Díval se přímo před sebe na objevující se střechu první budovy.

Nic nehoří. Díky Bohu. Jako všichni, kdo strávili v Antarktidě nějakou dobu, i Michael Starr se k smrti obával ohně. I kdyby on a jeho druhové přežili požár v suchém a větrném prostředí, nezvládnutelný oheň by člověka vypudil ven do podmínek, v nichž by nemohl doufat, že zůstane naživu příliš dlouho. Proto také každá antarktická stanice sestávala z několika budov a ty byly vzdáleny daleko od sebe a nespojoval je žádný hořlavý materiál. Obavy z požáru také byly důvodem, proč základní zásoby byly rozděleny a rozmístěny rovnoměrně do všech budov – tak by i při požáru zbyly člověku třeba jen omezené zásoby, ale dostačující pro přežití v dlouhé zimě. Starr stočil skútr ke vchodu hlavní budovy a vypnul motor.

„Všemohoucí Bože.“ Těžké izolované dveře byly otevřeny dokořán. Hned za vchodem leželo na zemi tělo nějakého muže. Ještě než vysoukal ztuhlé a chladem promrzlé nohy ze skútru, Starr viděl, že na zemi neleží jeho přítel John. Kaluž krve vytékala z rány uprostřed mužových zad a mísila se s pramínky špinavé vody na podlaze. Směs krve a bláta pokrývala většinu vstupní chodby a okraje louže už začínaly v chladném antarktickém vzduchu zamrzat. Starr obrátil

muže obličejem k sobě a podíval se na něho. Nemohl zjistit nic, kromě toho, že má na sobě něco jako vojenskou pracovní uniformu. „Johne, jsi tady? Slyšíš mě?“ vykřikl Starr a prohledával mužovy kapsy. Nenašel v nich nic, podle čeho by mohl mrtvého identifikovat, a když se zvedl a naslouchal, zevnitř budovy neslyšel nic. „Johne, slyšíš…“

Co tentokrát Michaela zarazilo, byl vzdálený hluk, vibrace, pulzující zvuk, který se mu ozýval za zády. Starr se otočil. Hluk přicházel zvenku. Vyřítil se ze dveří, proběhl kolem zaparkovaného vozidla a zastavil se na sněhovém náspu mezi hlavní a sousední budovou. Zadržel dech a čekal, až uslyší víc. Za okamžik uslyšel ten zvuk znovu a tentokrát zjistil i zdroj, když pohlédl k pláži. *Helikoptéry!* Mířily k němu dvě helikoptéry, jedna se držela vzadu, vznášela se nad otevřeným mořem, druhá se rychle blížila přímo k němu a prudce se zvětšovala. I když je sledoval jenom pár okamžiků, první helikoptéra se dostala tak blízko, že viděl zřetelně její hnědou barvu a rudé označení.

Aniž si uvědomil, co vlastně dělá a proč, Michael se obrátil a rozběhl se zpátky ke vchodu hlavní budovy Palmeru. Neměl tušení, kde je John, proč v chodbě leží mrtvý člověk ani proč k němu míří Rusové s helikoptérou, ale neměl v úmyslu zůstat na místě, než najde odpověď.

„Podívejte, utíká! Zastavte ho!“

Major Ilja Zinovjev rychle pohlédl vlevo ke svému druhému pilotovi, pak zase z předního okna helikoptéry. Stiskl knipl trochu prudčeji a dál mířil k americké stanici Palmer, právě k té budově, ve které byl zavražděn Viktor Chemjakin. „Jednotko číslo dvě, udržujte polohu!“ řval Zinovjev do svého přílbového mikrofonu a tiskl tlačítko vysílání na ovládacím kolíku. „Udržujte minimální vzdálenost jeden kilometr od pobřeží, jdeme do toho!“

„To může být past, jsme příliš blízko cíle,“ řekl nervózně druhý pilot u palubního telefonu helikoptéry. Zavrtěl se v sedadle a sledoval situaci před sebou. Neznámý muž na zemi už urazil většinu vzdálenosti ke vchodu do budovy a brzo bude v bezpečí uvnitř. Major zamířil nízkým prudkým náletem přímo vpřed, jako kdyby měl v úmyslu zaútočit. „Jste připraven ke střelbě? Rychle, vystřelte na ně-

ho!“ Druhý pilot se vůbec nestaral, jestli chce Zinovjev vystřelit, nebo ne – ale obával se, že brzo budou snadným cílem pro někoho na zemi s puškou.

„Mlčte!“ Zinovjev stiskl ještě víc páku helikoptéry, protože nevěděl, co ještě dělat. Slíbil kapitánu Kolontajovi a Alexandře Bucharinové, že nepoužije sílu, pokud to nebude naprosto nutné, ale pak si ho právě před odletem z *Primorje* vzal stranou Boris Nej a přesvědčil ho, že by bylo velké riziko pokoušet se dál jednat s Američany. Tehdy to, co řekl Nej, znělo rozumně. „Ten muž dole nemá žádné zbraně – nic u něho nevidím!“

„Lidé uvnitř mají určitě pušky – nebo i řízené střely!“

„Ale v oknech nikdo není!“ Zinovjevův hlas byl neobvykle vysoký a naléhavý, když mluvil palubním telefonem s druhým pilotem. Zoufale hledal důvod, aby *nemusel* stisknout spoušť, aby *nemusel* vystřelit na muže na zemi, *nemusel* pokračovat v té nesmyslné válce mezi nimi a Američany na samém konci světa, na místě, které se může stát jediným obývatelným prostorem planety. Boris Nej mluvil rozumně, ale kapitán Kolontaj a Alexandra Bucharinová mluvili ještě rozumněji.

Protože teď už byli dost blízko budovám stanice Palmer a mohli se stát snadným cílem pro kohokoliv uvnitř s puškou nebo větší pistolí, druhý pilot se přikrčil na sedadle. Málem cítil, jak kolem krytu z plexiskla začínají svištět kulky, skoro cítil, jak první dávka munice proráží plášť a zarývá se mu do masa. „Běží pro pušku!“ křičel druhý pilot a ukazoval na muže na zemi. Američan se vrhl k zemi před sněžným skútrem parkujícím před vchodem velké modré budovy. Pak se zvedl a zdálo se, že vytahuje něco z vozidla. „Palte, proboha, palte!“

Major Ilja Zinovjev stiskl spoušť, než si vůbec uvědomil, co vlastně dělá.

Michael Starr klopýtal a padal, když běžel přes sněhové koleje, které předtím vytvořil jeho sněžný skútr. Rychle se zvedl a když se ohlédl, zjistil, že helikoptéra bude brzo u něho. Jeho jedinou nadějí bylo utíkat, dostat se odtud, proběhnout hlavní budovou, zadními dveřmi ven a do jednoho z menších skladů, kde se bude moci zastavit a rozhodnout co dál. Právě v okamžiku, kdy se sebral na vrávorající

nohy, uviděl to, na co již téměř zapomněl, a uvědomil si, že má ještě čas to použít.

Sněžný skútr. Až moc velká výhoda. Kdyby došlo ke stíhání na zemi, Starr věděl, že odkázán jen na své nohy by byl bezmocný před lidmi pronásledujícími jej ve sněžném skútru. Teď měl za sebou helikoptéru, bylo to také dost zlé, ale kdyby se mu podařilo vyjet z tábora, mohl by se dostat se do úzkých ledových údolí a ukrýt se tam, kde by ho helikoptéra nemohla najít. Sněžný skútr, ano.

Skútr, který si vzal pro hledání Floyda a děvčat, byl jejich jediným funkčním vozidlem na základně, a tak ho musel vyřadit z boje. Starr se vrhl kupředu a hrábl pro klíč, ale rukou v rukavici bylo těžké klíč uchopit, otočit a vytáhnout ze zapalování. Když dopadl na sníh, sprška kulek mu prolétla pár centimetrů nad hlavou. Hrozivě se zarýly do modré stěny budovy za ním, strhávajíce plech, jako by to byla jen plechovka s pečenými fazolemi k obědu.

Zůstat při zemi. Dostat se dovnitř! Starr nikdy nebyl vojákem, nikdy v životě na nikoho nevystřelil – a sotva mohl uvěřit tomu, že teď na něho někdo střílí. Helikoptéra, řev jejích motorů nad hlavou a točící se lopatky vrtule vydávající ohlušující rachot, nebyla víc než třicet metrů od něho a letěla ve výšce asi tři metry nad zemí. Její dva piloti – byli teď skoro na úrovni jeho pohledu, takže mohl jasně vidět přílby obou mužů – zpomalili rychlost helikoptéry a připravovali se na další palbu. Starr se na všech čtyřech posouval a plazil směrem ke vchodu. Prodral se kaluží krvavé vody a přelezl přes tělo mrtvého muže právě v okamžiku, kdy další dávka kulek pokropila fasádu budovy.

Dozadu a ven. Najít zbraň. Starr proběhl chodbou, zastavil se na okamžik u dveří několika pokojů a zmateně se v každém z nich rozhlédl. Neviděl však nic, co by mu mohlo pomoci. Doběhl ke své ložnici, vřítil se dovnitř, vytrhl zásuvky ze skříně a vysypal jejich obsah na postel. Ve třetí našel lovecký nůž a zastrčil si ho do kapsy kalhot.

Starr se rozhlédl po místnosti, ale už neviděl nic, co by pro něho mělo cenu. Věděl, že jedinou pušku ve stanici Palmer si vzal Floyd s děvčaty, takže mu k obraně nezbývalo nic než lovecký nůž. Právě se chystal odejít, když spatřil nějaký předmět opřený o dveře. Svou baseballovou pálku, kterou si s sebou vzal z domu spíš pro legraci

než z jakéhokoliv vážného důvodu, ale kterou přece jen párkrát využil, když za některých slunných a bezvětrných dní hrál softbal na ledovci. Naposled se mu povedl odpal na domácí metu, kdy míček letěl tak daleko, až přistál na kusu plovoucí kry v zátoce. Museli pak vzít motorový člun, aby ho dostali. Starr popadl pálku a hnal se dál chodbou, pak se vyřítil ven zadními dveřmi a pádil sněhem k jedné ze skladovacích budov na hranici základny.

Podařilo se mu vběhnout do malé plechové budovy, a když popadl dech, přitiskl se k oknu a pozoroval, co se děje venku. První helikoptéra se usadila na sněhu o pár set metrů stranou a její hlavně mířily na hlavní budovu. Starr také viděl, že helikoptéra má pod pilotní kabinou na každé straně dvě rakety. *Kristepane. Rakety. To je konec.* Už zpočátku se mu zdálo, že helikoptéra má ruské označení a teď, když na ni pohlédl znovu, mu to potvrdil rudý symbol a několik řádků rudých písmen v azbuce.

Rusové. Třetí světová válka. Svině. A tihle Rusové se pokoušeli zahájit čtvrtou světovou válku – omezenou snad, ale takovou, která mu určí stejný osud, jako měli jeho přátelé v Illinois a v Kalifornii. Čtvrtá světová válka. Michael vůbec neměl tušení, kdo vyhrál třetí světovou válku – zřejmě nikdo – ale přísahal si, že tuhle nebude chtít prohrát.

Obrátil se a sledoval pohledem pobřeží, právě včas, aby zachytil poslední záblesk druhé ruské helikoptéry mizející v dálce za nerovným pobřežím. Buď se vracela zpátky na svoji základnu, nebo, což bylo pravděpodobnější, prováděla nějaký druh výzvědné akce. Rusové zřejmě nevědí, kolik lidí je ve stanici Palmer, a tak mají v úmyslu provést průzkum terénu. To dávalo smysl. To také znamenalo, že má deset minut nebo i méně, aby získal převahu, jinak se dostane do křížové palby mezi dvě helikoptéry, tedy do nezáviděníhodné pozice.

Jeden z pilotů v první helikoptéře vylezl z kabiny a zůstal stát pod rotujícími vrtulemi. I z této vzdálenosti mohl Starr vidět, že muž je malý a svalnatý. Stáhl si leteckou přilbu a Starr si všiml, že je holohlavý. Svíral v ruce samopal a pomalu kráčel kupředu. Absolutně nic neriskoval, protože helikoptéra udržovala motor v pracovních otáčkách a dvojité vrtule se rychle otáčely a občas zvířily prachový sníh kolem.

Helikoptéra se otáčela ze strany na stranu, aby patřičně kryla pěšího muže. Kdyby kdokoliv vystřelil na muže, který kráčel přes sníh, srovnala by se zemí místo, odkud byla vypálena rána. Ruskou taktikou bylo spolehlivě chránit muže na zemi a použít palebné síly helikoptéry výkonné asi jako bojový tank. Tato taktika vnukla Starrovi nápad.

Zasáhnout je tam, kde to nečekají. Jeho jedinou nadějí bylo vydat se za helikoptéru, zatímco muž půjde k budově. Starr se díval, jak lysý muž se samopalem vstoupil do budovy, překročil tělo a zmizel uvnitř. Aniž si nechal čas, aby uvažoval o některé z tisíce dobrých výmluv, proč by to neměl dělat, Starr se vyplížil ze dveří malého skladu, v jedné ruce baseballovou pálku a v druhé lovecký nůž.

Hlavně rychle, každopádně té nemůže slyšet. Přešel do tak rychlého běhu, jaký byl schopný zvládnout ve svých botách a objemném kabátě, jeho nohy dopadaly těžce na sníh, ale hluk byl pohlcován řevem motorů helikoptéry. Mířil přímo k helikoptéře, ale přicházel k ní z levého zadního konce, tedy mimo prostor, který mohl mít druhý pilot ve výhledu. Starr měl v plánu skočit otevřenými dveřmi dovnitř, loveckým nožem zabít pilota, pak použít jakoukoliv pušku nebo pistoli, kterou najde na palubě, aby se mohl bránit holohlavému muži se samopalem.

Už to bude. Připravit se. Padesát metrů. Cítil, jak mu buší srdce, když nutil nohy k co největšímu spěchu. Čtyřicet metrů. Držel nůž před sebou, jeho dlouhé stříbřité ostří se blýskalo i v mdlém světle zatažené oblohy. Třicet metrů. *Vrhnout se na něj. Nepovolit.* Dvacet metrů. *Do prdele!* Helikoptéra se začala obracet doleva, její lyžiny se lehce zvedly nad sníh, dlouhý a štíhlý trup se začal natáčet směrem k místu, kde stál.

Vidí mě. Bože, pomoz. Ale i když Michael Starr sledoval obrat helikoptéry, a ona na něho mířila samopalem, běžel dál plnou rychlostí k ní. Deset metrů. *Už není naděje.*

Přední část helikoptéry byla natočena téměř přímo na něho a Starr viděl, jak se druhý pilot sklání k přístrojům, skoro rozeznával jeho tvář, přestože muž měl na hlavě leteckou přílbu se staženým hledím. Helikoptéra teď visela ve vzduchu asi metr nad sněhem, bílý oblak zvířeného sněhového prachu z udusaného ledového povrchu se

začal zvedat ještě rychleji a zahalil všechno nad sebou.

Pust se do toho. Aniž Starr přerušil tempo, prudkým plynulým pohybem levé paže mrštil baseballovou pálkou ke středu dvojitých vrtulí helikoptéry, které byly teď sotva pět metrů nad ním. Sotva to udělal, vrhl se prudce doleva do nejsilnější vrstvy navátého sněhu, boty se do něj zarývaly jako tretry, tělo se otáčelo jakoby k druhé metě a pak mířilo ke třetí.

Ve skutečnosti očekával, že mu helikoptéra pošle kulku do zad a srazí ho k zemi jako ostrý hod od přesného hráče v poli, který ho chce *zarazit* na jeho posunu ke třetí metě. Ale místo zvuku samopalu uslyšel Michael Starr něco jiného.

Zvuk lámajících se vrtulí byl neklamný – ostrý, nepříjemný, hrozivý zvuk kovu narážejícího na kov, rozlomení pečlivě seřízených ložisek, oddělení vyvážených součástí od středu jako větví od kmene. Starr se ohlédl právě včas, aby viděl, že helikoptéra sebou prudce trhla doprava, polovinu vrtulí v chodu, druhou polovinu zpomalující. Baseballová pálka zachytila vrtule opravdu přesně, dopadla na lopatky otáčející se proti sobě a způsobila, že každá z nich proťala volnou dráhu té druhé. Dvojice přesně seřízených lopatek se ohnuly a narazily jedna na druhou.

Helikoptéra, nyní naprosto neovladatelná, se točila dál, jako by pokračovala po původní dráze pohybu. Přívěsné motory již škrábaly o sníh. Kusy kovu a laminátu začaly létat do všech směrů. Ale motor řval dál a střed dále rozbíjel to málo, co zbývalo z lopatek vrtule.

Najednou, jako by se stroj sám rozhodl, že je zle, že nastal pravý čas na ránu z milosti, ruská helikoptéra celá najednou explodovala prudkým zábleskem čistě bílého plamene. Vzápětí se objevily dlouhé rudé jazyky, které vyšlehly na třicet metrů vysoko, následovány hřibovitým sloupcem mohutného černého dýmu. Vrak helikoptéry – nic víc než děsivé úlomky roztrhaného ocelového pláště a kostry – najel do hlavní budovy Palmeru.

Modré stěny a bílá střecha hlavní budovy se zhroutila do hořících trosek. Starr už nečekal, aby viděl, co snad zbude z místa, kde kdysi žil, z místa, o kterém si myslel, že na něm stráví antarktickou zimu, z místa, ve kterém zmizel lysý Rus se samopalem. Věděl, že druhá helikoptéra se brzy vrátí – a to znamenalo, že do té doby musí

být daleko, velmi daleko.

Ale když se obrátil a utíkal po zasněžených pahorcích a ledovci pryč od toho, co měl za sebou, začal si uvědomovat, že věci se změnily, že skóre se obrátilo v jeho prospěch. Co se týkalo Michaela Starra, Rusové právě spálili šanci a na pálku přicházel jeho tým.

11. KAPITOLA

V době, kdy *vzducholoď Nine* dosáhla polohy bočně od mysu Monaco a stočila se podél Bismarckova průlivu ke stanici Palmer, bylo pět hodin a skoro tma. Viditelnost z okna pilotní kabiny neustále klesala, a proto stroj klesal níž a níž nad moře, až se ocitli v minimální výšce, kterou kapitán Whitaker připustil. „Drž to na devadesáti metrech," přikázal Whitaker druhému důstojníkovi, který seděl na místě pilota.

„Ano, pane." Steve Galloway udělal patřičné zásahy na ovládání autopilota a dál sledoval palubní přístroje.

„Nechci, abychom se napíchli na ledovec."

„Dobře."

Spokojen s tím, že všechno je jak má být, se Whitaker otočil k lidem stojícím za ním. „Kdybychom byli v mracích nebo ve velmi těžkém sněhu, až se přiblížíme pláži, nemohli bychom si dovolit dosednout na zem. Radar je dost přesný, aby nám umožnil držet se pobřeží, ale přistát takhle nemůžeme." Ťukl prstem do barevné elektronické obrazovky před sebou, odstínů zelené, žluté a červené ukazující obrysy pobřeží, které se prostíralo asi jeden a půl kilometru před nimi, v prudké sněhové vánici teď sotva viditelné.

„Chápu." Floyd Robinson se zamračil, pak si nervózně zamnul ruce. Litoval, že mu nezůstalo víc cigaret než jen dvě poslední, aby je nemusel tak úzkostlivě šetřit – věděl, že právě teď jednu nutně potřebuje. Víc než kdy jindy si přál být na zemi v Palmeru, přál si, aby měl zas víc cigaret, aby se dostal ke svým lidem, aby mohl zavolat krátkovlnnou vysílačkou stanici na jižním pólu, aby se mohl dnes vyspat ve své posteli. „Ale přesto si myslím, že bychom mohli mít šanci. Zůstaňte blízko pobřeží, jak jen to jde…"

„O to se právě snažím," odpověděl Whitaker.

„…a možná uvidíme přece jen natolik, aby se nám podařilo rychle přistát." Robinson se podíval na Annii, která si vytáhla dlouhou slámku, což znamenalo, že vystoupí na břeh, pak na Julii, která si vytáhla krátkou, a měla tedy zůstat na palubě. „Až nás dostanou dolů, všechno bude v pořádku. Dole je spousta zásob a spousta pro-

storu.“

„To je dobře, protože jestli se vichřice ještě zhorší, nebudu schopen vzít vás zpátky nahoru, budu muset zpátky na moře a zůstat viset nad pobřežím, dokud se nevyjasní – nemůžu riskovat, že nás to smete na skály, nebo na tu rádiovou anténu, o které jste mi říkal.“

„Samozřejmě.“ Robinson se podíval na obrazovku radaru, pak vyhlédl znovu z okna pilotní kabiny. Všechno, co viděl přímo pod sebou, byly vlny oceánu, a ani ty ne příliš jasně. Kapitán měl pravdu, viditelnost byla velmi slabá a dále rychle klesala. „Připravím přistávací skupinu k sestupu, pro případ, že se vám podaří najít stanici.“

„Fajn.“ Whitaker se obrátil k druhému důstojníkovi. „Já to tu převezmu, vyjděte s nimi a pomozte jim. Nezapomeňte stočit provazový žebřík, až sestoupí, aby se o něco nezachytil.“ Poslední věcí, kterou by *vzducholoď Nine* potřebovala, by bylo někde uvíznout a zmítat se ve sněhové bouři.

„Ano, pane.“ Galloway vyklouzl z pravého předního sedadla, protlačil se kolem Julie, která dál stála na kajutních schůdcích vedle kapitána, pak vyšel za Robinsonem a druhou ženou směrem ke schodišti vedoucímu dolů.

„Tady, posaďte se.“ Whitaker pokynul Julii, aby se usadila na místo druhého pilota, zatímco zase jemně ladil radar.

„Jak pracuje radar?“ zeptala se Julie. Shrnula si dozadu dlouhé vlasy a podívala se na přístroj.

„Dobře. Tady je pobřeží, vidíte?“

„Ano.“

„A tady je záliv, o kterém jste mi říkali. K tomu místu míříme. S naším výkonem seřízeným na nejekonomičtější provoz a také beroucím v úvahu protivítr nebude naše rychlost vpřed větší než čtyřicet uzlů.“

„Budovy Palmeru jsou těsně za tou zátokou, jen pár set metrů.“

„Možná jsou to ty body na obrazovce – ty malé červené tečky na zeleném pozadí – i když je těžké říct to jistě.“

„Aha.“

„S trochou štěstí bude přistávací skupina na pláži za patnáct minut.“ Spokojen s tím, že radar pracuje naprosto spolehlivě, se Whitaker začal věnovat Julii. „Vím, že chcete na pobřeží s ostatními, ale

chtěl bych, aby někdo z Palmeru zůstal na palubě. Mohl bych potřebovat poradit s trasou nebo něco podobného.“

„Jistě, to je samozřejmé. Stejně se brzo dostanu za Johnem a Michaelem.“

„Dobře.“ Když vyslovila ta jména, Whitaker pocítil, jak se v něm rozlil podivný pocit, pocit, který už neměl řadu let – a který ho ted uvedl do rozpaků. Byl to neklamný osten žárlivosti. *Nebuď idiot. Přestaň se chovat jako kluk, je ti pětačtyřicet.* „Rád bych měl na palubě rádio s frekvencí Palmeru. Pak bychom mohli zavolat vašim přátelům, že se blížíme.“

„Jsou to moc prima chlapci. Vsadím se, že se pořádně trápí starostmi o nás.“

„Zřejmě.“ Whitaker se cítil jako mladík, který se pokouší dát si schůzku s někým, o němž si myslí, že ho zavrhne. Jako by se čas vrátil o třicet let zpátky a on se pokoušel dát si rande s královnou školního plesu. Každá minuta byla pro něho utrpením, a přece – stejně jako poprvé před tolika lety – nemohl spustit z té dívky oči. Čas, který strávil s Julií – náhodná konverzace, dvě společná jídla, u nichž seděli vedle sebe, pár chvil, ve kterých seděli spolu v salónku a pak v pilotní kabině – byly jedinými příjemnými okamžiky, jaké v posledních dvou dnech zažil. Whitaker také tušil, že ona jeho pocity prohlédla, i když nevěděl jak. *Věnuj se své práci. Připrav se na přistání.* Ale i když se snažil nevnímat obraz Julie Mathewsové sedící kousek vpravo od něj, Lou Whitaker zjistil, že nemůže.

Skupina, která se shromáždila ve spodním nákladovém prostoru, si vzala na sebe nejrůznější teplé oblečení, jaké se jim podařilo dát dohromady, bundy, boty a kabáty značkové kvality, které nosili Andrew a Kathleen Sinclairovi, ale také ušpiněný pracovní kabát, který měl na sobě Floyd Robinson. Fyzické předpoklady lidí byly také velmi rozdílné, nejlepší formu měl jistě první důstojník Ray Madigan, zatímco obtloustlý Frank Corbi byl očividně nejslabší. „Dobře – znáte všichni své instrukce?“ zeptal se ještě jednou Madigan, když přejížděl očima skupinu.

„Mám otázku.“ Andrew Sinclair postoupil kupředu, když dokončil úpravu účesu. Všichni čekali, než si zastrčil hřeben do kapsy lyžařské bundy a zatáhl zip. „I kdyby se viditelnost zlepšila a my

mohli sestoupit, pravděpodobně se zase zhorší. Proč tedy nemůžeme zůstat v pohodlí ve stanici a čekat, až se počasí zcela změní?“

„Kapitán to už vysvětlil, ale já vám zopakuju, co řekl.“ S každým dalším okamžikem cítil Madigan větší respekt ke kapitánu Whitakerovi v této děsivé situaci – a zároveň si všiml, že kapitán se k němu chová lépe. Ačkoliv se to zdálo neuvěřitelné, on a Whitaker dokonce pro sebe nalezli včera večer pár laskavých slov. „V naší situaci, která je naprosto nepředvídatelná, si kapitán myslí, že bychom měli zůstat co nejvíc spolu.“

„Proč?“

„Pro případ náhlé změny v plánech. Vzducholoď poskytuje mnohem víc flexibility, než jakékoliv místo na zemi.“

„O té koncepci by se dalo diskutovat.“

„Ne, nedalo, pane Sinclaire.“ Madigan se zvedl do celé své výšky a zhluboka se nadechl, aby udržel na uzdě svůj temperament. Pohlédl na Nancy, která stála nedaleko průlezu, v rukou provazový žebřík, přes ramena balíček s nouzovými zásobami. Ukázalo se, že je na ni opravdu spolehnutí, když šlo do tuhého – dobrovolně se nabídla sestoupit na zem s ním, i když by měla dost důvodů zůstat na palubě, kdyby chtěla – a Madigan byl na ni pyšný. Dokonce jí to včera večer řekl. „Tohle není debatní kroužek na univerzitě, pane Sinclaire, a já nejsem moderátor. Neptám se vás, jestli s našimi plány souhlasíte, ptám se jenom, jestli jste je pochopil. Je vám to jasné?“

„Nerozčilujte se,“ odpověděl Sinclair impertinentně.

„Jestli si myslíte, že se rozčiluju, počkejte a uvidíte, co se stane, když mě budete dál provokovat.“ Madigan se odmlčel a ve spodním nákladovém prostoru zavládlo nepříjemné ticho, než znovu promluvil. „Jak jsme vás už informovali,“ pokračoval, když se obrátil k celé skupině, „zamíříme přímo k hlavní budově a shromáždíme se tam. Pokud bude zapotřebí něco hledat, rozdělíme se do dvou předem určených skupin.“

„A já zůstanu na místě, abych střežil pevnost,“ dodal vesele Corbi. Dostal za úkol zůstat v hlavní budově a koordinovat činnosti. Normálně by se mu líbilo vyjít do terénu – ale to, že zůstane na jednom místě, jak mu bylo přikázáno, mu zas umožní natočit lepší záběry. Aniž si Frank Corbi uvědomil, co dělá, utáhl řemeny batohu ještě

pevněji, aby bylo naprosto jisté, že mu kamera nevypadne.

„Fajn, když jsme teď všichni připraveni, nezbývá nám než čekat.“ Madigan si stoupl vedle Nancy u otevřených dvířek. Usmál se na ni, pak vyhlédl dolů na nekonečné bílé čepičky, které se přelévaly jedna přes druhou. Zvedl se vítr a také začalo hustě sněžit. Jestli se jim nepodaří dost brzo přistát ve stanici Palmer, může to trvat celé dny, než se počasí zase uklidní natolik, že jim dovolí další pokus. Ale než si mohl připustit další obavy, ve výhledu pod nimi se objevilo skalnaté pobřeží, „Už jsme tady – připravte se, nasaďte si masky!“

Všichni lidé v pozemní skupině si začali natahovat na obličej vlněné chrániče. Všechny masky byly hrubé a neforemné, ale během cesty od pláže k budovám stanice účinně ochrání tváře před omrznutím. Maska Franka Corbiho vypadala zvlášť ošklivě, protože tkanina nahoře se shrnovala a otvory pro oči a ústa byly vystřiženy v nepatřičných místech. I když maska Anny Rizzové nevypadala o moc lépe, když se Anna podívala na Corbiho, začala se smát – a Corbi se smál také.

Steve Galloway, který stál vzadu v místnosti, měl k uchu přitlačen palubní telefon. Ještě okamžik naslouchal, pak promluvil rychle do mluvítka a zavěsil. „Kapitán říká, že jsme nad pláží a dolů máme asi patnáct metrů. To je nejníž, jak se může dostat – vyhoďte žebřík.“ Galloway viděl, že Nancy vykonala příkaz.

„Tak já jdu.“ Ray Madigan sestoupil dolů první, lano žebříku se při pohybech jeho těla ve větru prudce zmítalo sem a tam. Když se dostal na konec, seskočil a uchopil žebřík, aby mohli bezpečně slézt další. Za několik minut bylo dole na pláži všech sedm – právě včas, protože viditelnost se zase začala zhoršovat a nebylo vidět dál než na sto metrů. Bylo obtížné rozeznat i tak velký předmět, jako byla *vzducholoď Nine.* Za pár vteřin poté, co Galloway vytáhl lano, se balón obrátil a zcela zmizel v kalné šedi sněhové vánice.

„Pojďte za mnou!“ Robinson se ujal vedení, jak bylo jeho úkolem, a ostatní ho následovali v těsném husím pochodu. Robinson našel, co hledal, prostě tak, že o to zakopl a téměř upadl. „Tady – to je lávka vedoucí do tábora!“ zakřičel na skupinu za sebou. Z místa v čele řady viděl temné obrysy prvních dvou lidí v průvodu, ale nic víc. Modlil se, aby nikdo z těch dalších čtyř nesešel z lávky, protože

než by je našel, mohli by být dávno mrtvi. Počasí se každým okamžikem zhoršovalo.

Robinson věděl, že je mimořádně nebezpečné pokoušet se najít cestu v antarktickém terénu v oslepující sněhové vichřici, ale chodník to nebezpečí podstatně snižoval. Přesto historie dobývání Antarktidy byla doslova prošpikována příběhy lidí, kteří zemřeli pár metrů od chaty, neschopni ji v náhlém, prudkém blizardu nalézt.

Konečně Robinson zahlédl první stín hlavní budovy Palmeru – a vzápětí začal uvažovat, jestli se mu to, co jeho oči vidí, nezdá. Snad vidí jen fátu morgánu vyvolanou vířícími vločkami sněhu. Ale v okamžiku, kdy udělal ještě dva kroky, změnil názor. „Ach můj Bože!“ rozběhl se k zříceným stěnám stavby. „Johne, Michaeli, slyšíte mě?“ Robinson se zastavil v místě, kde býval vchod, z něhož nezbylo vůbec nic, a zpozoroval, že uprostřed trosek střechy a stěn trčí ohořelá konstrukce helikoptéry.

Madigan, který uzavíral skupinu a dával pozor, aby se nikdo neodchýlil, se protlačil kolem ostatních před zříceninu. „Všemohoucí Bože, co se stalo?“

„Netuším.“

„Víte, čí je to helikoptéra?“

„Naše ne.“ Robinson natáhl ruku a dotkl se zkrouceného začouzeného vraku.

„Je to vojenský vrtulník.“ Madigan ho pomalu obcházel a bedlivě zkoumal úlomky na zemi.

„Nevypadá to na nějaký typ, který bych znal.“ Robinson stáhl obličejovou masku a všiml si, že to udělali i ostatní. Přestože budova Palmeru byla zcela zničena, zkroucené panely stěn a střechy poskytovaly alespoň částečnou ochranu před bičujícím sněhem. Mohly jim na chvíli posloužit jako zástěna před větrem, aniž by museli mít tváře chráněny.

„Řekl bych, že je to ruská helikoptéra.“ Madigan nechtěl přiznat ani sám sobě, že to, co zbylo z trupu letadla, mu jasně připomíná sovětské stroje, které viděl na svých cestách – kamova nebo něco podobného – protože to by znamenalo příliš mnoho neřešitelných otázek. Místo toho se zeptal na něco jiného. „Co vaši dva muži?“

„Nevím.“ Robinsonovi se už ani nechtělo odpovídat, začínal mít

zlost, že pořád nic neví. Přejížděl očima po zbytcích budovy. Bylo jasné, že kdyby John nebo Michael byli uvnitř, když helikoptéra narazila do budovy, byli by mrtví. „Nevypadá to dobře."

„Ovšem." Madigan kopl do zbytků, které mu ležely u nohou. „Mohlo by to trvat hodiny, než bychom je v troskách našli."

„Ano." Robinsonovi se nelíbila myšlenka, že se nebudou moci přesvědčit, jestli těla obou mužů leží v troskách hlavní budovy, nebo ne, ale druhý pilot měl pravdu. Překopat celou hromadu sutě by trvalo přinejmenším řadu hodin – ale možná celé dny. „Myslím, že bychom se mohli po nich podívat v ostatních budovách. Přitom bychom se pokusili zachránit z našich zásob, co se dá."

„To je rozumné." Madigan se podíval na oblohu. Vichr se sněhem dosahoval rychlosti blizardu a on si najednou uvědomil, že jejich sedmičlenná skupina může být v opravdovém nebezpečí, jestli se brzy nedostane do některé z budov. „S tímhle místem je konec," prohlásil a ukázal palcem přes rameno na zubaté trosky za sebou. „Nic se nedá zachránit. Pojďme."

„Za mnou. Držte se všichni pohromadě."

„To je samozřejmé." Madigan kývl na všechny, aby si zas nasadili obličejové masky, pak to udělal sám. „Tak jdeme – a neztrácejte z dohledu toho před sebou."

Skupina se dala do kroku a šla ve stopách v krátké vzdálenosti za sebou, pak podle Robinsonova příkazu zatočila prudce doprava a sledovala lano natažené ve výšce pasu kolem dřevěných tyčí zapíchnutých ve sněhu. Viditelnost se ještě zhoršila, ale nikdo nemohl říct přesně o kolik, protože větrem hnané krystalky ledu a sněhu, které je bombardovaly, je nutily držet hlavy skloněné. Jakákoliv částečka jejich kůže, která byla odhalena – volná plocha kolem masky, oční víčka, holá místa, která se u některých z nich objevila mezi rukavicemi a rukávy kabátů – byla vystavena útokům ostrých jehliček ledu a sněhu. Přestože skupina dorazila k sousední budově sotva za tři minuty, všem ta doba připadala jako celé hodiny.

„Neuvěřitelné…" Robinson se zastavil na místě, kde kdysi byla strojovna – byla zničeno zrovna tak jako hlavní budova. Stěny byly strženy a vnitřek zcela strávil oheň. „Co to sakra mohlo způsobit?"

„Nevím. Nevypadá to jako náhoda."

„Víte to jistě?“

„Ne.“ Madigan zavrtěl hlavou. „Ale myslím si to.“

„Těžko říct.“ Ale Robinsona nepřekvapilo, co říkal Madigan, protože sám už začal na něco takového myslet.

„Kde je další budova?“ Madiganovi se situace ani trochu nelíbila. Ruská helikoptéra narazila do jedné budovy, další budova vzdálená od první byla rozbita nějakou výbušninou a spálena na popel – to byly zatraceně jisté příznaky bitvy.

„Další budova je dost daleko. Tím směrem.“

„Fajn.“ Ale ještě než se dostali k budově, která byla používána hlavně jako sklad potravin, Madigan věděl, co mohou očekávat. Bylo to snad ještě horší než u předchozích dvou. „Co teď?“ zeptal se Robinsona, ústa téměř na jeho uchu, aby ho bylo v kvílení větru slyšet. Cesta ke skladu potravin – nebo spíš nucený pochod – je přivedla na nejvyšší místo tábora a vystavila je nejhoršímu přívalu sněhu a ledu.

„V Palmeru už není nic kromě jednoho srubu u vysílačky.“ Robinson se zadíval k vrcholu svahu.

„Jak daleko?“

„Pro celou skupinu je to moc daleko. Půjdu sám.“

„To je příliš nebezpečné.“ Madigan připustil, že muž má odvahu, ale nechtěl ho nechat udělat nic tak riskantního.

„Ne. K anténě vede přímo odtud kabel – není možné zabloudit.“ Robinson skoro křičel, třebaže stál od Madigana sotva na délku paže. Obličejová maska spolu s počasím znemožňovala slyšet něco jiného než ten zatracený vítr.

„Kde je ten kabel?“

„Stojíte u něho.“ Robinson ukázal na černou plastikovou trubku vedoucí kousek od Madiganovy nohy.

„Jak dlouho by vám trvalo dostat se tam?“

„Řek bych, že to nejni vocáď moc daleko, massa, jinač by mi umrz můj černej zadek.“ Robinson si uvědomil, že to bylo poprvé, kdy použil svůj dialekt starého negra poté, co je sebrala *vzducholoď Nine* a řekli jim o případném konci světa. Když ho používal, cítil se nějak líp, připadal si živější, bystřejší. „Ale otázkou spíš je,“ řekl a vrátil se k normálnímu projevu, „co uděláte, až se vrátím. Nemáme teď žádné místo, kde bychom mohli zůstat, potřebovali bychom, aby

nás vyzvedla vaše vzducholoď.“

„Já vím, něco vymyslíme – jen jděte.“ Madigan sledoval, jak se Robinson vzdaluje podél anténního kabelu, a než ušel čtyři metry, ztratil se v neproniknutelné šedi sněhové vichřice.

Andrew Sinclair byl první, kdo po Robinsonově odchodu přistoupil k Madiganovi. „Musíme se dostat někam do tepla,“ křičel, když si upravil spojení mezi obličejovou maskou a elegantní lyžařskou bundou, kterou měl na sobě on a jeho manželka. „Mrznu, můžeme tady zemřít.“

„Vím.“ Madigan se obrátil k celé skupině, která ho v půlkruhu obstoupila. „Lehněte si všichni na sníh a položte na sebe větší kus plechu.“

„Ty plechy jsou spálené.“

„Kov nehoří – jsou na tom jenom saze, to je všechno.“ Madigan ukázal na hromadu trosek, která kdysi bývala skladištěm potravin. „To vám pomůže chránit se před větrem, zatímco budeme čekat, až se vrátí Robinson.“

„Zatraceně, to nestačí! Potřebujeme dostat se do tepla!“ Sinclairův hlas byl podivnou kombinací křiku a kňourání.

Madigan na Sinclaira několik vteřin hleděl, než mu konečně odpověděl hlasitým, ale odměřeným tónem tak, aby ho slyšeli všichni. *Whitaker má pravdu. Za něco zodpovídat je někdy doslova o hubu,* „Já vám něco řeknu, Andy. Jestli hned nezavřete hubu, škrtnu vám sirkou do té vaší bundy od Yvese Saint Laurenta. A vsadím se, že vám bude zatraceně rychle horko.“

Floyd Robinson asi osmkrát upadl – po pátém pádu už ztratil přehled – než se dostal na hřeben kopce. Pociťoval silné nutkání volat Johnovo a Michaelovo jméno, ale odolal tomu pokušení, protože věděl, že ve větru by to byl nesmyslný pokus. *Jestli nejsou v boudě u vysílačky, jsou mrtví.* Robinson postupoval shrben k zemi ze dvou důvodů: aby mohl mít jednu ruku na kabelu a neztratil ho, a proto, aby poskytoval malý cíl ostrému a kousajícímu větru.

Kuřecí polévka. Namouduši, tak deset nebo dvacet litrů. Jen až se vrátím na loď. Prachový sníh začínal být hlubší, jak se prodíral podél kabelového vedení, a začínal cítit, jak mu chladná vlhkost proniká nahoru po nohách a vytěsňuje to málo tepla, které mu zůstalo v

rozkroku. *Kuřecí polévka.* Robinsonovy prsty na nohou i rukou už znecitlivěly.

Kuřecí polévka. Kuřecí stehýnko. Celé kuřátko. Sníh, kterým se brodil, mu někdy sahal až nad kolena. Přední část jeho bundy a občas i obličejová maska se otírala o hromadu chladného bílého prašanu. Byl nucen sklonit se ještě níž, aby se alespoň jednou rukou mohl držet kabelu, který vedl ve vysokých závějích. *Kuřecí drůbky. Kuře s rýží. Kuřecí závitky. Kuřecí řízky.*

Robinson udělal ještě krok kupředu, a zjistil, že je téměř na místě, kde kabelové vedení ústí do srubu u vysílačky a pak ven do antény samé. Měl najednou dojem, že vidí něco přímo před sebou. Robinson zvedl hlavu.

Muž zabalený do vrstvy cárů stál sotva metr a půl před ním, obě ruce nad hlavou, v nich kus zkroucené kovové trubky zvednuté jako sekeru. Na okamžik mužovo vzezření – roztrhané kusy oděvu omotané jeden přes druhý, aby držely pohromadě, celé kusy látky visící mu z ramen a boků a zametající hluboký bílý sníh, který mu sahal nad kolena, potrhané zbytky červeného šátku, kterým měl omotaný obličej jako mumie – připomínalo jakousi příšeru ze sci-fi filmu, nestvůru, která povstala ze sněhového hrobu. „Svině!“ Ledem pokryté monstrum mávlo provizorní zbraní proti shrbenému muži před sebou.

„Ne, Michaeli!“ Robinson spatřil za záhyby šátku kolem obličeje záblesk očí toho muže, a když zjistil, o koho jde, vykřikl jeho jméno.

Michael Starr už švihl zbraní – nic nemohlo zabránit tomu, aby rozsekl tomu ruskému hajzlovi hlavu napůl – když uslyšel své jméno a uvědomil si, že postava na sněhu před ním není nikdo z těch Rusů, kteří zničili Palmer a pronásledovali ho až k smrti, ale jeden z jeho vlastních lidí, z lidí, o kterých si byl jist, že je už nikdy neuvidí. *Floyd.* V posledním možném okamžiku Starr vyvinul tolik síly vůle, že stočil paže stranou.

Provizorní zbraň minula Robinsonovu hlavu o pár centimetrů a zabořila se do sněhu. „Michaeli, to jsem já!“

„Floyde… Bože… Díky Bohu…“ Starr postoupil o půl kroku k muži, kterého chtěl před okamžikem zabít – a skoro ho i zabil.

„Floyde… hledal jsem… nemohl jsem najít…“

„Kde je John?“

„Nevím, nenašel jsem ho…“ Námaha v několika posledních okamžicích vyčerpala poslední zbytek Starrovy energie, která mu ještě zbývala. Nohy pod ním pomalu poklesly a zhroutil se na zem. Michael Starr ztratil vědomí ještě dřív, než dopadl tváří na sníh.

„Zatraceně.“ Robinson chytil Michaela za ruku a začal ho táhnout závějemi, zastavuje se každých pár kroků, aby se ujistil, že stále sleduje anténní kabel, který potřebují jako vodítko, aby se dostali zpátky. *Ještě pár kroků. Jenom pár kroků.* I když byl Michael těžký, Robinson měl teď vítr v zádech a z kopce se mu šlo lépe. Za dobu kratší, než si představoval, stáhl Michaela z kopce a k místu, na kterém býval sklad potravin, kde na něho čekali ostatní.

„Co se stalo?“ Madigan se hnal k němu a ostatní ho následovali.

„Nevím. Sesypal se, hned když jsem ho našel.“

„Dovolte, podívám se na něho.“ Kathleen Sinclairová si stáhla masku z obličeje a poklekla vedle bezvládného muže. Dlouhé rudé vlasy jí vlály ve větru. Začala ho opatrně prohlížet, zkoumala nejprve příznaky krvácení a pak zlomeniny.

Když Robinson viděl, že je o Starra postaráno, obrátil se k Madiganovi. „Musíme se odtud dostat – a to rychle.“ Věděl to podle vlastních pocitů – naprosté strnulosti končetin, hlubokého chladu, který mu pronikal až do morku kostí – brzo jim všem budou hrozit omrzliny a podchlazení.

„A co ten další chybějící člověk?“

„Není šance. Než Michael omdlel, řekl něco o tom, že Johna nemohl najít – nebo alespoň myslím, že to řekl.“

„Musíme se s tím smířit.“

„Ano.“ Robinson se znovu zachvěl. Věděl, zeje blízko svalová křeč z chladu. Zahubil by ostatní a Johnovi už nepomůže, bez ohledu na to, co se mu stalo. Bůh buď milostiv jeho duši. „Budeme muset jít. Hned teď.“

„Já vím.“ Madigan zavrtěl hlavou. Už předtím mluvil se *vzducholodí Nine* pomocí kapesní vysílačky a ani on, ani Whitaker nebyli schopni vymyslet proveditelný plán. Kdyby sněhová vánice ustala alespoň na deset minut, měli by šanci setkat se se vzducholodí někde

na pláži. Madigan pohlédl na oblohu – nejen že sníh padal stále hustěji, ale dalším faktorem, se kterým museli nyní počítat, byla tma. Zbývalo sotva dvacet minut večerního světla.

Několik minut jim trvalo, než uložili Michaela Starra bezpečně na kus odtrženého plechu, který použili jako sáně, pak ho umístili doprostřed skupiny, kde ho Sinclairovi tlačili a Corbi, Annie a Nancy Schneiderová táhli. Tak za přispění zadního větru a sklonu svahu dosáhli míst, kde končilo lano ve výši pasu a stabilní dřevěná lávka vedla na pláž.

„Má někdo nějaký nápad?“ zeptal se Robinson, když viděl druhého pilota vysílat z přenosné vysílačky.

„Ne.“

Zahnuli a postupovali po dřevěné plošině, až se dostali k pláži. Tam dole jemný sníh po obou stranách úzké dřevěné lávky zakrýval nepravidelné hromady kamení, které jim ztěžovaly chůzi, zvláště v silném větru.

„Kde je vzducholoď?“ vykřikl Andrew Sinclair, když se protlačil dopředu.

„Tamhle.“ Madigan ukázal přes rameno bez zjevného zájmu, jako kdyby diskutovali o tom, kdy přijede další autobus v dopravní špičce.

„Na co sakra čeká, proč nás nevyzvedne? Jsem zmrzlý na kost!“

„Teď jste uhodil hřebík na hlavičku, pane.“ Madigan byl také promrzlý a – teď si to musel přiznat, i když se ho na to nikdo neptal – pořádně vyděšený. Ani tak dobrý pilot, jako byl Whitaker, je nemohl na pobřeží objevit, neboť viditelnost byla sotva šest metrů. Jejich skupina se stala příslovečnou jehlou v kupce sena a Madigan věděl, že v hustém sněžení a prudkém větru nemohou přežít víc než hodinu.

„Co chcete dělat?“ I když obličejová maska tlumila jeho hlas, Sinclair promluvil tak, jako by měl na krajíčku pláč.

„Co vím,“ odpověděl Madigan tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli, protože usoudil, že je čas, aby všichni znali pravdu o své situaci, „je to, že pokud nebudeme mít opravdu štěstí nebo se neumoudří počasí, balón se k nám nedostane. Nenajde nás. Jsme neviditelní. Ta zatracená sněhová vánice skrývá naši polohu. Právě jsem to řekl vysílačkou Whitakerovi a on zkusí letět podél pobřeží se spuštěným

provazovým žebříkem. Třeba se mu podaří prolétnout nad námi. Vyhlídky na to, že se mu to skutečně povede, jsou ale opravdu malé.“

Frank Corbi vystoupil a postavil se mezi pilota a mladého Andrewa Sinclaira. Sinclair – absolvent Yale, ročníku 1983, jak každému neustále zdůrazňoval – byl nepochybně z té zprávy celý bez sebe. Stál nehybně a ústa měl pootevřená. Byl na něho žalostný pohled. „Zavřete ústa, Andy,“ řekl Corbi. Bylo mu Sinclaira líto a chtěl ho trochu popíchnout, aby ožil. „No tak, kámo, sklapni zobák. Spolykáš moc sněhu a na nás nic nezbude.“ Sinclair mu neodpověděl, otočil se a odcházel pryč, pořád jakoby v tranzu. Corbi ho ještě okamžik sledoval, pak se obrátil k Madiganovi. „A co oheň?“ zeptal se Corbi.

„Oheň?“

„Ano. Můžeme rozdělat tady na pláži oheň, aby nás kapitán Whitaker našel.“ Corbiho nadchl jeho vlastní nápad a na okamžik zapomněl, jak mu chladem bolestně ztuhla ramena a paže. „Můžeme to udělat tak, aby to tu vypadalo jako v *Jihu proti Severu.* Opravdovou hranici – a navíc si ohřeju záda!“

„To je dobrý nápad,“ řekl Robinson, když přistoupil k těm dvěma. „Ale nepůjde to.“

„Proč?“

„Není tu nic, co by hořelo. Když jsem prohlížel ty budovy kousek od nás, viděl jsem, že je zcela strávil oheň. Nemáme ani čím oheň zapálit a vůbec ničím ho neudržíme.“

„Sakra.“

„Ani pak,“ dodal Madigan, „si nemyslím, že by nám to moc pomohlo. Viditelnost je nízká i při velkém ohni.“

„Chápu, co tím míníte,“ kroutil hlavou Corbi, když viděl sníh vířit kolem sebe. „Co bychom opravdu potřebovali, je laserový paprsek z nějakého sci-fi filmu, něco jako světelnou zbraň, jakou použil Lucas v *Hvězdných válkách.* Aby něco proniklo sněhem a dosáhlo až ke vzducholodi.“

Paprsek. Který by dosáhl ke vzducholodi. „Svatá prostoto, podržte to na chvilku!“ Madigan zašátral v kapse po vysílačce a skoro ji upustil do sněhu, když ji vytahoval.

„Proboha, dávejte pozor!“

Madigan ignoroval Robinsona a ostatní a začal vzrušeně hovořit

se *vzducholodí Nine.* Po několika rychlých větách se obrátil ke skupině. „Výborně, Corbi, Robinsone, Sinclaire – za mnou. Vy tři tu zůstaňte," řekl Nancy a dalším dvěma ženám, které se shlukly u Michaela Starra. „Hned se vrátíme."

„Kam jdeme?" Corbi šťouchl Sinclaira a vyšli kupředu za Robinsonem a Madiganem. Klopýtali po dřevěné lávce k hlavní budově, nikdo z nich nemluvil, aby neplýtvali energií, kterou potřebovali na cestu proti oslepující vánici.

Když se dostali ke zborceným stěnám hlavní budovy, čtyři muži se na okamžik zastavili, aby popadli dech. Konečně promluvil Madigan. „Vezměte každý jeden z těch plechů." Zpod ruin vytáhl jeden velký panel, který kdysi býval kusem střechy Palmeru. „Neste ho nízko, aby vám ho nesebral vítr. A jděte co nejrychleji na pláž."

Každý z nich táhl tolik plechu, co unesl, a vrátili se na pláž. Bez jediného slova začal Madigan zvedat kusy plechu. Kovové pláty několikrát smetl vítr, ale za několik minut se mu podařilo postavit něco, co vypadalo jako půlkruhová zeď.

„To má být zastená proti větru?" zeptal se Robinson. Byl tak vyčerpán, že skoro nemohl mluvit, a přece se bál usadit se uvnitř, protože věděl, že pot, který ho zalil, když tahal plechy dolů, by mu rychle přimrzl na kůži. Pak by mu hrozila smrt.

Madigan znovu hovořil vysílačkou. Po několika vteřinách ji vypnul a obrátil se k ostatním. Skupina se shromáždila před kovovým štítem, aby tu našla to málo ochrany proti větru, kterou mohl nabídnout. Čekali, co řekne Madigan. „To není míněno jako ochrana proti větru, i když i tak nám může na pár minut posloužit."

„A co to bude?"

„Naše světelná zbraň, náš způsob, jak se dostat ke *vzducholodi Nine.*" Madigan vítězoslavně gestikuloval, protože Whitaker mu už řekl, že plán funguje.

„Odrazový štít pro radar. Když jsme postavili kovové panely a obrátili je k moři, poskytli jsme dostatečný cíl pro Whitakerův radar, který najde přesně naši polohu na pláži."

Madigan ještě neskončil a jako na potvrzení toho, co říkal, se už začala objevovat v dálce silueta. Napřed to byla jen temná linie v mlze, ale rychle se vyvinula ve tvar, který měl začátek i konec, tma-

vý, výrazný obrys. *Vzducholoď Nine* se vynořila z šedivé nicoty a vznášela se bez pohybu nad nimi ve skučícím větru, záře světel z její teplé a útulné kabiny poskytovala osvětlení scéně, která následovala.

Ze *vzducholodě Nine* vypadl provazový žebřík a lidé na pláži začali šplhat nahoru. Pro Michaela Starra, který byl pořád v bezvědomí, upravili pevný postroj, který ho také brzy dopravil do bezpečí. Ray Madigan byl poslední z pozemní skupiny, kdo vystoupil po provazovém žebříku do kabiny. Když byli všichni na palubě, kapitán Whitaker otočil stroj na opačnou stranu a rychle opustil prostor nebezpečných pobřežních skal, které představovaly neustálou hrozbu pro polyuretanový trup lodě. Za pár minut byla *vzducholoď Nine* relativně v bezpečí nad otevřeným antarktickým mořem.

12. KAPITOLA

Na můstku sovětské motorové lodě *Primorje* byl nával. Uprostřed elegantní, sklem obložené místnosti stál první lodní důstojník, Sergej Timošenko, navigační důstojník Orlov, za nimi pak kormidelník a další dva námořníci. Na protější straně zůstali zbývající členové vládního výboru: kapitán Kolontaj, dr. Boris Nej a Alexandra Bucharinová.

Právě skončila poslední schůze *načalstva,* kterou uspořádali na pokyn kapitána Kolontaje – jednání, které mělo analyzovat, co se stalo v americké stanici Palmer – a proběhla za přítomnosti celé posádky na můstku *Primorje.* Alexandra Bucharinová souhlasila s Kolontajem, že by před lidmi z *Primorje* neměli nic utajovat, a spolu přehlasovali Neje. To, že schůzku uspořádali před posádkou, byl nejrychlejší a nejsnadnější způsob, jak ji seznámit s plány *načalstva.* Teď, když porada byla více méně u konce, všichni stáli na můstku mlčky. Loď prorážela ledové vlny a oni upírali zraky ven, přestože tam nebylo nic k vidění.

Hrozivá temnota sněhové bouře zahalila loď a zbavila lidi na můstku obvyklého panoramatického výhledu. Rýsoval se jen zamlžený obrys lodní přídě. První důstojník Timošenko se naklonil dopředu, jako by sledoval horizont. Jeho gesto bylo také úvodem k hovoru, protože konverzace, kterou vyslechl z druhého konce lodního můstku, pro něho fakticky nic neznamenala. „Takovou vánici jsem nezažil od loňské zimní plavby," prohlásil Timošenko, aby prolomil nepříjemné ticho, které na všech leželo jako těžká houně.

„Minulý rok?" zeptal se lhostejně navigátor Orlov. Sotva mohl uvěřit tomu, co slyšel v poslední půlhodině, kdy tři členové *načalstva* otevřeně hovořili o současné situaci, o tom, co se stalo ve stanici Palmer, o nových vědeckých poznatcích týkajících se účinků celosvětové nukleární války a jaké možnosti ještě připadají v úvahu pro lidi na palubě *Primorje.* Potom všem byl Orlov rád, když Timošenkův přátelský hlas prolomil napětí. „Kde jsi byl na zimní plavbě?"

„Ve Východosibiřském moři."

„Aha."

„Celá ta mizerná končina je samý led, od Laptěvů až do Čukotského.“

„Jednou jsem plul z Wrangelova ostrova k Novému těsně předtím, než cestu zablokovalo pole ledových ker, a tehdy bylo nejhorší počasí, jaké jsem kdy *zažil.*“ Orlov zase vyhlédl ven z okna můstku. „Nejhorší až do dneška.“

„To máš pravdu.“ Protože to bylo jeho povinností, první důstojník se obrátil ke kapitánu Kolontajovi. Kapitán mlčky stál na levé straně můstku. Timošenko věděl, že by měl kapitána zapojit do jejich rozhovoru, protože byl na můstku s nimi, a tak se na něho obrátil přímo. „Tohle je zatrápená vichřice, kapitáne,“ prohlásil rozpačitě. „Plavil jste se někdy za horšího počasí?“

Kapitán Andrej Kolontaj zvedl mírně hlavu, i když nezměnil postoj ani místo, kde stál. Na okamžik se zahleděl na prvního důstojníka a pak se zas podíval ven. „Na nic takového si nevzpomínám,“ odpověděl dutým hlasem, který naznačoval konec rozhovoru. Kolontaj se znovu obrátil k lodní zádi. V temnotě, při plavbě, kdy na ně dorážel ze všech stran oslepující sníh, sotva mohl vidět obrys lodní konstrukce – třebaže nejvzdálenější sekce zádě byly jen třiadvacet metrů od jeho stanoviště. První důstojník měl pravdu, byla to pekelná vichřice.

Jak jim bylo přikázáno, dva námořníci drželi hlídku vpředu na příďové nástavbě a Kolontaj je rozeznával v rozptýleném světle reflektorů na ubytovací palubě. Byli zachumláni až po nos, zcela jistě proto, aby se co nejvíc chránili před větrem. Komunikační kabely, které je spojovaly se dvěma dalšími důstojníky na můstku, se plazily po bíle natřené palubě. Dlouhý černý kabel se táhl za oběma muži jako krysí ocas. Kolontaj se bezděčně zachvěl, když na ně pohlédl, protože věděl, jak jim musí být chladno. „Sergeji,“ řekl Kolontaj a obrátil se na prvního důstojníka křestním jménem – což dělal velmi zřídka, když dával oficiální příkazy.

„Ano, pane.“

„Zajistěte, aby přední hlídka byla vystřídána podle rozvrhu. V tomto počasí po nich nemůžu chtít, aby sledovali plovoucí ledové kry déle než čtvrt hodiny, venku je minus třicet.“

„Ano, pane.“ Ale Timošenko se nenamáhal předat příkaz týkají-

cí se hlídání ledových ker, protože to udělal už předtím. První důstojník si nervózně odkašlal do dlaně a obrátil se ke kapitánovi. „Patnáct minut hlídky, pak třicet minut v teple. Takové byly původní příkazy, které jsem dal hlídkové četě – jsem si jist, že se jimi budou řídit.“

„Výborně.“

I když Timošenko doufal, že to na něm není znát, měl obavy. Z nějakého důvodu se kapitán začínal opakovat, dával po několikáté stejné příkazy. Možná ta skutečnost, kterou mu v největší tajnosti sdělil dr. Nej – že se u kapitána Kolontaje objevují příznaky kritického psychického vypětí – byla nakonec pravdivá. Kdyby kapitán přišel o nervy, odvahu, rozhodnost, všichni na palubě by byli opravdu ohroženi.

Dr. Boris Nej, který stál na zadním konci můstku, pocítil další příležitost k posílení vlastní pozice. „Řekněte mi,“ zeptal se prvního důstojníka, „co radar? Jak vypadá situace?“

„Vypadá to čistě,“ odpověděl Timošenko. Pohlédl dolů na obrazovku radaru před sebou, pak se znovu obrátil ke skupině. „Nejméně dvacet kilometrů před námi není vůbec nic.“

„Aha.“ Nej se podíval na prvního důstojníka s výrazem předstíraného zmatku, pak se obrátil ke kapitánovi. „Je před námi perfektně čisto?“

„Tak to ukazuje radar.“ Kolontajovi bylo jasné, kam Nej svými slovy míří, ale v tom okamžiku mu to bylo jedno.

„Tak bychom možná měli rozhodnout jinak.“ Nej postoupil o krok vpřed, aby se zmenšila vzdálenost mezi ním a Kolontajem. „Možná bychom mohli plout trochu rychleji.“ Nej vyslovil slova přátelským tónem a přívětivě se usmál. Jeho nucený úsměv mezi tmavými záhyby tvarované bradky působil rozpačitě.

„Absolutně ne.“

„Proč?“

Kolontaje samotného překvapilo, že má s Nejem víc trpělivosti, než si myslel, že je schopen projevit. „Protože Američané nejsou jediní, kteří by mohli skončit jako *Titanic*. Museli bychom si připadat jako hromada idiotů, kdybychom prorazili díru do lodě,“ prohlásil Kolontaj a plácl rukou do mosazné obruby kolem hlavního ovládací-

ho panelu před sebou. „Všechno to riskujeme, jenom abychom se trochu dřív dostali do další série nesmyslných bojů.“

„Zřejmě máte pravdu.“ Ale Nej věděl, že se Kolontaj mýlí – od několika lodních důstojníků měl potvrzeno, že radar na palubě je velmi přesný a snadno je schopen rozeznat jakékoliv větší pole ker, které by mohlo znamenat hrozbu pro dvojitý ocelový lodní trup. Sledování ledových polí na přídi byla činnost přinejlepším zbytečná, protože v okamžiku, kdy by lidé stojící na stráži venku mohli něco v oslepující sněhové vánici uvidět, bylo by už příliš pozdě na změnu kurzu. „To je důvod, proč jste postavil ty dva muže na příď?“

„Musím počítat s každou možností.“ Kolontaj pokrčil rameny, protože věděl, že muži vybraní pro hlídku na svoji službu reptají. Je to nesmyslné a stupidní, říkal jeden z nich. Možná že to tak bylo, ale Kolontaj cítil, že musí udělat něco, aby ochránil lidi na palubě *Primorje* – nejdřív od ledových ker, pak od Američanů – a to bylo všechno, co byl schopný v dané chvíli vymyslet.

„Správný názor.“ Nej rychle pohlédl na další dva důstojníky na můstku a očima naznačil každému svůj závěr: kapitán začíná jednoznačně uvažovat iracionálně, jsou to zřejmé projevy jeho podivného chování. Nej chtěl využít situace, aby posílil své postavení.

„Vraťme se k našemu hlavnímu rozhodnutí – které se zdá nevyhnutelné,“ prohlásil Kolontaj po několika okamžicích mlčení, ve kterých si v duchu probíral, co řekl předtím. „Američané znovu ukázali, že se jim nedá věřit – a důkazem toho je smrt majora Zinovjeva. Začínám si myslet, že jste měl pravdu, Neji, že nemáme jinou možnost, než zaútočit na americkou základnu v McMurdo. Alexandro, co myslíte?“

„Také souhlasím.“ Odpověděla prázdným hlasem, který jako by jí nepatřil, protože mohla stěží uvěřit tomu, co viděla před necelou hodinou. Helikoptéra, ve které letěla, zůstala kilometr od pobřeží nad mořem a mířila k pobřeží, když se ke stanici Palmer přiblížil major Zinovjev ve své helikoptéře. K jejímu údivu začali Američané útočit na majora Zinovjeva hned po přistání. Alexandra viděla výsledek útoku: k obloze vyskočil děsivý oranžový sloup ohně.

Než Alexandřina helikoptéra urazila krátkou vzdálenost mezi nimi a stanicí Palmer, ze stroje majora Zinovjeva zbyly jen ohořelé

trosky. To bylo v okamžiku, kdy pilot v Alexandřině helikoptéře zaútočil sám. Kulomety a řízenými raketovými střelami zcela zničili stanici Palmer sotva za pět minut. Teď alespoň Američané nebudou moci toto zařízení použít proti nim.

„Američané vystupňovali boj mezi námi," řekl Nej, aby se znovu vrátil k tématu. Cítil, že náhoda a vhodná doba dostaly věci přesně tam, kde je potřeboval mít, a věděl, že dobře načasovaná poznámka nemůže být na škodu. „Když mám mluvit za sebe, nemáme jinou možnost."

„Přesvědčili jste mě." Kolontaj zavrtěl hlavou, nevěda, co si má o obratu událostí myslet. Bláznivé, stupidní, nesmyslné – a přece se zdálo, že z toho není jiné cesty.

„Je to jediné logické rozhodnutí. Musíme zahájit překvapivý útok na jejich stanici v McMurdo, jinak se zbavíme veškeré naděje na přežití. Vzpomeňte si, co říká zpráva." Nej mávl listem papíru v ruce – který shrnoval, co se stane se světem v průběhu několika příštích týdnů.

„Ano." Kolontaj pohlédl na papíry v Nejově ruce. Skupina vědců na palubě *Primorje* právě dokončila výzkum a kompilaci údajů. Fakta – podporovaná rádiovými zprávami o tom, jak málo zbylo z ostatního světa – byla jasná, jak dokazovala jejich zpráva. Vzhledem k odhadnutému rozsahu války a celkovému počtu jaderných zbraní, které vybuchly téměř najednou, byla celá zeměkoule zničena. Radiace a zničení ozónové vrstvy učiní každý kousek civilizované země neobyvatelnou končinou.

„Zajímavé je, že všechny problémové oblasti nejsou jednoznačně zhodnoceny."

„Co to znamená?"

„Že informace tady uvedené," odpověděl Nej a ťukl do papíru v ruce, „jsou v nejlepším případě předpoklady. Všechno v této zprávě je jen odhad minimálních škod, ke kterým může dojít. Skutečný výsledek by mohl být ještě mnohem horší vzhledem k dosud neznámým vazbám a souvislostem."

„Chápu." Jak Kolontaj zjistil při zběžném pročtení dokumentů, vědci jednoznačně prohlašovali, že severní i jižní polokoule budou mračny jaderného spadu odříznuty od přímého slunečního světla. To

znamená, že na celé zeměkouli – od mírných oblastí až po tropické pásmo – bude přetrvávat celé měsíce a snad i roky kruté, chladné počasí, způsobené nedostatkem přímých slunečních paprsků. To samozřejmě zahubí veškeré rostlinstvo i živočišstvo planety. Ale zmrazení toho mála života, který zůstal, bude jen druhotným důsledkem světové katastrofy, protože předtím začnou působit vlivy ozáření a ztráty ozónové vrstvy. Nikdo nebyl schopen odhadnout, jaké důsledky třetí a čtvrté úrovně mohou ještě po nesmírném jaderném ozáření nastat, protože zprávy označovaly, že tyto problémy jsou čistě akademické. Většina živých tvorů bude dávno mrtva, než se projeví následky třetí a čtvrté úrovně.

„Viděl jste tabulky?“ Nej nalistoval v důležité hromadě papírů příslušnou stránku a podal ji Kolontajovi.

„Už jsem to četl.“ Na důkaz přesnosti svého zjištění odebrali vědci na *Primorji* právě toho rána vzorky ovzduší a vody. Testy potvrdily, že ozáření již začalo sahat až k Antarktidě. Velmi brzy bude oblast, v níž právě pluje *Primorje*, stejně nebezpečná jako Gorkého park.

„Možná jsme jediní lidé na zemi, kteří mají takovou informaci.“ Nej pohlédl na nákres v otevřené zprávě před sebou, na linie a úhly grafu, které měly téměř mystickou sílu. Dokonce i Nej byl překvapen, jak se vědcům na palubě *Primorje* podařilo dát dohromady tak obsažnou zprávu, byl překvapen tím, jak hrozivé byly jejich závěry. Ale všechno bylo změřeno a spočítáno. Všechno bylo pravdivé. Nikde v té záplavě slov, mapek a tabulek, které Nej držel v rukách, nebyla ani špetka naděje s výjimkou dvouřádkového závěru na poslední straně hovořícího o americké stanici na jižním pólu.

„Myslíte, že si Američané uvědomují, že jižní pól je jejich jediná naděje?“ zeptal se Kolontaj.

„To je těžké říct. Nevíme, kolik vědců mají ve svých stanicích McMurdo a Jižní pól, a nevíme, jak kvalitní je jejich testovací a komunikační vybavení. Všechno, co víme jistě, je, že jsme zjistili tu skutečnost sami.“

„Správně.“ Kolontaj zavrtěl hlavou, neschopen si v nitru přiznat, co už jeho rozum přijal jako holou pravdu: že kromě americké stanice na jižním pólu, o které se dalo předpokládat, že jí nehrozí nebez-

pečí vzhledem k příštím šesti měsícům temnoty, vysoké výšce a větrům vanoucím shora ze zásoby čistého a velmi chladného vzduchu shromážděného nad ní, je zbytek světa odsouzen k záhubě.

„To mě přivádí zpátky k mému původnímu tématu. Ať se to zdá nevhodné jak chce, musíme zahájit okamžitý útok na americkou stanici McMurdo, abychom se mohli zmocnit jejich pozemních vozidel. To je jediná možnost, jak se dostat do vnitrozemí, jediný způsob, jak je možné uchýlit se do bezpečí stanice na jižním pólu."

„Dobře." Kolontaj přistoupil k navigační mapě a očima hledal symbol americké stanice McMurdo, která ležela na pobřeží přibližně čtrnáct set kilometrů od jejich současné polohy. *Primorje* k ní mohlo doplout za dvaačtyřicet až padesát hodin, v závislosti na množství ker. Pak by zničili poslední hnízdo amerického odporu, jedinou překážku, která stála mezi nimi a bezpečím americké základny na jižním pólu.

„A co naše rychlost?" zeptal se Nej, když viděl další příležitost, jak zvýšit svoji důležitost. To bylo teď zvlášť potřebné, protože nablízku byl první důstojník a navigátor, a ti se bezpochyby každému na *Primorji* zmíní o Nejově přirozených vůdcovských schopnostech. „Nemohli bychom zvýšit rychlost?"

„To je pořád riskantní záležitost." Kolontaj pohlédl na Alexandru. Stála velmi blízko během celé první části jejich jednání, během celého dlouhého líčení, co se vlastně stalo ve stanici Palmer a co je třeba udělat dál na americké stanici McMurdo. Po celou dobu Kolontaj cítil její přítomnost a stěží se bránil tomu, aby se jí nedotkl, aby kolem ní neovinul paže a nesevřel ji v náruči. „Alexandro, co si myslíte o nebezpečí větší rychlosti? Je to určité riziko – i když musím říct, že Nej má pravděpodobně pravdu v tom, že jen velmi nízké."

„Andreji, nemám kvalifikaci na to, abych to mohla posoudit. Myslím, že o věci týkající se nás všech byste měl rozhodnout sám." Alexandra na něho pohlédla s opravdovým citem – obdivem, vírou, láskou. Na okamžik se zdálo, že má v úmyslu ještě něco dodat, ale pak se nakonec odvrátila, aby Kolontaj mohl vyslovit své rozhodnutí bez ovlivňování.

„Dobře." *Rychlost. Riziko. Bezpečnost.* Zdálo se, že jim nezbývá

nic než jeden nebo druhý extrém. Už nebylo možné rozhodnout se mezi dobrým a špatným, zbývalo jim jen špatné a horší. Kolontaj věděl, že je neustále stavěn před rozhodnutí, která by před několika dny byla nepochopitelná – ale teď neměl víc než pár minut času, aby posoudil možnosti, jež rozhodnou o přežití těch, kteří z lidstva zbyli. Riziko. Jediné, u čeho nemohl připustit žádné riziko, byla bezpečnost lidí na palubě *Primorje* – zvlášť naprostá bezpečnost Alexandry. „Zdá se mi, že naše bezpečí zcela závisí na likvidaci amerického odporu, abychom se mohli dostat až na jejich stanici Jižní pól."

„Tak mi to taky připadá," přidal se Nej.

„Pak předpokládám, že nemáme jinou možnost." Kolontaj už ztratil v tomto nesmyslném vraždění manželku a dceru a věděl, že kdyby nějak přišel i o Alexandru, už by to neunesl. Stala se vším, na čem mu záleželo. „Odporuje to mým normálním metodám řešení problémů, ale vidím, že je třeba chopit se alespoň slabé naděje. Protože se riziko zdá být dost malé, zvýšíme naši rychlost na deset uzlů."

„Ano, pane." První důstojník Timošenko provedl patřičné úpravy na hlavním ovládacím panelu. Když byl u konce, bylo cítit zrychlení vibrací dieselových motorů *Primorje.*

„Ale při prvních známkách jakýchkoliv větších ker přejdeme opět na pomalý chod."

„Rozumím, pane."

„Výborně." Kolontaj se ohlédl na Alexandru. Každý další okamžik tohoto hrůzného dění měl na všechny velký vliv. I Alexandra se změnila, protože váhavě, ale definitivně souhlasila s názorem, že Američané nechtějí nic jiného než boj, že není příliš pravděpodobné setkat se s Američany na stanici McMurdo v míru.

Kolontaj se díval na Alexandru ještě chvíli. Na tváři měla neutrální výraz, stála u kormidelníka a věnovala pozornost jeho pravidelné manipulaci s kormidelním kolem, když *Primorje* zvyšovala rychlost. Kolontaj hleděl na Alexandru, i když znovu promluvil k Nejovi. „Ale pamatujte si, že musíme být opatrní. Velmi opatrní."

„Ano, musíme. To je správné stanovisko." Nej ve skutečnosti nechápal, na co Kolontaj myslí, a vůbec se o to nestaral. Byl spokojen s celkovým průběhem věcí – Zinovjev byl zabit šťastnou náho-

dou při střetu s Američany, druhá helikoptéra řízená zbrklým pilotem zaútočila na stanici Palmer a úplně ji zničila – a viděl, že už mu zbývá jen několik dní, než se bude moci ujmout hlavního vedení jejich skupiny. *Vožď.* Události potvrdily Nejovi to, co celou dobu tušil – že má zcela jistě na to, aby byl velkým vůdcem, že má schopnosti stát se příštím Leninem světa.

Nej se rozhodl přerušit konverzaci. Po několika okamžicích vyšel ven. Opřel o zábradlí. Venku v ostrém větru bylo mimořádně chladno a moře se začínalo čeřit a bouřit – ale veškerá nepohoda byla silně stimulující, osvěžující úlevou od zatuchlého teplého vzduchu uvnitř. *Už mě nic nemůže zastavit. Tak jako nic nezastavilo Lenina.* Stál venku na antarktickém vzduchu a začal znovu přemýšlet o tom jediném muži v historii, kterého tolik obdivoval.

Vladimír Iljič Lenin. Lenin jako malý chlapec. Lenin jako dospělý muž, Lenin jako vůdce národa, vůdce světa. Nej pomyslel na to, jak se Lenin musel cítit při historickém návratu do Ruska v dubnu 1917 – Leninova cesta vlakem zpátky z exilu se příliš nelišila od Nejova putování za novou kolébkou matky Rusi na palubě motorové lodě *Primorje*. Lenin se rozhodl vrátit se a převzít moc v říjnu 1917 zrovna tak, jako se teď Nej rozhodl chopit se pevného velení nově vytvořeného sovětského státu. Paralely byly zarážející. Byl to předem určený osud.

„Neji – vraťte se dovnitř. Musím vypracovat plán útoku," zakřičel Kolontaj.

„Ovšem." Nej se obrátil a vešel zpátky do prostoru teplého a zatuchlého můstku *Primorje.* Uvnitř si všiml, že se trochu chvěje. *Maximálně pár dní. Pak budu mít všechno pevně pod kontrolou. Nikdo se neodváží pochybovat o mé autoritě.* Nej věděl, že třas, který prochází jeho tělem, není důsledkem antarktického vzduchu. Způsobilo ho vzrušení z očekávání.

Během soustavné pomalé a houpavé turbulence vyvolané sněhovou vichřicí kapitán Lou Whitaker vešel opatrně do ztemnělého zadního salónku *vzducholodě Nine.* Za ním vstoupila Julie Mathewsová a položila Whitakerovi ruku na rameno, aby udržela rovnováhu při neustálém kolébání vpřed a vzad. „Jak to vypadá s rukama?" ze-

ptal se Whitaker a pohlédl dolů na muže sedícího na rožní pohovce.

„Bude to v pořádku.“ Ray Madigan se násilím usmál přes bolest, která neustále trápila obě jeho paže. „Spáleniny od lana a omrzliny se moc nesnášejí, to ti teda řeknu.“

„Prosím, Rayi… seď klidně.“ Nancy Schneiderová se přehnaně zamračila a pak se *začala* opět věnovat jeho obvazům a bandážím.

„Co myslíte, Nancy?“ zeptal se Whitaker, když zavedl Julii k pohovce stojící naproti prvnímu důstojníkovi a letušce. „Nějaké komplikace?“

„To nemyslím. Nemám s takovými věcmi moc zkušeností, ale myslím, že se rány během několika dní pěkně zahojí.“ Aniž si to Nancy uvědomila, zvedla Rayovu zavázanou ruku a jemným pohybem rtů přejela jeho konečky prstů.

„To rád slyším.“ Whitaker neobratně zakašlal a rozhlédl se po salónku.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se Julie.

„Někteří šli spát. Někteří jsou v pilotní kabině.“

„Frank Corbi a Annie Rizzová se vrátili do kuchyně,“ dodala Nancy, když dokončila ovazování Rayovy druhé ruky.

„Už zas?“

„Ano.“

„Už zase jedí? To je neuvěřitelné.“ Obě dvojice se srdečně zasmály. Když se odmlčeli, Whitaker pohlédl přes místnost na světle šedé světlo, které zářilo z obrazovky videopřehrávače. „Ví Corbi, že se pořád promítá jeho film?“

„Ano. Říká, že nevadí, když ho tam nechá – a kdyby se páska přetrhla nebo tak něco, jeho přístroj už udělal další dvě kopie. Jen zesilte zvuk, jestli to chcete slyšet.“

„Prima.“ Whitaker ještě okamžik uvažoval, než si vzpomněl, proč se vlastně vydal dozadu. „Rayi, byl to skvělý kousek, který se ti povedl dole na pláži. Nemusím ti říkat, co by se stalo, kdybys nepřišel na ten nápad se stěnou odrážející radar.“

„A kdybys ty nebyl schopný řídit ten náš balón tak, jak to umíš, z nás všech by teď bylo leda tak mražené velrybí,“ odpověděl Madigan. Pohlédl přímo na Whitakera. „Ostatní to možná nedokážou ocenit, ale byla to pěkná ukázka leteckého mistrovství, to je jasné.“

„Díky.“ Whitaker mávl zmateně rukou, nevěda, jak přejít k tomu, co chtěl říci dál. „Je ještě jedna věc…“

„Jo?“

„O problémech, které jsme měli.“

„Problémy?“

„Ty a já.“

„Nato zapomeň.“

„Ne. Právě naopak.“ Whitaker se posunul na roh gauče. Naklonil se k Madiganovi. „Co chci říct, je, že… jsi měl pravdu.“

„Pravdu?“ Madigan byl zaskočen. Nevěděl, co odpovědět. Pohlédl napřed na Nancy, pak na Julii, ale ani jedna z nich nevěděla, kam Whitaker míří. „V čem jsem měl pravdu?“

„O mně.“

„Sakra, nezačínej s tím. Teď ne.“

„Ale ano. Rozhodl jsem se, že ti to řeknu. Nechci z toho dělat velkou vědu, ale chci, abys věděl, že to, o čem jsi mluvil, byla pravda. Mít určitá měřítka je důležité, ale já jsem byl příliš nekompromisní, příliš mnoho jsem vyžadoval. Říkal jsi svatý Whitaker a měl jsi pravdu. I když jsem to tak nemínil, chápu, že jsem byl možná příliš tvrdý i na svého syna.“

„Neměl jsem se o něm vůbec zmiňovat – není to moje věc.“

„To už teď nevadí. Když jsem byl s Julií sám v pilotní kabině a hledali jsme vás ve sněhu, měl jsem čas uvažovat o budoucnosti. Moje bývalá manželka nežije, můj syn Alex je mrtev už dlouho – a když jsem si uvědomil, že počet lidí, kteří na světě přežili – těch jedenácti ze *vzducholodě Nine* – se najednou může snížit na polovinu, uvědomil jsem si, co je opravdu důležité. A když jsem vás našel, připadaly mi mé vlastní trable naprosto malicherné.“

„Hezky řečeno. Nejraději bych ti řekl, že jsem tomu nerozuměl, ale místo toho ti povím, že já jsem taky zažil pár minut na tom ledu, kdy jsem jasně viděl svoji pitomost.“ Madigan zvedl ovázanou ruku a opatrně ji položil Nancy na rameno. „Myslím, že se oba shodneme na tom, že jsme v minulosti něco pořádně zvorali…“

„…a že teď je načase začít znova.“ Whitaker se zvedl. Madigan také.

„Vy chlapi jste ale úžasní,“ ozvala se Julie a podívala se na ně.

„Měla jsem celé roky přítele, kterého jsem strašně milovala," zaváhala a pak pokračovala, „opravdu moc milovala. Ale nikdy se nedostal tam, kam jste se dostali vy dva." Julii se usadil na tváři úsměv, ale zároveň se jí v koutku oka zatřpytily slzy.

„Možná jenom neměl dost možností." Whitaker natáhl k Julii ruku a vzal ji do své. „My jsme měli možnost záchrany v posledním okamžiku, další šanci, takovou, jakou neměl skoro nikdo na Zemi. Využíváme čas, který nebyl dopřán jiným."

„Možná máte pravdu." Julie stiskla Whitakerovi ruku. Nakonec uvolnila sevření a nechala prsty vyklouznout.

„Když mluvíme o času," obrátil se Madigan na Whitakera, „jak je Michaelu Starrovi?"

„Má nějaké omrzliny, boule a podlitiny. Ale většina jeho problémů pramenila prostě z šoku. Asi by s ním byl brzo konec, kdyby zůstal venku v tom mrazu. Teď spí. Myslím, že bude brzo v pořádku."

„Kdo se o něho stará?" zeptala se Nancy, posbírala drobnosti z lékárničky a vložila je zpátky.

„Většinou Kathleen Sinclairová a Steve Galloway. Taky jim pomáhají Frank Corbi a Annie Rizzová. Byl u nich i Floyd Robinson – ale Floyd má dost práce s vysílačkou."

„S vysílačkou?"

„Promiň, asi jsem ti to zapomněl říct." Whitaker potřásl rozpačitě hlavou. „Mrzí mě, že jsem ti to neřekl, ale byl jsi tady s Nancy, když jsem to zjistil. Michael Starr měl v kapse kabátu zastrčenu malou vysílačku. Je to krátkovlnná vysílačka, ale důležité je, že má správné frekvence jak pro McMurdo, tak pro stanici Jižní pól."

„Panebože, to je úžasné. Takže můžeme mluvit s oběma stanicemi?" Madigan vyhlédl z okna salónku, jako by očekával, že venku uvidí některou z amerických antarktických základen. Ale za šedivým trupem vzducholodě neviděl nic než temnotu a sníh.

„Ještě ne, protože má malý dosah. Ale Floyd se pokouší něco provizorně smontovat – spojku k našemu zesilovači a anténnímu systému – aby dosah zvýšil. Počítá s tím, že bude moci mluvit s McMurdem, ještě než se tam dostaneme."

„A jaký je odhad příletu ke stanici McMurdo?"

„To je těžké říct.“ Whitaker pohlédl na kalendář na svých náramkových hodinkách, pak zpátky na prvního důstojníka. „Bude nám to trvat asi dva dny, více nebo méně. Pozdě odpoledne devátého nebo ráno desátého, řekl bych.“

„Celé dva dny?“

„Ano. Právě teď je čelní vítr tak prudký, že letíme minimální rychlostí. Stačí sotva na to, aby nás nehnal dozadu.“

„Ale alespoň šetříme palivo, ne?“

„Přesně tak. Základna McMurdo nikam neuteče a bude lépe, když ušetříme palivo a počkáme, až ustane protivítr. Chtěl jsem o tom s tebou mluvit,“ dodal Whitaker, protože chtěl znát názor prvního důstojníka na to, jak by měli zacházet se svými ubývajícími zásobami leteckého paliva. „Co myslíš?“

„Souhlasím s tebou. Rusové, kteří napadli Palmer, museli přijít ze stanice Bellingshausen. Banda šílenců vyrazila za odvetou, řekl bych. V každém případě bychom neměli mít na cestě k McMurdo žádné problémy. Protože máme na palubě jídla víc než dost, nemusíme se hnát do McMurda za cenu spotřeby velkého množství paliva proti větru. Pomalý pohyb, dokud se vítr neobrátí, je jednoznačně ta nejlepší možnost.“

„Je tu ještě jedna nevyřešená otázka,“ řekla Julie a vmísila se do hovoru. „Co zbraně? Jak se budeme bránit?“

„Frank Corbi má jeden dobrý návrh,“ řekl s úsměvem Whitaker.

„Jaký?“

„Jestli Rusové zaútočí, poslali bychom na ně napřed Andrewa Sinclaira. Udolá je k smrti svými nekonečnými řečmi.“

„Nebo otráví,“ dodala Nancy Schneiderová a položila na stůl lékárničku.

„Jasně.“ Všichni se zasmáli. Nakonec se Whitaker znovu vrátil k hlavnímu problému. „Ale teď vážně, kromě několika loveckých nožů nemáme na palubě vůbec nic, co by mohlo sloužit jako zbraň.“

„Floyd měl pušku, ale když spěchal, aby se dostal na palubu vzducholodě, nechal ji ve stanu,“ dodala Julie.

„A je mi naprosto jasné, že se tam pro ni nebudeme vracet,“ ozval se rozhodně Madigan. Ostatní souhlasně přikývli. „Ale nemys-

lím si, že by nás jedna puška zachránila. Ani sám Santa Claus by nás v téhle vichřici nenašel. Až se dostaneme do McMurdo, lidé tam určitě budou mít něco, s čím by se dalo bojovat, kdyby k boji došlo.“

„Takže prozatím všechno zůstává tak, jak je. Vyčkáme, dokud se neobrátí vítr, pak zamíříme k McMurdo. Připravíme ukotvení vzducholodě ve stanici – možná i vypustíme plyn, jestli bude třeba – a strávíme zimu s nimi.“ Whitaker se zvedl z pohovky, aby si protáhl ztuhlé paže a nohy. Konečně se zase usadil.

„Teď už můžeme jen čekat,“ řekl Madigan a kývl na Nancy, aby si sedla na gauči blíž k němu.

„Protože teď nemáme co dělat, mohli bychom se podívat na film,“ řekla Julie. „Ještě jsem z něho moc neviděla a věřte nebo ne, neviděla jsem *Casablancu* ani nikdy předtím.“

„Chceš přetočit pásek na začátek?“

„Ne, zapněte to tak, jak to je.“ Julie se zvedla z gauče a přešla k videorekordéru. Černé a bílé postavy starého filmu se neustále míhaly na malé obrazovce, ale nikdo si jich nevšímal, dokud byl zvuk stažený. Julie zvuk zesílila, pak se vrátila na pohovku vedle Lou Whitakera.

Začali sledovat rozehranou scénu. Odehrávala se v přecpané, zakouřené kavárně, kde vedle pianisty Dooleye Wilsona seděla Ingrid Bergmanová. Začal jedním prstem ťukat do kláves a ona pokračovala v hovoru. Z Wilsonova výrazu bylo zřejmé, že je mu její řeč nepříjemná – zatímco Ingrid Bergmanová dávala na sobě znát, že myslí na něco úplně jiného, něco osobního, něco pro ni velmi důležitého.

Konečně požádala Wilsona, aby zahrál „As Time Goes By“. Napřed odmítal, ale když zabroukala pár taktů, Wilson váhavě, ale přece jen poslechl.

Pamatuj,
že polibek zůstane polibkem
a povzdech povzdechem;
a dělej vždy to základní,
jak běží čas.

Ray Madigan a Nancy Schneiderová se k sobě přitiskli ještě blíž, ona s hlavou opřenou o jeho rameno a on se zavázanou paží ovinutou kolem jejího pasu. O kousek dál na pohovce salónku *vzducholodě Nine* položila Julie Mathewsová ruku na paži Lou Whitakera a přitáhla se k němu. Všichni čtyři sledovali v naprostém tichu děj na malé obrazovce videa.

A ve vyznáních milenců
uslyšíš pořád miluji tě,
o tom nepochybuj;
bez ohledu na to, co bude dál,
jak běží čas.

13. KAPITOLA

Kathleen Sinclairová seděla v malé temné soukromé kabině *vzducholodě Nine.* Nohy měla na rozkládacím stolku a opírala se o židli vedle postele. Třebaže bylo pozdní odpoledne a slunce se konečně prodralo z mraků, neobtěžovala se odhrnout záclony, aby se slunce mohlo dostat dovnitř. Občas pohlédla na Michaela Starra, který ležel natažen na lůžku. Pečovala o něho už dva dny.

Michael stále tvrdě spal, což bylo přesně to, co potřeboval, aby se mu vrátily síly. Kathleen několik vteřin sledovala Michaelovo rytmické dýchání. Nakonec si shrnula dlouhé rudé vlasy dozadu a pak se znovu opřela o laminátovou stěnu. Zavřela oči a chtěla si na pár chvil odpočinout.

„Myslel jsem, že máš na starost něco důležitého, když jsi se mnou nechtěla povečeřet."

„Cože?" Kathleen otevřela oči a pohlédla na manžela. Andy stál nad ní a mračil se. „Před půlvteřinou jsem sotva *zavřela* oči."

„To je tvoje typická odpověď." Andrew netrpělivě přešlápl. „Mezitím jsem stál nad tebou nejmíň celou minutu. Možná spíš dvě minuty. Sedíš tu s nataženýma nohama, zvrácenou hlavou a otevřenou pusou. Nepříliš vábný pohled na dívku, která má za sebou Mount Holyoke. Jestli chceš slyšet pravdu, tak jsi i chrápala."

„Promiň." Kathleen okamžitě zalitovala, že se omluvila, ale to slovo jí vylétlo z úst, než ho mohla zastavit. „Víš, že jsem v posledních dvou dnech moc nespala," dodala tichým, ale hněvivým hlasem a vstala. Ukázala na Michaela a naznačila manželovi, že by měl mluvit tiše.

„Máš sakra pravdu, že jsi moc nespala," odpověděl Sinclair. „Pokud neděláš chůvu tady, vězíš v nějaké nekonečné debatě s tím pomocným pilotem."

„Steve Galloway je druhý důstojník," řekla Kathleen. „Nabídli jsme se, že se budeme starat o Michaela. Byl jsi také požádán o pomoc, ale nezdálo se, že bys měl zájem."

„Tak pardon. Neuvědomil jsem si, že soutěžíš o cenu Florence Nightingalové."

„Ztiš hlas.“

„Kdo z tebe udělal královnu Nilu? Zřejmě jsi zapomněla, že peníze na zaplacení téhle výpravy jsem vydělal já. Ta cesta ti zachránila život.“

„To se tedy pleteš.“

„Proč?“

„Tu cestu jsi nezaplatil ty. Peníze ti dal tvůj otec.“

„To je směšné.“

„Ne, je to pravda.“ Kathleen překvapila sama sebe tím, co řekla, ale cítila to tak silně, že nemohla přestat. „Moc dobře si vzpomínám, co se stalo na posledním večírku v klubu, když ses se svým otcem bavil o těch zlých demokratech, sociálních programech a programech pro zvyšování kvalifikace.“

„Proboha, o čem to mluvíš?“

Kathleen si protřela oči, jednak proto, aby zamáčkla slzy, a zároveň aby zahnala únavu. „Prosím, dej mi šanci vysvětlit ti to – a nepřerušuj mě!“ Věděla, že nezačala mluvit moc rozumně – nedostatek spánku, rozporuplné city, které ji současně tísnily, náhlý nápor pocitů vůči lidem kolem ní – ale Kathleen Sinclairové to bylo jedno. „Ty a tvůj otec jste říkali, že trh by měl stanovit, kolik co stojí. Slyšela jsem, jak o tom oba mluvíte dost často, než…“

„Tvoje paměť je jemně vyladěný nástroj, o tom nepochybuji.“ Sinclair se opovržlivě ušklíbl, jako by si liboval v oblíbeném popichování své ženy.

Kathleen nedbala na jeho přerušení, „…ale tehdy, když jsi ty a tvůj otec o tom mluvili naposled, začala jsem chápat, co to všechno znamená.“

„Mohla bys, nejlépe v nějaké dohledné době, být tak laskavá a zasvětit mě do smyslu tvého nesouvislého plácání?“

„Nezasloužené výhody. Obrazem toho jsi ty a tvůj otec. Prvotřídní střední škola, prvotřídní univerzita, prvotřídní oblek, perfektní košile a klubové vázanky. Je to prakticky něco jako aristokracie. Byli jste oba povýšeni do šlechtického stavu ve zdech těch nejlepších univerzit a vyrazili jste do boje proti každému, kdo je mimo ně. Ještě před tím večerem v klubu jsem měla určitý pocit –“

„Všiml jsem si tvého skutečného vztahu k mému příjmu vždyc-

ky, když jsi šla nakupovat – z platebních karet cifry přímo mizí.“

„…ale ten poslední večer v klubu s tvým otcem mi v tom udělal úplně jasno. Ani jeden z vás nemyslí na nic jiného než na hromadění majetku, upevňování moci a postavení. Oba mluvíte o tom, jak opovrhujete lidmi, kteří si nevydělají na věci, které potřebují – ale nejostudnějším projevem dobročinnosti, jaký jsem kdy viděla, bylo to, že tě tvůj otec poslal na Yale, aby mohl mít výmluvu, proč z tebe udělal manažera pobočky.“

„Zatraceně, přestaň okamžitě takhle žvanit, ty mrcho!“

„A jestli si myslíš, že jsem si nevšimla, jak se na tebe dívají lidé, kteří pro tebe pracují, tak se mýlíš. Tys to možná nepozoroval, ale já ano – i v těch několika případech, kdy jsem tě navštívila v práci. Lidé, kteří pro tebe pracují – dobří lidé, čestní lidé – tě nenávidí, protože vůbec nevíš, co děláš, vůbec nerozumíš jim ani své práci. Tobě to ale nevadí, protože se můžeš ohánět svou autoritou. Když uděláš chybu a zisk jde dolů, tvůj otec to zdůvodní nízkou produktivitou práce nebo vysokými mzdami a vyhodí pár dělníků. A místo toho, aby ses učil od lidí kolem sebe, kteří mají mnohem víc zkušeností, neustále jim dáváš najevo, že šeky podepisuje tvůj otec. Otec a jeho peníze jsou tvým mečem a štítem, který každého sráží. Chceš, aby lidé, kteří pro tebe pracují, skákali, jak jim pískneš, protože to je jediný způsob, jak můžeš ukázat svůj vliv.“

„Běž do prdele!“

Kathleen jen pozorovala výbuch svého manžela, který za sebou nakonec bouchl dveřmi. Zavřela oči a tiše setrvala několik vteřin.

„Měla jste odvahu, když jste mu řekla něco takového,“ ozval se slabým hlasem Michael Starr. Zvedl se na lůžku.

„Ach zatraceně. Mrzí mě, že jsme vás probudili.“

„To nevadí. Dva dny spánku je až dost. Cítím se mnohem líp.“

„Prima.“

„A myslím to upřímně. Opravdu máte odvahu.“ Michael upíral oči na ni, jak seděla na posteli vedle něho. Přesto, že ji měl vedle sebe celé dva poslední dny, stěží mohl potlačit znepokojující pocit, který v něm vyvolala pokaždé, když otevřel oči. Rád se díval na její dlouhé rudé vlasy a krásný úsměv – ale ze všeho nejvíc se mu líbil jas v jejích očích, svědčící o živosti a optimismu, radosti ze života,

která zářila z její tváře. Kdykoliv na pár minut vyšla z místnosti, mluvil o ní se Stevem Gallowayem. On i Steve považovali Kathleen za úžasně atraktivní ženu ze stejných důvodů. Ani jeden z nich nechápal, jak se mohla provdat za svého muže.

„Ne, nemám vůbec žádnou odvahu.“ Kathleen sáhla dolů a upravila Michaelovi polštáře, aby se mohl pohodlně opřít. „Kdybych opravdu měla odvahu, pak bych možná to všechno řekla už dávno. Měla jsem to říct už na naší první schůzce nebo když mě požádal o ruku.“

„Je těžké představit si ho, jak vás žádá o ruku.“

„Teď když se o tom zmiňujete, myslím, že Andrew prostě *řekl*, abych si ho vzala.“ Kathleen se nervózně zasmála a podívala se na Michaela, který se také usmál. „Ale není ode mne fér, že to povídám. Vzala jsem si Andrewa, protože jsem to chtěla, protože jsem si myslela, že život, který mi nabízí, je jediný, jaký stojí za to. Byl to život, pro jaký mě vychovali moji rodiče. Byl to jediný život, který jsem znala.“

„A co si myslíte teď?“

„Teď si myslím, že je odporné, šílené, jak se svět smrskl téměř na nic – možná jen na nás pár, kteří jsme uvízli tady v Antarktidě, a na to málo, co zbylo z našich životů – a přece se mi svět zdá mnohem větší.“

„Pro mne se také zvětšil – zvlášť od chvíle, kdy mě vaši lidé našli v té vánici. Jak říká staré přísloví, méně znamená někdy více.“ Michael se na chvíli odmlčel, obdivoval jemné a elegantní linie Kathleeniny tváře. „Když jsem před dvěma dny vyjel na sněžném skútru z Palmeru,“ pokračoval konečně, „neuvědomil jsem si, jak se život pro mne změnil. Nepočítal jsem s tím, že už nikdy neuvidím svého přítele Johna.“

„Vyslovil jste jeho jméno tisíckrát od chvíle, kdy jste usnul – zvlášť včera.“

„To se vsadím.“ Michael na okamžik zmlkl, aby nechal vzpomínku na Johna vklouznout zpátky do hlubin paměti. Bude na Johna myslet později. „Teď mám lidi na této vzducholodi. Teď mám vás a Steva.“ Michael se natáhl a vzal Kathleeninu ruku do své.

„A přesně totéž cítíme já a Steve.“ Kathleen podržela chvíli jeho

ruku, pak ji jemně položila a vstala. „A co takhle trochu slunce do života?“ zeptala se najednou a zeširoka se usmála.

„Slunce?“

„Opravdu originál, to málo, co nám z něho tady zůstalo. Přesně tak, jak slíbil kapitán, sněhová bouře ustala před několika hodinami a většina mraků už je pryč.“ Kathleen přistoupila k oknu a rázným pohybem odhrnula stranou těžké závěsy. Proud světla pozdního odpoledne vnikl do místnosti a způsobil, že oba chvíli přivírali oči, než se mohli podívat ven. Konečně Kathleen otevřela oči. „Podívejte se na to!“

„Kristepane.“ Pohled z okna kabiny byl úchvatný. Mraky, které ještě zůstaly na obloze, pluly v roztroušených chumáčích nebo cárech a kužely zářivého slunečního světla proudily mezi nimi ve výrazných bílých paprscích. Z výšky dvě stě padesát metrů bylo v popředí vidět stovky ker, které posely povrch oceánu mezi *vzducholodí Nine* a výběžky pobřeží, podél něhož letěli. Kry byly zbarveny různými odstíny temně modré a sněhově bílé, podle toho, jak se objevovaly ve světle nebo nořily do stínu. „Podívejte se na ty hory!“

Pobřežní hřeben, na který Michael ukazoval, se zvedal rovnou od břehu moře. Vrcholy hor někdy výrazně kontrastovaly s jasně modrým pozadím, jindy se ukrývaly v cárech mraků, které ještě zbyly. Všechny hory byly pokryty sněhem a ledem, pouze některé vertikální plochy skal se zbavily své běloby a odkryly barvu pod ní. Byla převážně černá, ale objevovaly se také plochy hnědé a modré smíšené se stopami zlaté a stříbrné. Pod nízkým úhlem slunečních paprsků, které klouzaly pod vrcholy nejvyšších hor, se barvy každého kousku země měnily. Ani Michael, ani Kathleen se nehnuli a nepromluvili, protože zůstali u vytržení nad scénou před sebou. Nakonec, když slunce kleslo pod sedlo posledního hřebenu, si Michael odkašlal. „To bylo neuvěřitelné. Pokaždé, když se podívám v těchto končinách ven, je to jiné. V Antarktidě jsem neviděl nikdy stejnou věc dvakrát.“

„Chápu, co tím myslíte.“ Ale ještě než Kathleen ustoupila zpátky k lůžku, na kterém Michael ležel, rozlétly se dveře kabiny.

„No ne, ty jsi vzhůru!“ hrnul se Steve Galloway k Michaelově posteli. „Myslíš si, že budeš moct vstát?“ Nabídl mu ruku k opoře.

„Asi ano.“ Michael se chytil Stevovy ruky a začal se zvedat.

„Co se stalo?“ Kathleen si stoupla vedle Steva a podepřela Michaela z druhé strany. „Máme nějaké problémy?“

„Právě naopak.“ Galloway se na své dva přátele usmál, očividně šťastný, že může být prvním, kdo jim sděluje dobré zprávy. „Rádiové spojení. Právě teď.“

„S kým?“ Michael pokládal pomalu nohy na podlahu. Dovolil, aby ho z jedné strany podpíral Steve a z druhé Kathleen. „S McMurdo. Jsme od nich asi šest set padesát kilometrů, ale Floydovi se podařilo spojit se s nimi, když upravil vysílačku, kterou jsme našli ve vaší kapse.“

„To je skvělé.“

„To je.“ Kathleen a Steve dál pomáhali Michaelovi a všichni tři pomalu vyšli do chodby *vzducholodě Nine.* Přidali se ke všem ostatním, kteří se tlačili dopředu, aby byli blízko radiostanice a slyšeli rozhovor se základnou.

Když vytryskla do rádiového reproduktoru *vzducholodě Nine* první slova spojení se základnou McMurdo, Floyd Robinson pustil z ruky šálek kávy a vrhl se vpřed, aby zmáčkl vysílací tlačítko na odpověď. Šálek s vlažnou hnědou tekutinou dopadl na podlahu, jeho obsah se vylil a vytvořil blátivou loužičku, která diagonálně stékala po špinavém koberci radiostanice. Robinson si nevšiml nepořádku, který udělal, hrábl po mikrofonu a téměř vykřikl odpověď. „Ano, McMurdo, ano, zatraceně – my jsme tady! *Vzducholoď Nine* odpovídá McMurdo, slyšíte mě!?“

„McMurdo odpovídá vzducholodi, vaše vysílání je přerušováno,“ odpověděl slabý hlas. „Ale slyšíme vás.“

„Všemohoucí Bože! To je nádhera!“ Aniž Robinson pustil vysílací tlačítko, pokynul dr. Tuckerovi, aby zašel pro ostatní. Zatímco Robinson začal stanici McMurdo vysvětlovat, kdo je, proč je teď na vzducholodi a co se stalo ve stanici Palmer, dr. Tucker se hnal do chodby, aby přivolal lidi ze *vzducholodě Nine.*

„Oznamte znovu svoji polohu,“ požádala McMurdo, když se do radiostanice vřítil kapitán Whitaker. Protože právě dělal inspekci dolního nákladového prostoru, když na něho tu zprávu vykřikli, byl Whitaker poslední z dvanácti lidí, kteří sem přiběhli.

„Chtějí znát naši polohu,“ řekl Robinson a obrátil se právě v

okamžiku, kdy vcházel Whitaker.

„Přibližně čtyři sta námořních mil na východ od nich," odpověděl Whitaker zezadu. Kapitán se začal prodírat kolem ostatních k vysílacímu pultu. „Řekněte jim, že jsme minuli Saundersovo pobřeží, jsme před Cape Colbeck. Myslím, že budou vědět, kde to je."

Robinson předal zprávu, pak vypnul vysílání a čekal na odpověď z McMurdo. Cítil zvyšující se tlak lidí za sebou, kteří se tiskli na opěradlo jeho židle a nakláněli se přes okraje jeho stolu, dvanáct lidí natěsnaných v místnosti, kam se normálně vešli tak tři nebo čtyři. Ale neozval se jediný zvuk, když čekali na hlas z rádia – hlas, který bude znamenat, že mají šanci přežít, nebo vůbec žádnou.

Zdálo se, že všechno trvá nekonečně dlouho – Robinson váhal stisknout vysílací tlačítko, protože by znemožnil získat odpověď z McMurda – když hlas ze stanice McMurdo konečně naplnil místnost. „Vzducholodi, na kdy odhadujete váš přílet do McMurda?"

Whitaker pohlédl na Raye Madigana. „Jak vypadá odhad?"

„Vítr ustal, jak jsme předpokládali. Můžeme tam být za dalších šest hodin, i když za čtyřicet minut bude venku tma jako v pytli."

„Dobře." Whitaker pohlédl na hodinky. „Řekněte jim, že se dostaneme na místo čtyřicet kilometrů severně od McMurdo za šest hodin. Nad tím místem se budeme vznášet přes noc. Řekněte jim, aby naplánovali naše přistání na jedenáct hodin zítra dopoledne, asi hodinu po rozednění." Whitakerovi se nelíbila myšlenka být tak blízko McMurda, a nedostat se k nim hned, ale vznášet se nad otevřeným mořem byla jediná rozumná možnost. Pokoušet se o ukotvení ve tmě by bylo mnohem riskantnější a zdálo se, že počasí zůstane během noci až do rána dost dobré.

„Fajn." Robinson předal informaci, pak čekal na odpověď. Po několika okamžicích, kdy rádio mlčelo, se Robinson obrátil k ostatním v místnosti. „Nerad vám to říkám," prohlásil a jeho hlas zněl váhavě a rozpačitě, „ale zdá se mi, že v McMurdo se něco děje."

„A co?" zeptal se Whitaker, protože začínal mít sám podobný pocit.

„Jeho tón, že?" ozval se Madigan z druhé strany. Aniž si to řekli, všichni tři muži došli ke stejnému závěru.

„Ano, jeho hlas."

„Co tím myslíte?“ zeptala se Julie. Hledala odpověď u kapitána Whitakera.

I když mu to nebylo příjemné, kapitán v tom okamžiku ignoroval její otázku. „Poznal jste podle hlasu, kdo je to?“ zeptal se Whitaker Robinsona.

„Napřed ne, ale teď už ano. Naprosto jasně. Je to Vernon Hays.“ Robinson se zamračil „Je to geolog. Setkali jsme se mnohokrát. Je to prima chlap.“

„A řekl jste mu, kdo jste?“

„Už během přenosu po jejich první odpovědi.“

„Rozumím.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se nervózně Andrew Sinclair. Stál na protější straně přeplněné místnosti se svou manželkou mezi dalšími dvěma muži. Sinclair si jí nevšímal a díval se přímo na Whitakera. „Nemáte právo nám něco utajovat, jestli jste se něco dověděl. Povězte nám to.“

„To mám v úmyslu.“ Whitaker pohlédl na svého prvního důstojníka, pak na Floyda Robinsona, a když viděl, že s ním oba souhlasí, obrátil se k ostatním. „Floyd toho člověka z McMurda zná. Pracovali spolu. Floyd se mu představil, ale ten člověk se vůbec nechová, jako by ho znal. Mluvil velmi formálně, velmi chladně…“

„Odpovídá jako robot. To vůbec nevypadá na Vernona.“ Robinson podržel ruku na vysílacím tlačítku, ale nevěděl, co bude dělat. Věděl, že alespoň v tom okamžiku rozhodnutí, jak si dál počínat při rozhovoru s McMurdem, spočívá jen na jeho bedrech.

„To je divné,“ odfrkl pohrdavě Sinclair. „Možná je unavený nebo má hlad. Možná nerozuměl, že jste to vy, vzhledem ke statickým poruchám nebo tak.“

„To se mi nezdá. Nevypadalo to na potíže se srozumitelností, takže to nemůže být statika. Dobře ho znám, ví, že jsem to já…“ Robinson se obrátil zpátky k rádiu a stiskl tlačítko pro vysílání. „McMurdo,“ ozval se do mikrofonu. „Se tě teďka na něco zeptám. Máte tam aspoň, vy bando, pořádnej balík kuřat a sušenek?“ Robinson stáhl prst z vysílacího tlačítka a čekal.

Po několika okamžicích se ozvala z reproduktoru odpověď z McMurdo. „Ano, vzducholodi, zásoby potravin na McMurdo jsou

postačující.“

„Do prdele.“ Robinson se obrátil k Whitakerovi. „Ví, že jsem to já, to je jasné. Něco tu nehraje.“

Whitaker se rozhodl bez váhání, protože bylo jasné, že to musí udělat. Pro bezpečnost všech na *vzducholodi Nine* musí vědět právě teď, co se stalo v McMurdo. „Přitlačte na něho. Zkuste ho přinutit, aby prohlásil, že jste to vy.“

„Vernone, co se děje?“ zeptal se Robinson do mikrofonu.

Tentokrát odpověď z mikrofonu přišla okamžitě. „Floyde, zaútočili na nás Rusové! Leťte rovnou na Jižní pól, to je vaše jediná…“ Z reproduktoru se ozval dlouhý a děsivý výkřik bolesti a naplnil těsnou radiostanici. Pár chvil poté stanice McMurdo ukončila spojení se *vzducholodí Nine.*

Vlasníma rukama zabořil dr. Boris Nej dlouhé ostří nože do břicha toho Američana. Nikdy předtím nezabil nožem člověka. Během posledních několika minut, když stál v radiostanici McMurda, ho napadlo, jaké to bude. Bez ohledu na to, co se stalo, Nej měl stejně v plánu toho Američana zabít po posledním přenosu se *vzducholodí Nine.* Rádiové varování jen zkrátilo mužův života asi o pět minut. Nej byl překvapen, když zjistil, že zabít člověka vlastníma rukama na něho zapůsobilo tak málo – zdálo se, že je to stejné, jako když použije pistoli nebo injekční stříkačku. Sotva zaryl nůž do jeho těla dost hluboko, muž přestal křičet. O chvíli později zavřel oči a přepadl dopředu tak daleko, jak mu dovolili dva muži, kteří ho drželi. Bylo to tak jednoduché. Všechno se dělo pomalu, jako by to byly vláčné pohyby pečlivě nastudovaného baletu.

„Opravdu blázen.“ Nej pokynul dvěma vojákům, aby vytáhli jeho tělo na hromadu s ostatními mrtvými. Asi dvacet Američanů v McMurdo bylo přemoženo dost snadno a Nej po celou dobu plánoval zlikvidovat posledního vlastníma rukama prostě proto, aby vytvořil o sobě něco jako legendu, kterou potřeboval. Jako příhody o Leninovi, které se s každým dalším rokem nafukovaly. Bylo jisté, že vojáci, kteří byli v radiostanici s Borisem Nejem, tu historku dost zveličí. Nej věděl, že to z něho udělá nesporně prvního kandidáta z *načalstva* na vůdce jejich nového státu. Pak může *načalstvo* rozpustit a sám se

stát jediným vrchním velitelem Antarktidy a později možná zbytku světa.

„Pobřežní skupino, slyšíte *Primorje?*“ zapraskalo v přenosné vysílačce, která visela Nejovi u pasu.

Nej pro ni sáhl, přiložil si mikrofon ke rtům a stiskl vysílací tlačítko. „Ano, *Primorje.* Pokračujte.“ Usmál se, když odsunul prst z tlačítka, protože snadno mohl předvídat, co bude chtít kapitán Kolontaj vědět. „Jak vypadá situace?“

„Situace je pod kontrolou, i když Američané nás překvapili tím, že se odmítli vzdát,“ lhal Nej. Věděl, že na jeho historce teď závisí, jak se na něj budou dívat, protože už přesvědčil pár vojáků, kteří uviděli bílou vlajku Američanů, že to je jenom past.

„Přežil někdo?“

„Nepřítel byl zničen do posledního.“ Nej věděl, že pronáší důležitou řeč, protože Kolontaj a ta zatracená Bucharinová se už rozhodli dát zprávy z vysílání mezi lodí a pobřežím do lodního rozhlasu. „Naše statečné oddíly utrpěly v boji o ovládnutí americké stanice McMurdo jen menší zranění. Máme ji teď naprosto pod kontrolou.“ Nej věděl, že vysílání z první bojové linie bude pro upevnění jeho moci hodně znamenat, protože jeho jméno bude navždy spojeno s tímto velkým ruským vítězstvím nad Američany.

„Jak vypadá situace v zásobování?“

„Všechny americké zásoby jsou nedotčeny, zmocnili jsme se jich, než je mohli zničit.“ Nej vyhlédl oknem s dvojitým sklem radiostanice k shluku budov tvořících komplex McMurdo. Celkem jich tam bylo přes dvacet, některé natřené na modro, jiné červené nebo zelené. Ve většině budov byly značné zásoby, protože Američané používali základnu McMurdo jako hlavní sklad během hektického období výzkumu uprostřed léta – v době, kdy do vnitrozemí směřovaly stovky lidí zde ubytovaných. Nej děkoval nebesům, že k výbuchu třetí světové války nedošlo o měsíc dříve, než Američané odtáhli, až na dvacet, kteří zůstali na zimu jako údržba.

„A co jejich vozidla? Měli jste možnost je prozkoumat?“

„Ano.“ Kontrola stavu vozidel byl Nejův první zájem, protože tu informaci potřeboval, aby mohl jeho plán pokračovat. „Američané mají dvě velká pásová vozidla, která se zdají být v perfektním pro-

vozním stavu, plus několik menších vozidel. Dalších pět velkých vozidel potřebuje opravu a naši lidé budou schopni dát je během několika dní dohromady. Do té doby nám však ta provozuschopná vozidla a naše velitelská helikoptéra umožní provést útok na americkou stanici na jižním pólu.“

„Kdy chcete pokračovat?“

„Za dne. Jak jsme se dohodli dřív, jakmile bude stanice Jižní pól pevně v našich rukou, můžeme použít naši helikoptéru a opravit pozemní vozidla, abychom mohli přepravit zbytek lidí z *Primorje.*“

„Výborně. Máte v úmyslu vrátit se brzy na loď?“

„Ano, shrnout naše bojové plány. Ale musím vám říct, že se objevily některé nové skutečnosti.“

„Jakého druhu?“

„Mám teď nezvratný důkaz o existenci dalších Američanů. Jsou na palubě vzducholodě.“

„Vzducholodě?“

„Ano. V této chvíli je jejich vzducholoď vzdálena pár set kilometrů východně od nás. Američané ze vzducholodě jsou ti, kteří zabili naše lidi v Bellingshausenu.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto. Bude vás zajímat, že jsem je téměř přesvědčil, aby přiletěli do stanice McMurdo, kde bychom si s nimi snadno poradili. Naneštěstí se jeden z Američanů v McMurdo zmocnil vysílačky a v poslední chvíli je varoval.“

„Nemohla by vzducholoď klást větší odpor? Nebude problém je zvládnout?“

„Nedojde k žádnému odporu, se kterým bychom si neporadili. Mám informace, které říkají, že je to *vzducholoď Nine* a že je teď na cestě k jižnímu pólu. Zřejmě nemusím zdůrazňovat, že když známe jejich současnou polohu a cíl, nebude těžké z mé helikoptéry rozhodnout, kde jim odříznout cestu.“

„A pak?“

„Pak budu schopen poradit si se *vzducholodí Nine* sám,“ pokračoval dr. Boris Nej a jeho medový hlas se nesl pomalu a odměřeně, aby na všechny na palubě *Primorje* patřičně zapůsobilo, co říká. „Mám v úmyslu jednat se *vzducholodí Nine* způsobem odpovídajícím

jejich vlastnímu barbarskému chování. Chci použít taktické řízené střely ze své helikoptéry a zneškodnit ty vrahy jednou provždy. Neměli bychom s nimi mít jakýkoliv soucit, protože Američané jsou jenom krvežíznivá banda, která cílevědomě povraždila naše nevinné soudruhy v sovětské stanici Bellingshausen – a to nemluvím o tom, co udělali majoru Zinovjevovi a jeho pilotovi ve stanici Palmer. Na místě přísahám, a vy jste mí svědci, že jednou provždy pomstím předčasnou a zbytečnou smrt našich statečných sovětských občanů.“

14. KAPITOLA

Andrew Sinclair se probudil z přerušovaného nočního spánku na gauči v salónku. Nevýraznou šeď úsvitu právě roztrhla jasná záře plného slunečního světla, vrhající ostrý lesk na sníh a led dole. Sinclair se zvedl z gauče a vyhlédl z okna místnosti. Pod *vzducholodí Nine,* která proplouvala poklidným vzduchem jako pevná skála, pomalu ubíhalo vnitrozemí Antarktidy.

Sinclair si protřel oči, pak se podíval na hodinky. Bylo za deset minut dvanáct, ale slunce sotva vyšlo. Sinclair s tím počítal, přesto ho to překvapilo. Jak se kapitán Whitaker zmínil včera večer na jejich schůzce – která trvala skoro do. šesti do rána – čím dál na jih poletí, tím méně denního světla tam bude. Whitaker mu řekl, že dnes je čekají sotva čtyři hodiny slunečního světla, protože slunce vyjde až v poledne a bude svítit do čtyř odpoledne. Bylo to doslova neskutečné.

Sinclair vstal, protáhl si svaly a rozhlédl se. V té chvíli nebyl v salónku nikdo, ale všiml si, že kousek vpředu pracuje někdo v kuchyni. Po několika okamžicích si uvědomil, že osoba v kuchyňce je jeho žena.

Ta mrcha. Sinclair rázoval dopředu a obořil se na Kathleen. „Zatraceně mě bolí hlava," řekl a dal tak najevo, že si nepřišel přátelsky popovídat.

„To mě mrzí." Kathleen odložila jídelní podnos na nerezový pult malé kuchyňky. Obrátila se k němu.

„Pro koho je to jídlo?" zeptal se Sinclair.

„Pro Michaela."

„Opravdu?" Sinclair mávl rukou nad podnosem s jídlem. „Tohle je opravdu vydatná snídaně pro nemocného chlápka."

„Vrací se mu chuť k jídlu."

„Ale ne? Nebo snad něco z toho jídla je i pro tebe?"

„Samozřejmě že je."

„A co ten tvůj kamarád, pomocný pilot?" I když jeho jméno Sinclair dobře znal, schválně ho nevyslovoval, kde jen mohl. „Nemá taky chuť posnídat s tebou a s nemocným Michaelem?"

„Vlastně ano.“ Kathleen se kousla do spodního rtu a pak se rozzlobeně zadívala na manžela. *Řekni mu to teď. Nenechej to tak dál.* Po děsivém zážitku s rádiovým přenosem s McMurdo a po schůzce, která pak následovala v salónku a na níž bylo přijato rozhodnutí vydat se přímo k Jižnímu pólu, se Kathleen vrátila do Michaelovy kabiny. O necelou hodinu později se k nim přidal Steve – a přinesl láhev šery. Po několika sklenkách se Kathleen svěřila, že se nemůže vrátit zpátky k Andrewovi, že už s ním nemůže žít v manželství.

„Co se z tebe stalo, nějaká coura?“

„Jestli si to chceš myslet, tak je to jenom dobře.“ Kathleen se odvrátila od manžela a vzala podnos, doufajíc, že Andrew s takovými řečmi skončí. Pak ucítila, že ji chytil za rameno, a věděla, že se z toho tak snadno nedostane. „Pusť mě.“

„Jestli si myslíš, že to nechám jenom tak, zatraceně se pleteš.“ Noc, kterou strávil sám na pohovce v salónku, byla dost ponižující, protože ho vidělo několik lidí ze vzducholodě, a tak se za rozbřesku rozhodl pro konfrontaci s manželkou. Táhl ji, až byla nucena se k němu otočit. „Žádný z tvých kamarádů není důležitější než tvůj manžel – na to nezapomínej. Ať si sakra to jídlo donesou sami, ty půjdeš se mnou do salónku.“

„Ne.“

„A až se tam nasnídáme, myslím, že bude načase obnovit naše manželské sliby. Jsem si jist, že najdeme prázdnou místnost, která by nám mohla na hodinu posloužit.“

„Andrewe, nech toho.“

„Nezván. Jsi moje žena. Ty toho nech.“

„Máte nějaký problém?“ Michael Starr se už sebral natolik, že byl schopen vybelhat se ze své ložnice a zajít sám do kuchyně. Stál v chodbě vedle vchodu do kuchyně a opíral se o zeď, aby se udržel, aby mohl stát rovně.

„To není v žádném případě vaše věc.“ Sinclair sáhl znovu na svou ženu, ale ta ustoupila zpátky do kouta kuchyně příliš rychle, než aby se mu to povedlo. „Pojď do salónku, kruci. Už mě s těmi kecy nerozčiluj.“

„Vy jste mu už něco řekla?“ zeptal se Michael, protože nevěděl, co by jiného měl říct. I když se pokoušel pevně se ovládat, jeho hlas

byl ještě slabý a rozechvělý – i ta krátká cesta chodbou mu odebrala energii, kterou se mu podařilo dát dohromady.

„Ne – vůbec mě nepustil ke slovu.“ *A ani jsem se o to nepokusila. Udělej něco, rychle. Postav se k němu.* Kathleen se dívala střídavě na Michaela a na manžela. Viděla, že mezi nimi brzy dojde ke konfliktu, ale nevěděla, jak mu zabránit.

„Možná kdybyste si vy dva sedli a o všem promluvili, byli byste schopni víc porozumět jeden druhému.“ Starr se napůl usmál a slova ze sebe vypravil jen s námahou, v zoufalé snaze najít nějaké řešení pro Kathleen a jejího manžela, při kterém by mohli dojít ke kompromisu. Víc než cokoliv jiného si on i Steve přáli, aby Kathleen byla šťastná, a ani jeden z nich si nebyl jist, že to, co jim řekla včera v noci – že opustí manžela – bylo tak silné předsevzetí, aby ho skutečně provedla. Zřejmě ještě ne. „Možná by se mezi vámi trochu pročistilo ovzduší…“

Sinclair se podíval svrchu na toho ošumělého chlapíka, který stál vedle něho. „Možná vy byste mohl pročistit vzduch tím, že byste zavřel hubu.“

„Poslyšte, pokouším se jenom pomoct…“

„To určitě – myslím, že nám oběma je jasné, k čemu si chcete pomoct.“

„Andrewe, přestaň!“ Kathleen nechala tu záležitost dojít příliš daleko, ale pořád nevěděla, co bude dělat. „Možná bych mohla přivést Steva. Pak bychom si o tom mohli promluvit.“

„To sakra jo.“ Sinclair udělal krok k manželce, ale pak si to rozmyslel. Obrátil se a bez varování udeřil sevřenou pěstí Michaela Starra.

Starr zpozoroval, že se Sinclair rozmáchl k ráně. Obrátil se tak rychle, jak mu jeho zesláblé svaly dovolily. Sinclairova pěst mu dopadla neškodně na rameno a sjela, ale rána byla přece dost silná, aby Starr při ní ztratil rovnováhu. Zavrávoral a upadl.

„Michaeli!“ Kathleen odstrčila manžela a vrhla se k Michaelovi ležícímu v chodbičce.

„Co jste to sakra udělal?“ do chodby vešel z pilotní kabiny Steve Galloway právě v okamžiku, kdy Sinclair napřáhl ruku na jeho přítele a ten se zhroutil na zem. „Ty hajzle!“ Jediná věc, která zabránila

Gallowayovi, aby Sinclaira narazil na sousední stěnu, byla, že se Michael dost rychle zvedl na nohy a postavil se mezi ně.

„Ne…“ Starr chtěl dodat víc, ale už mu docházel dech. Místo toho se opřel o Gallowaye, paže ovinul kolem jeho ramen a zavěsil se na něj, aby byl schopen rovně stát. „…Žádná rvačka… ne… to nemá cenu…“

„Co se tu děje?“ Kapitán Whitaker lezl po schůdcích ze spodního nákladového prostoru a těsně za ním kráčela Julie Mathewsová. „Co se stalo?“ Whitaker pohlédl na trojici, pak se zahleděl na Gallowaye. „Vysvětlete mi to. Okamžitě.“

„Je to moje chyba.“ Kathleen přistoupila ke kapitánovi, ještě než mohl promluvit druhý důstojník. Nejprve pohlédla na manžela, pak na druhé dva muže. *Neustup. Je to jediná možnost.* „Už nechci žít s Andrewem. Chci být s Michaelem a Stevem.“ Kathleen zavřela oči, když to vyslovila. Má to za sebou, oznámila všem to, na co si sama sotva troufla pomyslet.

„S oběma!“ zařval Sinclair. Ukázal na svou ženu, pak se obrátil k Whitakerovi. „Vidíte, co jsem říkal? Stala se z ní coura.“

„Počkejte okamžik.“ Whitaker se hrozivě napřímil, takže svou výškou přes metr devadesát dost Sinclaira převyšoval. „Nebudu tu poslouchat žádné urážky. Probereme si tu záležitost tady a teď jako dospělí lidé. Je vám to jasné?“

Sinclair beze slova přikývl, pak se rozhlédl po ostatních třech. Kathleen se přesunula na druhý konec kuchyňky, aby byla blíž těm dvěma mužům, kteří tak komplikovaně a spletitě zasáhli do jejího života. „Je to moje žena, a to stačí. Nebudu se o ni s nikým dělit.“

„To je pravda, kapitáne,“ vystoupila dopředu Kathleen. „Andrew se nikdy nechce dělit o svůj majetek.“ Cítila, jak se jí v očích sbírají slzy, ale podařilo se jí zadržet pláč. „To je přesně to, co jsem. Jeho majetek. Ale já už nechci být jeho majetkem.“

„Dobře.“ Whitaker zvedl ruku, jako by žádal o klid, i když nikdo z nich ani nepromluvil. Cítil, jak se na něho všichni dívají, a na okamžik zaváhal. Celý spor probíhal v kuchyňce, o otázkách etiky a morálky se rozhodovalo mezi podnosem plným jídla na jedné straně a bublajícím kávovarem na druhé, a ostré sluneční paprsky zdůrazňovaly každý detail toho obrazu. Bylo to absurdní – ale o nic víc než

to, co se přihodilo světu.

„Je to soukromé jednání, nebo se můžeme připojit?“ Přidal se k nim dr. Everett Tucker, za nímž následovali Frank Corbi a Annie Rizzová.

„Ne, není to soukromá věc. Vlastně ve skutečnosti je to opravdu veřejná záležitost. Ať sem přijdou všichni, abychom to nemuseli říkat znovu. Franku,“ oslovil Whitaker Corbiho, „běžte a sežeňte všechny kromě Raye Madigana. Ray bude muset zůstat v pilotní kabině. Řeknu mu všechno později.“

„Jistě, kapitáne.“

„Počkáme, až přijdou všichni, než budeme pokračovat.“

„Jen řekněte těm dvěma, ať nechají mě i mou ženu být,“ ozval se do ticha Sinclair. Když mu nikdo neodpověděl, ustoupil zpátky a zůstal mlčky stát, dokud nepřišli ostatní.

Když se shromáždila celá skupina, kapitán Whitaker si odkašlal a začal: „Něco z toho, co řekl Andrew Sinclair před minutou, byla naprostá pravda.“

„To sakra ano.“

„Jestli vám to nevadí, slovo mám já.“ Když se dost dlouho díval na Sinclaira, aby dal najevo, že své tvrzení myslí naprosto vážně, pohlédl Whitaker na Julii. Poprvé se spolu milovali předchozí noc, když po večerní schůzi zamířili rovnou do kapitánovy kabiny. Milovali se, jako by se báli, že už nikdy nebudou mít k něčemu takovému příležitost. Ale teď, když přišlo svítání, žádný z nich nezměnil vztah k tomu druhému, žádný z nich nelitoval toho, co udělal. Whitaker se odvrátil od Julie a pohlédl na skupinu. „Jedna věc je jistá – všichni v této skupině jsou svobodní lidé. Nechci tu mluvit jako Thomas Jefferson nebo Patrick Henry, ale v žádném případě nedovolím jednotlivci ani skupině, aby ovládal ostatní.“

„Dobře. Řekněte jim to.“ Sinclair ukázal na dva muže stojící na druhé straně kuchyňky vedle jeho ženy.

„Jediný logický závěr, ke kterému tedy můžeme dospět,“ pokračoval Whitaker a ignoroval poslední Sinclairovo přerušení, „je, že je třeba stanovit zásady, které budou chránit naši osobní svobodu.“ Whitaker se zarazil a znovu pohlédl na Julii. „Protože nám dal Bůh z nějakého neznámého důvodu druhou šanci na život, myslím, že je

jedině rozumné, když budeme považovat všechno, co se stalo v minulosti, za skončenou věc. Stejně jako naše blízké, které jsme my všichni za sebou nechali a kteří jsou teď mrtvi, myslím, že bychom měli i naše vzpomínky a závazky z minula považovat za mrtvé.“

„No, počkejte okamžik…“ Sinclair netrpělivě přešlápl a začal se v něm zvedat pocit strachu. Prohrával a nevěděl, jak si s tou skutečností poradit. „Nemáte právo říkat něco takového.“

„Ale samozřejmě že mám.“ Whitaker přejel očima každého člena skupiny. Všichni lidé, kteří se zde sešli – s výjimkou Andrewa Sinclaira – přikývli na souhlas.

„Takže od tohoto okamžiku budeme pracovat s jedním základním předpokladem, je to tak, kapitáne?“ Dr. Tucker si vytáhl z kapsy dýmku a zastrčil šiji do úst, částečně proto, aby zakryl nutkání ke smíchu. Přesně věděl, kam Whitaker míří – a naprosto souhlasil – a také přesně věděl, co by měl říct, aby poskytl kapitánovi možnost vyslovit další nutné rozhodnutí.

„Správně. Naším jediným zákonem od této chvíle je, že každý jednotlivec má právo udělat, co sám chce, pokud jeho činy neublíží skupině jako celku.“

„Ale ona to nemůže přece udělat – jsme manželé!“ vykřikl Sinclair.

„Bojím se, milý hochu,“ dodal Tucker zezadu, „že ty papíry strávil stejný kouř jako zbytek světa – alespoň co se týká téhle skupiny. Pochopil jsem z toho, co řekl kapitán, že jako skupina nebudeme nikomu ani odpouštět, ani ho odsuzovat – v případě, že jeho individuální jednání nebude překážet celkovým plánům a cílům nás všech.“

„Pokud se týká té specifické záležitosti, na kterou se ptáte,“ pokračoval Whitaker, když oplatil Tuckerovi úsměv, „je tedy jediná zásada, které se Kathleen musí držet. A jestli nechce trávit čas s vámi, je to jen její věc.“

„Ale –“

„Jestli chce trávit čas s jiným mužem – nebo v tomto případě se dvěma – pak se mi zdá, že je to výhradně věc těch tří.“

Andrew Sinclair se skloněnou hlavou si beze slova začal razit cestu. Prohnal se chodbou a zmizel na schodišti do nákladového pro-

storu.

„Kapitáne, teď když jednání skončilo, mohl byste mi na okamžik věnovat pozornost?“ řekl Tucker.

„Samozřejmě.“ Whitaker kráčel chodbou dozadu k salónku, přitom objal Julii kolem ramen a vedl ji s sebou. Oba se ohlédli právě v okamžiku, aby viděli, že Kathleen míří do své kabiny s Michalem Starrem a Stevem Gallowayem po boku.

„Tady je to, co jsem vám chtěl ukázat, kapitáne.“ Tucker rozložil na stůl v salónku papíry tak, aby na ně všichni viděli. „Historická záležitost, ale taková, která vám možná bude připadat zajímavá.“

„Historická?“

„Naše dráha letu od minulé noci, poté, co jsme se dohodli zamířit rovnou k jižnímu pólu.“

„A co je s ní?“

„Významná cesta v historii, kapitáne.“ Tucker na okamžik zabafal z dýmky, i když ji neměl zapálenou. „Slyšel jste samozřejmě o dobyvateli Antarktidy Amundsenovi?“

„Ano, ovšem.“

„Byl to Nor, který dopravil k pólu Scotta,“ ozvala se Julie.

„Přesně tak.“ Tucker plácl do papírů znázorňujících celkovou mapu Antarktidy. „Amundsen a Scott spolu soutěžili, jak víte. Amundsen si vybral cestu přímo přes Rossovu ledovou bariéru, přes hory královny Maud a pak nahoru přes plošinu k pólu samému. Jak vidíte na mapě, náhodou je to stejná cesta k pólu jako ta, kterou plánujeme my.“

„To je fakt.“ Whitaker se naklonil nad mapu a zkoumal detaily. „Ale to ještě není konec.“ Tucker počkal, až mu kapitán zase začne věnovat pozornost, aby mohl pokračovat.

Whitaker skončil se studiem mapy a vzhlédl. „Není konec? Co tím chcete říct?“

„Myslím, že vím, kam míří,“ řekla Julie. „Chcete mluvit o tom, kdo prohrál, že?“

„Ano.“ Tucker se na Julii usmál. Vždycky se mu líbily krásné mladé ženy, zvláště ty, které něco věděly a dovedly ocenit historii. „Bylo by mi ctí, kdybyste vysvětlila můj objev kapitánovi.“

„Tady,“ řekla Julie a obrátila se k mapě před sebou, „je linie

představující cestu, po které Amundsen vedl v roce 1911 svoji výpravu k jižnímu pólu. Je to, jak řekl dr. Tucker, přesně stejná dráha, kterou míříme my s naší *vzducholodí Nine.*“

„Ano, to je.“ Whitaker se podíval na měřítko mapy, pak pohlédl na hodinky. „Jak dlouho trvalo Amundsenovi, než se dostal z jednoho konce ledového šelfu k pólu samotnému?“

„Přibližně dva měsíce,“ odpověděl Tucker.

„No, když nic jiného, od roku 1911 jsme v dopravě urazili pěkný kus cesty. Polovinu té dráhy jsme zvládli už za šest hodin, a myslím, že k jižnímu pólu dorazíme maximálně za dalších pět hodin.“

„Ale připadá mi, že to, co nám chce dr. Tucker ukázat, je druhá dráha,“ řekla Julie a ukázala zase na mapu. „Ta, která vede k pólu ze stanice McMurdo. Opravte mě, jestli se mýlím, ale myslím si, že je to právě ta cesta, kterou se pustil dobyvatel Robert Scott ve snaze porazit Amundsena při jejich závodu k pólu.“

„Máte naprostou pravdu, má drahá.“ Tucker ukázal na oslepující záři venku, na nicotu nekonečných bílých plání, nad kterými letěli. „Nejenže Scott nevyhrál, ale jeho i další členy výpravy čekala na zpáteční cestě k jejich základnímu táboru děsivá smrt, zničila je neuvěřitelná zima a drsný terén.“

„To věřím.“ Whitaker pohlédl znovu ven. „I při těchto přímých slunečních paprscích je venku téměř pětatřicet pod nulou. To není místo pro havarijní přistání, to je jisté.“ Whitaker se zachvěl při myšlence na to, že by měli zakotvit na některé zvedající se plošině ledu pod nimi, protože k jakémukoliv místu, které by alespoň trochu mohli využít pro přežití, bylo přinejmenším několik set kilometrů v každém směru.

„Jsem naprosto uchvácen, když vidím, že vás zajímá historie, kapitáne – ale bojím se, že jsem odbočil. Můj pravý záměr, proč to všechno říkám, má co dělat s Rusy.“

„A co má být s Rusy?“

„Základna McMurdo, o které víme, že byla zničena, je přesně tím místem, kde Scott zahájil v roce 1911 svou nešťastnou výpravu – ta oblast je přirozeným útočištěm, proto Američané postavili padesát let po Scottově smrti základnu přesně ve stejném místě. Abych to dlouho nerozváděl, odvážím se říci, že Rusové – kteří nejsou žádní

blázni, když přijde na to, jak se postarat sami o sebe – mají v úmyslu s námi závodit, kdo se dostane dřív k jižnímu pólu…“

„Kristepane, na to jsem vůbec nepomyslel,“ řekl Whitaker.

„…a – kromě toho, že nám na té věci skutečně bezprostředně záleží – celá situace tím dostává paradoxní rozměr.“

„Jak to myslíte?“

„To je jednoduché. Buď se bude historie opakovat a my jednou provždy dokážeme, že Amundsenova cesta je nejrychlejší…“

„Nebo historie vše zvrátí,“ dodala Julie, „a Rusové tentokrát ukážou, že jediná cesta, která vede k cíli, je ta Scottova.“

„Chápu.“ Kapitán Lou Whitaker přistoupil k oknu a vyhlédl dvojitými těsněnými okny na nehostinný terén tři sta metrů pod nimi. Pohlédl na Julii, ale nevěděl, co by dodal. Z jejího výrazu bylo jasné, že také ona není schopna myslet na nic, co by mohlo změnit téma, vypudit z jejich mysli to, co se stalo jejich jediným zájmem. Závod s Rusy o pól, opakování akce, ke které se rozhodli Amundsen a Scott téměř před osmdesáti lety. Nezbývalo jim než čekat, co se stane, a vést *vzducholoď Nine* na jih, k jedinému bezpečnému místu na světě.

15. KAPITOLA

„Ne, ty idiote – tamtím směrem!“ Dr. Boris Nej ukázal prstem ve směru, kterým chtěl, aby helikoptéra letěla. Když před dvěma hodinami vylezl na palubu a nasadil si leteckou přilbu, zjistil ke svému znechucení, že musí každé své slovo křičet, aby ho bylo slyšet v rachotu dvojice turbinových motorů. „Dávej pozor, sakra!“

„Promiňte,“ zakřičel pilot zpátky. Rychle manipuloval kniplem Kamova Ka-25, aby obrátil do směru, kterým mu přikázal Nej. Letěli rovnou k hřebenu nekonečného řetězu hor a údolí – přímo do labyrintu strmých skal a ledu, které už systematicky prohledávali víc než hodinu. „Vzducholoď mohla zůstat nad horami,“ řekl pilot a pohlédl na jasně modrou oblohu nad nimi.

„Nebuďte směšný.“ Nej opovržlivě potřásl hlavou. „Museli si uvědomit, že je hledáme. To znamená, že zůstanou tak nízko, jak jen to bude možné, aby bylo obtížné je najít. Je to jediná šance, kterou vzducholoď má.“ Nej se zamračil, protože kdyby nebylo rádiového varování z McMurda, vzducholoď by se o nich nikdy nedověděla, nemohla by se jim teď skrývat. Litoval, že nezabil toho posledního Američana o trochu dříve. „Aha. Chápu, co tím míníte.“

„To jsem opravdu rád.“ Nej se musel usilovně snažit, aby neřekl pilotovi, že ho považuje za úplného idiota. „Držte směr. A oči otevřené.“

„Ano, soudruhu.“

Nej prohlížel oblast hor před sebou, pak pohlédl dolů na ukazatel paliva helikoptéry. Klesl do spodní čtvrtiny stupnice, velmi blízko hranici, která znamenala, že se budou muset vrátit zpět do základního tábora. Ale úbytek paliva nebyl v tu chvíli jejich hlavním problémem: tím byla tma. Slunce, které se dokonce i v poledne sotva dostalo nad vrcholy hor, už kleslo za obzor. Nej věděl, že by bylo naprosto zbytečné pokračovat v hledání americké vzducholodě, když přijde noc, a jeho plán dělilo jen pár minut od naprostého fiaska. „Počkejte! Co je to tam?!“ Nej se naklonil dopředu ve svém pilotním křesle a ukázal přímo před sebe.

„Nic nevidím,“ váhavě odpověděl pilot. Zavrtěl se na sedadle a

předpokládal, že uslyší další příval nadávek.

„Dívejte se kruci! Otevřete oči – je to tam!“

„Všechno, co vidím, je stín proti hřebenu hor.“

„Stín?“ Nej pohlédl přímo dopředu, jak nejdál dovedl. Najednou se stín a tvar, o kterém si byl jist, že je americká vzducholoď, proměnil v pouhou temnou skvrnu na skalnatém povrchu strmého útesu. „Aha.“ Nej se usadil zpátky do sedadla. „Jenom stín. Už vidím.“

„Mám letět dál? Ve stejném směru?“

„Ano.“ V duchu to už Nej vzdal. Spustil oči z horizontu a na okamžik se zadíval dolů. Plošina, nad kterou letěli, nebyla ničím jiným než krátkou rovinou mezi řadou hřebenů, které tvořily hory královny Maud. Na jejích částech, které byly pokryty sněhem a ledem, vytvářel vítr vanoucí ze svahu sněhové vlny, které byly několik metrů vysoké a velmi dlouhé. Z toho mála, co mohl vidět ve stupňující se temnotě, bylo zřejmé, že některé z těch vln mají nádherné tvary. Za nimi se táhly dlouhé ledové jazyky a vytvářely obrazce, které ukazovaly, kudy se směrem k Antarktickému moři několik set kilometrů za nimi hnal ledový vichr.

„Nic tam není. Neměl bych zkusit další údolí?“

„Ano.“ Nej se přidržel svého pilotního křesla, když se helikoptéra prudce vznesla výš. Při přeletu vedlejšího hřebenu se vzdušná turbulence zhoršila. Nej se křečovitě chytil opěrky. „Proč tak prudce?“ řekl a jeho tón naznačoval, zeje způsobem letu znechucen.

„S tím se nedá nic dělat. Je vítr,“ zakřičel na něho pilot.

„Myslel jsem, že byste mohl –“ Nej se zarazil uprostřed věty, protože právě něco spatřil. Něco velikého. Něco temného proti výrazné kontuře hor, které tvořily další článek v řetězu. „Není to –“

„Ano!“ Pilot helikoptéry téměř utrhl knipl, když stáčel helikoptéru k pravoboku. „To je ona! Vzducholoď!“

Byla to zcela jistě vzducholoď. Byla od nich vzdálena ještě kilometr nebo snad víc, vznášela se nízko nad sedlem mezi dvěma horami a připomínala velrybu chystající se zas zanořit pod hladinu moře. „Věděl jsem, že je najdeme,“ křičel Nej.

„Připravit se!“

„Jsem připraven.“ Pilot se soustředil na tvar, který se pohyboval, a měl na mysli, co musí udělat, jakmile dojde k vizuálnímu kontaktu

s americkou vzducholodí. *Nepřibližovat se moc blízko, mohou být ozbrojeni. Neplýtvat ani jedním výstřelem.* „Ztrácí se ve tmě.“ „Možná nás viděli!“

„Nemyslím.“ Ale jak mohl vidět i Nej, světle šedá skvrna vzducholodě začala splývat s okolím. Kapitán americké vzducholodě se pokoušel ukrýt se co nejnižším letem v některém z četných údolí – a Nej věděl, že taková možnost má naději na úspěch. Zbývalo pár okamžiků posledního světla soumraku, pak nastane naprostá tma – příliš hluboká tma na to, aby mohli s helikoptérou bezpečené letět mezi hřebeny. „Rychleji!“

„Střely jsou připraveny.“ Pilot už uvolnil bezpečnostní krytku a aktivoval palubní systémy, aby mohl na nepřítele vyslat dvě samonaváděcí taktické střely AS-8. „Je ve třetím údolí, že?“

„Ano.“ Nej to řekl sebejistě, ale přesvědčen nebyl. Letěli tak nízko a pohybovali se nad stíny míhajícími se tak rychle, že scéna před nimi se drasticky měnila každým okamžikem. Z jejich úhlu a perspektivy jim žádné údolí nepřipadalo jako to, v němž zmizela vzducholoď – mohla zmizet v každém. „Ne, tam je!“ vykřikl Nej, když najednou změnil názor. „V tom údolí ne, až v tom dalším!“

„Ale já myslím –“

„Poslouchejte mě, vy idiote!“ Nej křičel, jak nejvíc dokázal, nenechávaje pilotovi prostor k tomu, aby mohl pochybovat o jeho autoritě, a ukázal směrem k údolí, o kterém si myslel, že v něm zmizela vzducholoď.

„Když říkáte.“ Pilot helikoptéry posunul ovládání a seřídil směr jejich dráhy tam, kam ukazoval Nej. Ka-25 se řítila přes vrcholy kup prachového sněhu, proudy vzduchu z točících se vrtulí za sebou nechávaly viditelnou stopu. Když prolétli nad posledním hřebenem, pilot trhl kniplem zpátky k sobě, aby helikoptéru zpomalil. „Co teď?“

Nej pohlédl v naprostém úžasu dolů do širokého údolí pod nimi. Nic. Z několika údolí si vybral to nesprávné. „Já… nevím.“

Pilot zatlačil beze slova řídicí páku doprava a pak daleko dopředu. Ka-25 se poslušně zvedla a zamířila k dalšímu hřebenu. Ale další údolí bylo také prázdné. „Zatraceně!“

„Je nějaká možnost…“

Pilot Neje naprosto ignoroval a soustředil se jen na svůj let.

Údolí tonula v neproniknutelné tmě a většina vrcholů nad nimi byla zahalena odstíny temné šedi. „Máme jen jedinou možnost, to je všechno.“

„Najít je.“ Nej nevěděl, co by ještě dodal. I když to nechtěl přiznat, konečný úspěch nebo neúspěch jeho celkového plánu zřejmě teď závisel na umění pilota, který seděl po jeho pravici, závisel na tom, jaké štěstí bude mít ten člověk v dalších dvou minutách. „Rychle.“

Pilot se rozhodl vyzkoušet něco jiného. Spustil helikoptéru hluboko nad hřeben, pak zamířil těsně kolem východní stěny pokryté sněhem a naplno otevřel regulátory. Využil kontrastu trochu jasnější oblohy nad nimi, a tak mohl držet okraj útesu v dohledu navzdory téměř naprosté tmě v údolí. „Držte se!“

„Opatrně!“ Vír vzduchu, který proudil dolů po svahu strmého útesu, zmítal helikoptérou. Nej vytřeštil oči, když viděl, že pilot žene helikoptéru tak rychle, jak dovede. Letěli mezi stěnami úzkého údolí rychlostí, která brala dech, jako by tvary po obou stranách nebyly ničím jiným než nehmotnými stíny. Jejich let připomínal sledování zrychlených nezaostřených filmových záběrů.

„Tam!“ vítězoslavně vykřikl pilot. Přímo před nimi, ve vzdálenosti větší než pět set metrů, plula americká vzducholoď. Vznášela se na půl cestě mezi neviditelným dnem údolí pod nimi a černou linií horizontu tvořenou vrcholy hor daleko vpředu.

„Pal!“

Pilot helikoptéry přitiskl palec na první tlačítko, pak na další. Ka-25 sebou lehce trhla, když obě střely vyrazily a za každou se objevila nepravidelná linie vzdouvajícího se bílého kouře. Jakmile byly odpáleny, pilot se opět začal věnovat řízení stroje. „Potřebujeme větší výšku!“ zakřičel na Neje a trhl řídicí pákou k sobě. Helikoptéra se trhavě vznesla přímo nahoru, dál od skal a ledu po obou stranách a přelétla sotva dvacet metrů nad vedlejším útesem.

Dr. Boris Nej se naklonil tak hluboko, jak mu to jeho bezpečnostní pás dovolil, a pokusil se sledovat dráhu dvou střel v temnotě. Přitom se také před ním mihl poslední záblesk americké vzducholodě. Obě střely mířily přímo k místu, kde se na pozadí hrozivé temnoty protějšího útesu vznášel nevýrazný, ale obrovitý stín. *Vzducholoď*

Nine měla být zasažena oběma střelami přímo do centra.

Kapitán Lou Whitaker se začal věnovat řízení *vzducholodě Nine*, ještě než dosáhli úpatí hor královny Maud. Už ubral rychlost, a tak mohl přesně načasovat zkřížení jejich dráhy s horami – hory byly poslední velkou překážkou mezi jejich současnou pozicí a jižním pólem – které měli před sebou v poslední hodině denního světla. Jak podotkl právě před chvílí Frank Corbi, dlouhé stíny způsobené nízkým úhlem slunce a vysoké hory pomohou vzducholodi ukrýt se v případě, že poletí dost nízko. Whitaker udržoval *vzducholoď Nine* tak nízko, jak to jen bylo možné, zvedal ji, jen když bylo absolutně nutné vyhnout se překážkám v terénu.

„Jak daleko ještě?“ zeptal se Floyd Robinson ze zadní části jejich hloučku. Jak plynuly minuty, většina lidí na palubě se postupně připojovala ke skupině, která se tísnila v pilotní kabině.

Whitaker kývl na Raye Madigana v sedadle druhého pilota, aby převzal řízení. Pak se obrátil k posádce a cestujícím. Julie stála nejblíž, ruce na opěradle jeho křesla, a prsty občas přejela po jeho ramenech. Za ní byli ostatní – kromě Andrewa Sinclaira, který se neobjevil. „Mapy, které mám, ukazují tuto oblast jen zhruba, ale zatím byly spolehlivé. Jestli se nic nezmění, budeme během patnácti minut za horami královny Maud.“

„A od toho místa k pólu?“ zeptal se Michael Starr. Opíral se o protější stěnu, vedle něho stála Kathleen Sinclairová a vedle ní Steve Galloway.

„Čtyři sta třicet kilometrů.“

„Tři hodiny?“

„Ne. Spíš pět hodin, vzhledem k sílícímu protivětru.“ Whitaker pohlédl na palubní přístroje, pak se znovu obrátil ke skupině. „Z toho, co mi bylo řečeno, vím, že takový vítr je v této oblasti běžný.“

„Ano, to je. V zimě se množství super chladného vzduchu nad pólem,“ ozval se Robinson, sděluje tak skupině stejnou informaci, jakou řekl předtím kapitánovi, „rozpíná vysoko do atmosféry. Tlak chladného vzduchu vyvolává jeho kaskádovitý pohyb dolů po svahu Antarktické plošiny. Výška jižního poluje skoro tři tisíce metrů, takže studený vzduch musí urazit pořádně dalekou cestu, aby se dostal dolů na úroveň moře u Rossovy ledové bariéry. Účinky gravitace

pohyb tohoto chladného vzduchu na jeho cestě k moři zrychlují a vítr, který tato gravitace vyvolává, je tu trvalým jevem. Je v podstatě stálý a vždycky vane stejným směrem – vždycky od pólu k oceánu na sever.“

„Myslíte si, že proto nám ten ubožák z McMurda řekl, abychom se vydali k jižnímu pólu – že si uvědomil, že vítr vanoucí směrem dolů by mohl udržet jedovaté účinky nukleárního spadu mimo samotný pól?“ Dr. Everett Tucker, který byl téměř naprosto vyčerpán, protože byl vzhůru celou noc, aby zaznamenal jejich situaci, se ztěžka opřel o přepážku. V ruce držel zápisník a tužku, občas se přinutil poznamenat pár slov a vět a snažil se zapisovat i to, kdo kterou poznámku vyslovil.

„Nemyslím, že by měl Vernon dost času takové věci zjistit,“ řekl Robinson. Na okamžik se odmlčel, protože pomyslel na to, co se muselo stát v McMurdo. Každý na vzducholodi dlužil Vernonovi víc, než mohl kdy zaplatit. Robinson se obrátil k Tuckerovi. „Ale co jste řekl, je opravdu chytré, myslel jsem na to už dříve. Jsem si jist, že Rusové přišli na tu věc s jižním pólem taky. Myslím, že zamířili do McMurdo proto, že je to nejbližší základna, odkud by mohli získat pozemní vozidla, nejbližší tábor, odkud by mohli zahájit výpravu, která se má zmocnit Jižního pólu.“

„Tak co se stane, až se tam dostaneme?“ zeptal se Starr.

„Jak Rusy zastavíme?“

„Všechno má svůj čas, ano?“ Ray Madigan na místě druhého pilota neustále zápolil s řadou palubních přístrojů, aby udržel vzducholoď ve směru, ve kterém bylo třeba. „Ted máme dost jiných problémů. Vítr se zhoršuje a už nevidím skoro nic. Co s tím?“ zeptal se Madigan a pohlédl na kapitána. „Myslíš, že už je dost velká tma, abychom se mohli zvednout nad vrcholy? Nejsem si jist, kam vede tohle údolí.“

Whitaker vyhlédl do tmy. Dno údolí bylo ponořeno do černých stínů, ale horní části útesu, které se po obou stranách zvedaly desítky metrů nad nimi – byly ještě ozařovány slabým světlem na západním obzoru. „Ještě deset minut, jenom pro jistotu. Ale myslím, že máš pravdu, že už není dost vidět. Zpomal, jestli uznáš za vhodné – můžeme nadehnat čas později, až se dostaneme nahoru nad hory.“ Whi-

taker se obrátil zpátky ke skupině. „Všichni si teď pamatujte, nesmíte rozsvítit z jakéhokoliv důvodu žádné světlo – nemůžeme poskytnout Rusům viditelný cíl.“

„Myslíš si, že nás hledají?“ zeptala se Julie.

„Nemá cenu pokoušet osud, ale jestli chceš slyšet můj názor – řekl bych že ne.“ Když Whitaker domluvil, rozhlédl se po pilotní kabině a pak se podíval ven z okna. Pár set metrů od nich, na úrovni boční stěny protějšího údolí, se vznášel matný, ale zřetelný obrys helikoptéry. Whitaker pootevřel ústa a v naprostém zděšení sledoval, jak se od helikoptéry oddělují dva obláčky bílého dýmu a ženou se přímo k nim. „Všichni k zemi! Dolů!“

Kapitán Lou Whitaker uchopil záchrannou páku na horním panelu pilotní kabiny a prudce jí trhl dolů, což způsobilo, že se na každém ze tří integrálních vzdušných vaků otevřely hlavní ventily a tím se snížil vnitřní tlak hélia vzducholodě. O okamžik později začala vzducholoď prudce klesat. Ale i když padali, Whitaker viděl, že jejich sestup je příliš pomalý, než aby zabránil zásahu dvěma přesně mířenými řízenými střelami.

16. KAPITOLA

První sovětská řízená střela AS-8, která zasáhla *vzducholoď Nine*, prorazila polyuretanový plášť kousek nad horizontálním rudým pruhem vedoucím po délce trupu od nosu k ocasu. Vnitřní naváděcí systém střely, který byl konstruován pro větší minimální vzdálenost od cíle, ještě nezačal sledovat radarem cíl, protože k tomu nedostal příslušný signál.

Ale ta odchylka od konstrukčních kritérií nezměnila vůbec nic na konečném výsledku, protože cíl sám byl prostě příliš veliký a příliš blízký, než aby ho střela minula. Rozdíl byl ale v tom, že když střela prorazila polyuretanový plášť, nárazová čidla ve špici AS-8 nezaregistrovala dostatečný důkaz, že střela skutečně něco zasáhla.

Jako šíp, který prolétl kusem tenké lepenky, pronikla první řízená střela AS-8 do předoboční strany pláště vzducholodě a během zlomku vteřiny poté vylétla ven jeho levou stěnou. Vzápětí byla následována druhou. Protože v těch místech střely nenarazily uvnitř hlavního pláště vzducholodě, která neměla pevnou kostru, na žádné žebro nebo jiný konstrukční prvek – trup tvořil jen mohutný, ovladatelný balón – nárazová čidla střely prostě nepocítila dostatečný náraz, který by pro ně byl impulsem. Co se týkalo obou střel AS-8, jako by pro ně *vzducholoď Nine* neexistovala; střely prostě pokračovaly v cestě, dál letěly volným prostorem k nějakému vzdálenému cíli.

Když obě střely vyrazily protější stranou pláště tenkého trupu vzducholodě, pokračovaly v letu k strmé skalnaté stěně, pokryté ledem, která ležela několik set metrů za *vzducholodí Nine.* Tam, na místě vzdáleném několik set metrů od vrcholu hřebene, teprve narazily a začaly se chovat tak, jak měly. První a za ní hned další střela AS-8 explodovaly v ohnivé kouli oranžové a bílé, když senzory v každé z nich zjistily, že skutečně narazily na pevný objekt.

„Julie, drž se!“ Když kapitán Lou Whitaker neuslyšel odpověď, měl nepřekonatelnou touhu obrátit se, aby se přesvědčil, že je Julie stále za ním, že se stále drží opěradla jeho palubního křesla. Ale to byla věc, kterou si nemohl dovolit, ani na zlomek sekundy neměl čas

ohlédnout se přes rameno. Místo toho se usilovně snažil – ovšem téměř marně – získat kontrolu nad vzducholodí řítící se dolů.

„Padáme – všichni se zapřete!“ Ray Madigan se také soustředil jen na palubní přístroje, třebaže cítil, jak se mu ruce Nancy Schneiderové pevně tisknou na záda. Madigan vrhl rychlý pohled na horní přístrojový panel, aby si ověřil na ukazatelích, co mu už říkaly jeho vnitřní pocity: že v ohromném, téměř nesledovatelném množství ztrácejí hélium, životodárný plyn *vzducholodě Nine.* „Roztrhlo nás to!“

„Já vím!“

„Brzo narazíme!“

„Připravte se!“ Štěstím pro ně bylo, že když střely explodovaly při nárazu na vertikální skalní stěnu, vyšlehl obrovský plamen, jehož světlo ozářilo na pár vteřin dno údolí pod nimi. Svit doutnajících zbytků AS-8 dal Whitakerovi šanci spatřit zubatý vrchol, do kterého by jinak plnou silou narazili.

„Nahoru!“

„Zvedni výkon!“ Whitaker zatáhl zpátky za pomalu reagující páku a Madigan nastavil oba regulátory rychlosti na plný výkon. Kombinace těch dvou impulzů umožnila téměř neovladatelné vzducholodi naposled změnit směr. Jako slon, kterého popohnal bičík, se *vzducholoď Nine začala* konečně váhavě pohybovat směrem, kterým Whitaker chtěl.

Náraz na okraj skály nebyl prudký, protože většina energie pro pohyb vzducholodě kupředu už ochabla. Nejprve se utrhly dlouhé kovové podélné nosníky pod laminátovou gondolou a vzápětí je následovaly laminátové panely, které praskly, když se téměř odřízl spodní nákladový prostor. Obrovské pláty polyuretanového balónu se odpojily nebo odtrhly od gondoly, a co zůstalo, začalo létat dolů kolem nich do všech stran. Některé menší kusy hořely, zapáleny teplem a odpadními plyny střel.

Ale zbytek polyuretanového obalu, odtrhávající se postupně od gondoly *vzducholodě Nine* v několika posledních sekundách letu, naštěstí působil jako padák a zmírnil jejich pád.

Zanedlouho se to, co zbylo ze vzducholodě, jediná část, která očividně zůstala nedotčena, horní paluba třicetimetrové gondoly se

dvěma motory vzadu, zastavila na okraji skály. Oba motory už umlkly, dvojice vrtulí se groteskně otáčely, když na ně dopadaly kusy trosek. Zbytky plamenů na rozlámaných výztuhách polyuretanového pláště byly rychle uhašeny větrem.

„Slyšíte mě někdo?“ Whitaker ležel mírně stočen na boku, pořád ve svém pilotním křesle, a levým ramenem se tiskl k boční stěně pilotní kabiny. Záblesk výbuchu řízených střel začal před okamžikem blednout a brzy se ocitli v naprosté tmě. „Julie?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla slabým hlasem odněkud zezadu.

„Rayi, slyšíš mě?“

„Ano.“ Madigan potřásl hlavou, aby se vzpamatoval – narazil jí totiž tvrdě o boční stěnu, když dopadli na zem, a cítil, že mu po tváři a po krku stéká pramínek teplé krve. Cítil i nesmírnou zimu – a zachvátila celé jeho tělo tak rychle, že se mu zdálo, jako by mu nikdy v životě nebylo teplo, jako by ještě před minutou neseděl docela pohodlně ve stejném pilotním sedadle.

„Dosáhneš na baterku?“

„Myslím, že jo.“ Madigan zatápal v pouzdru po pravé straně, našel baterku a rozsvítil ji. Co uviděl, bralo mu dech.

Trosky *vzducholodě Nine* visely na útesu, kabina nebezpečně čněla přes okraj. Terén pod Madiganovýma nohama se svažoval tak prudce, že ho ani neviděl – a mizel v ohromné dálce, takže na dno propasti už světlo jeho baterky nedosáhlo. Nejhorší ale bylo, že cítil, jak se gondola v nárazech větru kymácí vpřed a vzad, nebezpečně se kolébá směrem k okraji srázu a zase zpátky. „Všemohoucí Bože.“

„Nehýbejte se!“ Whitaker konečně našel vlastní baterku. Vytáhl ji z pouzdra a přejížděl kuželem jejího světla sem a tam po rovné plošince, na které se zastavili. „Nehýbejte se – dostaneme se z toho,“ vypravil ze sebe Whitaker automatickou odpověď velitele. Ale bylo mu víc než jasné, že jejich situace ještě nikdy nebyla horší. Jedinou mocí, která jim zabránila přepadnout přes okraj srázu a zřítit se k jisté smrti, byla síla neustávajícího antarktického větru, která je zatlačovala zpět. Soustavná kvílející vichřice dostatečně tlačila na zbytky trupu, aby udržela kabinu v křehké rovnováze. Kdyby vítr polevil, nebo snad úplně ustal, převážili by se. S bezvětřím by nastal jejich konec.

„Měli bychom něco udělat," řekl Madigan dutým hlasem plným obav. „Hned teď."

„Ano." Whitaker chtěl právě všem nařídit, aby přešli do zadní části vzducholodě, když za sebou uslyšel pohyb. Obrátil se a namířil do uličky baterku. Ale Andrew Sinclair, mírně omámen, ztuhlý chladem a v naprosté panice, se dál prodíral do přední části vzducholodě. Vrávoral a razil si cestu přes kusy trosek v chodbičce, odtlačoval předměty stranou – a když se přiblížil, začala se vzducholoď překlápět dopředu přes útes.

„Pomozte mi – pomoc!" Sinclair si držel levou paži, kterou si trochu pořezal při přistání, malé množství krve mu promáčelo rukáv košile. „Pomozte mi někdo!"

„Idiote! Ty rozmazlený srabe, ty pitomý náfuko!" Vzducholoď naplnil hlas dr. Everetta Tuckera a v tu chvíli se zdálo, že se nese přes celé glaciální údolí, do kterého se zřítili. „Ty hysterický blbče!" Doktor se zvedl z podlahy a jedním rychlým pohybem, který překvapil i jeho samého, se vrhl dozadu. Narazil tělem přímo do Sinclaira. Oba muži vrávorali dozadu, vzájemně se držíce, až upadli na zadním konci gondoly.

„Přesuňte se dozadu – všichni!" Whitaker mířil baterkou ven, když to křičel, i když už cítil, že se vzducholoď přestala nebezpečně naklánět. Cestující i posádka postupovali dozadu v troskách kabiny tak rychle, jak dokázali. Už když se někteří přemístili dozadu, přesun váhy kabiny stačil udělat, co bylo třeba: gondola *vzducholodě Nine* na okamžik zaváhala, pak se sklopila dozadu a sklouzla o kousek zpátky z okraje útesu do bezpečí. „Můžete zůstat – už je to v pořádku!" oznámil Whitaker těm, kteří se ještě nedošli dozadu.

„Bylo to sakra o fous." Whitaker obrátil baterku zpátky do pilotní kabiny na zbytek lidí, nejprve ji namířil na Julii, která se stále tísnila v koutě za jeho sedadlem. Když ji zaplavil paprsek jasného světla, podívala se na něho. „Nestalo se ti nic?" ptal se znovu Whitaker.

„…Myslím, že ne." Julie se zvedla, odsunula kusy rozlámaného laminátu a konstrukce, které na ni spadly. Už se začala třást chladem. „Co se stalo – vybuchli jsme?" Byla na řadě, aby se přesunula dozadu, před ní Michael pomohl na nohy Kathleen a oba vyšli do temné

chodby pryč od ní.

„Sestřelili nás. Řízenými střelami.“

„Rusové?“

„Určitě.“

„Proč jsi chtěl, aby se lidé přesunuli dozadu?“ Z místa, kde Julie ležela na podlaze za kapitánským křeslem, nemohla vidět to, co oba piloti.

„Zůstali jsme na skále, ale na okraji útesu,“ řekl Whitaker tak klidně, jak dokázal, když si uvědomoval, že v posledních dvou minutách jim dvakrát hrozilo nebezpečí smrti. „Nakonec jsme sklouzli o kousek zpátky, takže už jsme v bezpečí.“

„Cítila jsem, že se překlápíme dozadu. Jak daleko jsme měli k okraji útesu?“

„To ani nechtěj vědět.“

„Co je za námi?“

„Nevím.“

Julie vyhlédla dozadu z jednoho rozbitého zamrzlého okna, ale neviděla nic. Michael a Kathleen už zmizeli vzadu, a tak Julie udělala první krok do chodbičky, překročila rám dveří, který jí ležel v cestě. Všechno, co viděla, když vyhlédla ven z bočního okna, byla nekonečná tma. „Přijď taky dozadu,“ řekla Whitakerovi a postupovala do zadní části vzducholodě.

„Přijdu.“ Když Julie odešla, Whitaker ještě chvíli přejížděl světlem baterky po zbytcích pilotní kabiny, protože už nehrozilo bezprostřední nebezpečí. „To je hrůza,“ byla jediná věc, kterou byl schopen říci.

„To jo.“ Všichni ostatní byli v bezpečí vzadu a Madigan začal mířit světlem své baterky do různých míst pilotní kabiny. Všechno bylo v troskách – přístroje, vysílačky, ovládaní. Ze *vzducholodě Nine* se stal naprosto neužitečný vrak, ze kterého by mohli použít snad jen jednotlivé kusy konstrukce, aby si postavili přístřešek. „Jo, jsme v bezpečí, alespoň na chvilku. Ale radši bychom měli něco udělat, ať se zahřejeme.“ Madigan se vysoukal z pilotního křesla a baterkou neustále přejížděl sem a tam a zkoumal okolí.

„Přesně tak.“ Whitaker viděl, jak se Madigan i ostatní chvějí, začal se sám třást, když intenzivní chlad nakonec překonal účinky

zvednuté hladiny adrenalinu. „Aspoň že jsme sklouzli dost daleko ze špice útesu. Půda kolem nás se zdá dost pevná.“

„Jo, tohle je náš šťastný den.“

„No, určitě lepší než druhá alternativa.“ Whitaker pokývl do temnoty venku, směrem ostrému srázu, ze kterého se málem zřítili. Znovu se zachvěl, tentokrát spíš při pomyšlení na útes než zimou.

„To máš pravdu.“ Madigan kývl na souhlas, pak změnil téma. „Co kdybych vzal Gallowaye a šel se s ním podívat ven? Měli bychom zjistit, co je kolem nás.“

„Jak vypadá tvoje rána?“ Whitaker ukázal na malý, ale zřetelný šrám na Madiganově hlavě.

„To je maličkost, o to se nemusíš starat.“

„Dobře, tak jděte – ale buďte opatrní.“

„To sakra budem. Nežil jsem takovou dobu, abych teď začal něco riskovat.“

„To je správný přístup. Pamatuj si to, až zjistíš, co je venku.“

„Co tím myslíš?“ Madigan sáhl dolů a z hromady úlomků vytáhl pokrývku. Setřásl z ní úlomky a prach, pak šiji přehodil přes ramena, aby ji použil jako provizorní ochranu před pronikavým chladem.

„Jestli chceš, abych si udržel správný přístup k životu i já, radši mi nic neříkej, když to venku bude vypadat špatně.“ Whitakerovi se podařilo vyslat ke svému druhému pilotovi slabý úsměv. Potěšilo ho, že mu Madigan úsměv oplatil. Pak se odvrátil a začal klopýtat chodbou dozadu. Whitaker se za ním díval, dokud nezmizel v hlubinách vraku. *Je to přece jen správný chlap, troufne si na všechno. A umí si poradit.*

I když se to ještě před několika dny zdálo neuvěřitelné, Whitaker si nemohl vzpomenout na žádného jiného pilota, kterého by měl vedle sebe raději než Raye Madigana. A přece se oni oba, jak si teď Whitaker uvědomil, v posledních dnech tolik změnili. Změnili se, když museli čelit nekonečným nástrahám nebezpečné situace. Změnil se jejich charakter, vedl je k tomu, aby ustoupili, přizpůsobili se jeden druhému. To byly rysy, o kterých věděl, že jsou nezbytné pro to, aby měli vůbec naději na přežití, rysy, které bylo třeba mít tady a teď. Tady a teď bylo všechno, co jim zbývalo, leda snad že by měli neuvěřitelné štěstí a dočkali se zítřka. Ale přežít tady a teď bylo to

jediné, na co museli všichni myslet.

Whitaker se vysoukal z kapitánského křesla a stál v uličce vraku vzducholodě, která byla, technicky vzato, stále pod jeho velením. Nepotřeboval žádnou hloubkovou inspekci nebo analýzu, aby viděl, že vzducholoď už létat nebude, ale myslel, že by mohla poskytnout alespoň nějakou ochranu před nepohodou a udržet je chvíli naživu, než přijdou na nějaký další plán, jak přežít, což by měli udělat velmi brzy, protože venku bylo pětatřicet pod nulou, a to ještě nepočítal zmrazující účinky trvalého silného větru. Udělal ještě krok dozadu, pak se zastavil a poslouchal.

Vítr dál neustále svištěl a kvílel, ale teď už slyšel i hlasy zezadu – klidné, vyrovnané hlasy. Lidé v zadní části, cestující a posádka *vzducholodě Nine*, už začali racionálně hovořit, plánovat, vytvářet nový model pro přežití. Přežít. To slovo samotné teď mělo mystický nádech, mělo úderný zvuk, jako by to bylo něco hmatatelného, jako by bylo možné se ho chytit, vyhoupnout se s ním nahoru nebo do něho vkročit a hnát se víc než tři sta kilometrů mrazivou pustinou do bezpečí a tepla, které na ně čekalo ve stanici na jižním pólu.

Whitaker udělal další krok. Namířil světlo baterky doleva. Něco upoutalo jeho zrak, něco, co vyčnívalo z roztříštěných dveří, které vedly do rozdrcených zbytků kapitánovy soukromé kabiny. Zpod kusů laminátu tam čněly prsty. „Sakra!“

Whitaker se vrhl k hromadě trosek a začal je odhazovat, jak nejrychleji dovedl. Ruka, pak paže. Tělo muže černé pleti. Floyd Robinson. Byl mrtev. Spadl mu na krk jeden z příčných nosníků stropní konstrukce, která se na něho zřítila shora. Robinsonova hlava byla zkroucena v podivném úhlu. Kůže na krku byla roztržená, krvavá a naběhlá.

„Nemůžu nikde najít Floyda.“ Julie se prodírala kupředu temnou chodbou zavalenou polámanými kusy konstrukce. Pomalu se blížila k Whitakerovi, vedena světem jeho baterky. „Neviděl jsi Floyda? Napřed jsem myslela, že musí být s Rayem a Stevem…“

Whitaker zvedl ruku. I v mihotavém světle baterky viděl výraz její tváře, který se měnil z hlubokého zájmu do naprostého zděšení. Už spatřila tělo. Udělala ještě dva kroky, než se přesvědčila, že je to Robinson. Udělala ještě další, než věděla jistě, že už nežije. „Ach

Bože, ne.“

I když to Julie ani neměla v úmyslu, přistoupila k mrtvému tělu a obrátila ho. „Je mrtvý…“ bylo jediné, co byla schopná vyslovit. Vrávoravě se zvedla a začala plakat.

Whitaker ji objal kolem ramen. „Už pro něho nemůžeme nic udělat,“ řekla tiše. Byla to naivní a zbytečná poznámka, ale nebyla schopná vymyslet nic jiného. Nechal ji ještě pár chvil plakat, než se oba začali třást tak silně, že se přinutil znovu promluvit. „Musíme se nějak zahřát. Jak to vypadá vzadu?“

„Mají tam v provozu topné těleso.“ Julie setřela slzy z tváří a přitiskla se blíž k Whitakerovi. „Ray a Steve vyšli ven. Všichni jsme ucpávali díry v tom, co zbylo ze salónku, když jsem si uvědomila, že tam Floyd není.“

„Měl jsem to zjistit dřív. Jak vypadají ostatní?“

„Všichni jsou v pořádku, až na dr. Tuckera. Když srazil Andrewa Sinclaira, dlouho nemohl popadnout dech. Ležel na zemi, když jsem odešla.“

„Zachránil nám život. Kdyby se Sinclair dostal dopředu, převrátili bychom se přes okraj útesu.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Whitaker ji vedl kolem trosek v chodbičce do zadní části zbytků vzducholodě. Odhrnul závěs, který visel přes otvor do chodby, aby udržel teplo, a vešli do prostoru, který dříve býval salónkem. Vypadalo to tam jako v místnosti nějakého domu ve válečném pásmu, kde vybuchla bomba.

„Tady budeme všichni v bezpečí.“ Julie ukázala na ostatní, kteří už přeměňovali salónek v bezpečné útočiště. Rozptýlené světlo ze dvou bateriových osvětlovacích těles zajišťovalo osvětlení a z topného tělesa upevněného na stěně, které používalo jako zdroj energie palivo vzducholodě, proudilo teplo. Přívod paliva byl evidentně dosud nepoškozen. Teplota v salónku, i když pravděpodobně ne vyšší než deset stupňů, se zdála závratná ve srovnání s tím, jak bylo v pilotní kabině.

Když Whitaker zhasl baterku a jeho oči přivykly slabému osvětlení, zpozoroval to, co hledal. Okamžitě přešel ke Kathleen Sinclairové, která se starala o Tuckera. Tucker, pořád ve svém oble-

ku s vestou, ležel bez hnutí na zemi a měl zavřené oči. Hlavu měl podepřenu polštářkem z gauče, tělo přikryté pokrývkou. „Jak je mu?“

„Těžko říct.“ Kathleen zvedla oči ke kapitánovi, pak pohlédla na Andrewa Sinclaira. Už od chvíle, kdy si dr. Tucker začal po příchodu do salónku poprvé stěžovat na potíže s dechem, stál k němu Andrew pořád otočen zády. „Zdá se mi, že mu nepravidelně tluče srdce. Myslím, že to bylo pro něho příliš velké vypětí.“

„Rozumím.“ Whitaker potřásl hlavou; Tucker vypadal hůř, než si podle Juliiny řeči představoval. „Spí už dlouho?“

„On vlastně ani nespí, zdá se, že omdlívá a zase přichází k vědomí. Někdy slyší, co mu říkám. Někdy ne.“

„To nevypadá dobře.“

„Já vím.“

„Napadá vás něco?“

„Už jsem udělala všechno, co se dalo.“ V Kathleenině hlase se ozýval záchvěv zoufalství. Pohlédla na manžela, který k nim byl úmyslně obrácen zády. *Ten mizera. Není divu, že s ním už nemůžu vydržet. I kdyby nebylo Michaela a Sleva, odešla bych od něho.*

„Dobře, tak dělejte, co můžete. Zavolejte mě, kdybyste potřebovala pomoc.“

„Díky.“ Kathleen se odvrátila od kapitána zpátky ke svému novému pacientovi a snažila se udělat dr. Tuckerovi co největší pohodlí.

Whitaker přešel do přední části salónku, kde byla Julie a několik ostatních. „Ve spodním nákladovém prostoru máme ještě jedno topné těleso,“ prohlásil Whitaker, když přistoupil k benzinovému topidlu, aby se sám ohřál. „Možná se nám ho podaří najít a použít jako další zdroj tepla.“

„Nebo může sloužit jako náhradní v případě, že by se tohle pokazilo.“ Frank Corbi podal Annii Rizzové poslední laminátový panel, který nasazovali, aby zakryl trhlinu ve stěnovém švů. Jakmile panel stál a byl upevněn na místě kusem trubky, Corbi se znovu obrátil ke kapitánovi. „Chcete, abych se pokusil najít druhé těleso?“

„Ještě ne.“ Když Whitaker odpověděl, z chodby vedoucí ven vstoupili do salónku další dva členové posádky. Madigan a Galloway se očividně třásli. „Jak to tam vypadá?“

„Jak zima uprostřed Antarktidy, to je zatraceně jisté.“ Madigan si usilovně třel ruce o sebe, aby šije zahřál.

„Právě začíná vycházet měsíc. Jestli obloha zůstane jasná,“ pokračoval Galloway, „měli bychom už brzo uvidět víc. Uvidíme na celé kilometry.“

„Ale zjistili jste něco už teď?“ Whitaker nerad naléhal na oba muže, než se zahřejí, ale potřeboval vědět, co je kolem nich. „Jsou tu ještě další útesy? Mohly by se vyskytnout další problémy.“

„Ne.“ Madigan se obrátil, přitiskl se zády k radiátoru, pak se obrátil přímo ke kapitánovi. „Jsme asi deset metrů od útesu. Nahoru je to taky pár metrů. Za námi je široká ledová planina, která se prostírá po obou stranách. Na okrajích jsou nějaké výstupky skal, ale nic, přes co by bylo příliš obtížné dostat se při cestě dolů. Je to něco jako vyvýšený uzavřený kaňon, pokud jsem viděl. Jinými slovy, nejsou tu velké problémy s terénem – až na to, že to máme zatraceně daleko k místu, kam se potřebujeme dostat.“

„Pak tedy bude pro nás nejlepší teď se posadit k sobě a všechno probrat, ne?“

„Jo, to je asi fakt.“

Madigan se rozhlédl po provizorním krytu místnosti, která se stala jejich jediným domovem, jejich jedinou šancí zůstat naživu. Napřed se svět smrskl na pouhou Antarktidu a teď i ze vzducholodě nezůstalo nic než zbytek salónku. „Srážíme se.“

„Cože?“

„To nic.“ Madigan se rozhlédl po zšeřelém prostoru a začal počítat lidi. „Moment, někdo chybí, že?“

„Robinson. Je mrtev.“ Whitaker počkal s kamennou tváří, ale k jeho překvapení nikdo neřekl jediné slovo. „Jeho tělo leží vpředu,“ dodal konečně Whitaker. „Zlomil si vaz během nárazu při přistání.“

„Chudák.“ Madigan potřásl hlavou. „Robinson byl statečný a odvážný chlap. Nezasloužil si to.“

„Ani Tucker na tom není moc dobře,“ řekl Whitaker, protože mu doktorův stav ležel na mysli. A znovu ve skupině zavládlo naprosté ticho – což byla pochopitelná reakce, protože k tomu se opravdu nedalo nic říct. Jeden člověk mrtev, druhý v ohrožení života. „Protože nikdo nemá na mne žádné otázky, na něco se vás zeptám

já.“ Whitaker pohlédl na ostatní v salónku, než znovu promluvil. „Co budeme dělat? Máte nějaký návrh, co mám udělat dál?“

„Já bych se chtěl probudit a zjistit, že to bylo jenom špatný sen.“ Starr přešlápl. Jediným zvukem v místnosti bylo tiché syčení benzinového topidla, které ze sebe usilovně chrlilo horký vzduch.

Po další dlouhé chvíli mlčení promluvil Madigan. „Jediná otázka, která stojí za zmínku, je zřejmá. Můžeme se dostat k jižnímu pólu pěšky?“

„Mluvil jsem s Tuckerem chvíli předtím, než nás sestřelili,“ odpověděl Whitaker. „Ty věci, které nám řekl o Amundsenovi a Scottovi, byly dvojnásob zajímavé, protože ti dva výzkumníci podnikli tutéž cestu pěšky v roce 1911.“

„A Scottova skupina zahynula,“ připomněl Starr.

„Ale zahynuli na zpáteční cestě a téměř se jim to podařilo. Amundsen a Scott podnikli cestu tam a zpět, a my už máme za sebou dvě třetiny cesty jedním směrem – na místo, které nám jedině zbývá k životu.“ Whitaker se snažil, aby nemluvil příliš nadšeně, protože věděl, jak je obtížné pro špatně vybavenou skupinu dosáhnout pólu pěšky, ale nemohl se zbavit optimistického tónu. Protože to vypadalo jako jejich jediná naděje, upínal se na ni s elánem.

„To zní jako dobrý náhradní plán, ale myslím, že bychom možná měli den nebo dva počkat, než se vypravíme na cestu.“

Whitaker vrhl na Corbiho zmatený pohled. „Proč bychom měli čekat? Na co?“

„Na Rusy?“

„Cože?“

„Zbláznil jste se?“ Když Andrew Sinclair promluvil poprvé od okamžiku, kdy se zřítili a od svého střetu se starým mužem – určitě to nebyla jeho chyba, že mu nikdo neřekl, aby nechodil po přistání dopředu – postavil se do středu skupinky. „Rusové nás sestřelili. Je zatraceně jasné, že nám teď nepůjdou na pomoc.“

„To máte pravdu,“ přisvědčil Corbi. Téměř překypoval nedočkavostí svěřit se s nápadem, který vymyslel v posledních několika minutách. „Mluvili jsme o tom s Annií. Rusové jdou zjevně po nás -“

„Očividně,“ opakoval Sinclair.

„…takže proč bychom si měli myslet, že toho teď nechají? Mys-

lím, že by se mohli vrátit, aby nás vyřídili, jakmile se rozední a budou se moci dostat do tohohle kaňonu.“

„To vypadá jako ještě lepší důvod pro to, abychom odtud vypadli,“ odpověděl Madigan. Pohlédl na Nancy, která přikývla na souhlas. Ale Madigan už věděl o Franku Corbim dost, aby myšlenky toho člověka nepodceňoval, aniž by je vyslechl. „Tak proč si myslíte, že bychom tady měli zůstat?“

„Jestli po nás Rusové jdou, nebudeme mít někde venku ani špetku naděje. Bude to zase něco jako *Gunga Din* – až na to, že nás z toho nevytáhne Douglas Fairbanks ani Cary Grant.“

„Ale ani tady nebudeme mít velkou naději.“ Michael Starr chtěl dodat něco z vlastní zkušenosti s ruskou helikoptérou tam v Palmeru, ale pak se rozhodl o tom nemluvit, protože nemělo smysl znepokojovat sebe ani ostatní. „Nemáme žádné zbraně. A je jich zřejmě víc než nás,“ řekl nakonec místo toho Starr.

„To je sakra fakt. Ale jestli se mnou souhlasíte, že by se Rusové mohli vrátit, aby nás vyřídili, mám nápad, který by mohl fungovat.“

„Posloucháme,“ řekl Whitaker.

Frank Corbi se naklonil a začal líčit plán, který sotva před pár minutami vymyslel on a Annie Rizzová.

17. KAPITOLA

„Trochu víc doleva, nad to údolí.“ Dr. Boris Nej si znovu rozložil na klíně mapu a studoval detaily terénu, které ubíhaly za okny pásového vozidla pokrytými námrazou, v němž ujížděl. Obrovské hory přímo před nimi – sotva viditelné v šedivé obloze, která se už nemohla víc rozjasnit, protože slunce dosahovalo téměř svého zenitu – byly jasným znamením, které pilot helikoptéry označil na mapě, když se vraceli před dvanácti hodinami zpět do základního tábora. „Místo havárie by mělo být o pár kilometrů dál.“

„Samozřejmě, soudruhu.“ Řidič velkého vozidla pohnul řízením a vyhlédl z bočního okna, aby se přesvědčil, jestli čtyři obrovské pásy patřičně zareagují. Reagovaly. I když sněhová vozidla, která vzali v americké stanici McMurdo, projížděla od doby, kdy opustili zbytek skupiny a obrátili se dál do hor, nejhlubším prašanem, zvládala cestu bez problémů. „Je to dobrý stroj,“ poznamenal řidič.

„Zdá se, že vyhovuje.“ Nej pohlédl dolů na ocelové pásy vozidla. Sledoval, jak za nimi odlétá sníh v rozvířených proudech, a seděl tiše. *Eliminovat problémy, neponechat nic náhodě. Tak by to udělal Lenin.* Přestože si Nej byl jist, že nikdo z Američanů nemohl přežít explozi a zřícení – viděl, jak se k obloze zvedá světlo oranžového plamene a také na okamžik zahlédl padající vzducholoď – přesvědčil kapitána Kolontaje a Alexandru Bucharinovou, že potřebuje opustit hlavní bojovou skupinu a vydat se na krátký průzkum do hor, aby mohl zjistit a označit polohu vraku. V troskách té vzducholodě, řekl jim, by mohlo zůstat něco cenného, co by snad mohli později potřebovat.

„Mohl byste mi říct, jak vypadal terén kolem vraku?“ ptal se řidič. Upíral oči neustále před sebe na jasnou dráhu, kterou vymezovaly dva výkonné reflektory v tmavém a stinném sněhovém poli.

„Nepřibližujte se příliš k té ledové puklině.“ Nej ukázal vpravo a ignoroval řidičovu otázku, protože neměl v úmyslu prozradit svůj plán, dokud neuvidí, co je před nimi. Nejovým skutečným cílem cesty k místu vraku bylo prozkoumat zřícenou vzducholoď osobně. Kdyby došlo k neočekávanému zázraku a někdo z Američanů přežil,

Nej měl v úmyslu zlikvidovat ho, než bude mít jakoukoliv příležitost vylíčit celou historii ze svého pohledu – a Nej věděl, že ještě musí přijít na nějakou racionální výmluvu, aby tento záměr věrohodně řidiči odůvodnil.

„Nebojte se, vidím tu puklinu."

„Nemůžeme jet trochu rychleji?"

„Jestli chcete." Řidič pokrčil rameny, pak trochu posunul regulátor rychlosti vozidla. Dvojité dieselové motory v oddělení za kabinou pro cestující se rozběhly rychleji a obrovité vozidlo brzy ještě prudčeji naráželo na ledové hřebeny.

„Až budeme za tou vyčnívající skálou, zahněte doleva."

„Ano, soudruhu." Řidič souhlasil a pásové vozidlo brzy vjelo do prostoru, který vypadal jako ústí uzavřeného kaňonu. „Vypadá to jako definitivní konec."

„Já vím."

Znovu se odmlčeli a řev dvojitých dieselových motorů naplnil prostornou kabinu vozidla. Když pomalu šplhali na stupeň k první plošině, Nej promýšlel plán útoku na stanici Jižní pól – útok, o kterém byl přesvědčen, že se podaří. Aby zabránil Američanům zničit jakékoliv zařízení nebo vybavení, měl Kolontaj a jeho lidé postupovat pomalu a dostat nepřítele na otevřenou plochu. Nej už měl nápad, jak by se to mohlo podařit, a podělil se o něj s kapitánem Kolontajem krátce poté, co kapitán přiletěl z *Primorje* do jejich základního tábora.

„Podívejte se – tam nahoře!"

„Ano, to je ono." Přímo před nimi se otevíral pohled na místo dopadu vzducholodě. Viděli roztrženou strmou stěnu protějšího srázu a kusy trosek nahodile roztroušené po otevřené sněhové pláni. „Jeďte dál až k té další řadě balvanů, pak zastavte."

Řidič manévroval k balvanům, na které ukazoval Nej. Ubral rychlost stroje, až se zastavil. „Co teď?"

„Hlavní část vzducholodě leží až za plošinou. Zůstaňte tady, půjdu tam sám." Nej si začal zapínat zip bundy a nasazovat kapuci.

„Ale já vás tam mohu dovézt." Řidič se zmateně díval na Neje. Netušil, proč ten člověk chce jít několik set metrů pěšky přes led a sníh – naposledy, když se řidič díval na teploměr, bylo třicet pod

nulou – když se tam mohl nechat dopravit.

„Ne. Vzpomínám si z minulé noci, že mezi místem, kde se zřítili, a naším stanovištěm byla ve sněhu hluboká jáma. Slíbil jsem kapitánu Kolontajovi, že s tímto pásovým vozidlem nebudu nic riskovat. Máme jenom dvě a budeme je potřebovat pro zítřejší útok."

„Jak se dostaneme ke vraku pěšky, když to není bezpečné ani ve vozidle?"

„Zdálo se mi, že přes nebezpečnou oblast vede několik úzkých stezek. Nechci nic riskovat, ale na druhé straně, nechci se ani dostat do slepé uličky." Nej se odvrátil od řidiče. Nevěděl, jak dlouho bude moci pokračovat ve své šarádě, protože většina jeho tvrzení, byla v podstatě nesmyslná.

„Chápu vaše hledisko." Řidiči se zdůvodnění, které právě slyšel, zdálo přinejmenším hloupé a absurdní – bylo přece směšné obávat se pomalé a opatrné jízdy pásového vozidla kupředu. Ale jestli ten nafuka chce, ať je po jeho. „To je dobrý nápad."

„Vzal jsem si signální pistoli. Pokud bude sníh natolik pevný, aby se po něm dalo jít, vyšlu zelenou světlici a vy budete sledovat tyhle červené značky za mnou." Nej ukázal na sáček nacpaný malými červenými praporky na kovových hrotech. „Kdybych potřeboval pomoc, ale pro vozidlo by to bylo příliš nebezpečné, vypálím červenou světlici a vy se za mnou vydáte pěšky."

„Rozumím." Řidič se zamračil – když se přihlásil k této práci, neuvědomil si, že snad bude muset opustit teplou kabinu vozidla a pochodovat přes otevřenou ledovou pláň.

„Tak já jdu." Nej vyskočil z vozidla s pytlíkem praporků v ruce. Teplota vzduchu sama – vycházející slunce ji trochu zvedlo, v té chvíli až na devětadvacet pod nulou – mu stačila vyrážet dech. l v teplém kožichu, kapuci a vlněné obličejové masce Nej mrzl až na kost, když se prodíral nahoru kolem shluků vyčnívajících balvanů a pak k hlavní sekci vraku.

Zůstaň stranou, drž se z dohledu. Když postoupil vpřed dost daleko a získal rozhled, místo, kde ležel vrak, začalo dostávat tvar. Údolí bylo temné, takže neviděl jasně dopředu, ale části vraku se proti beztvaré ploše sněhu rýsovaly dost výrazně. Jen proti stoupající straně svahu v oblasti holých skal začínaly být jednotlivé kusy roz-

tříštěné vzducholodě nezřetelné, protože s nimi splývaly. Ale pro Neje to všechno bylo dobré znamení: s každým dalším krokem pochyboval víc a víc, že bude muset vytáhnout pistoli nebo granát, který si vzal s sebou. Z toho, co viděl, usoudil, že pokud někdo z Američanů přežil pád samotný, pravděpodobně pak zemřel na zranění nebo v důsledku chladu, který přišel s dlouhou a mrazivou nocí.

Nej pohlédl za sebe, aby se ujistil, že sněžné vozidlo je z dohledu. Bylo. Odhodil sáček s praporky do sněhu a pokračoval v cestě. Při postupu vpřed se snadno brodil navátou vrstvou jemného a prachového sněhu, sníh nekladl žádný odpor. Přesto se však musel párkrát zastavit, aby popadl dech. Pokaždé přitom naslouchal – a zdálo se mu, že zepředu něco slyší.

Dostal se k vyčnívající skále, která byla necelých sto metrů od místa, kde ležela hlavní část zřícené vzducholodě. Jeho cílem byla její gondola. Ležela na boku nedaleko srázného konce hřebenu a její zbytky, které byly kdysi mohutnou horní částí konstrukce, byly pouhé jednotlivé ohořelé kusy zkrouceného kovu, potrhaného plastiku a roztřepené gumy rozházené kolem na sněhu. *Teď pomalu. A opatrně.*

Už jenom padesát metrů ke gondole. Nej se znovu zastavil, tentokrát shodil kapuci a upravil si obličejovou masku, aby lépe slyšel. Z vraku se k němu nesly hlasy – někdo přece přežil! Nej se vrhl k nejbližší hromadě balvanů, pak se skrčil k zemi a znovu poslouchal. Hlasy teď zněly zřetelněji. Zdálo se mu, že mluví dva lidé. Nej chtěl vyslechnout trochu víc, než bude pokračovat v cestě, když tu uviděl na sněhu tělo.

Vytáhl z kapsy pistoli a držel ji v jedné ruce. Z druhé kapsy vytáhl granát, který dostal od jednoho armádního důstojníka z *Primorje.* Se zbraněmi v obou rukách se připlížil k zadnímu konci gondoly až na vzdálenost asi deset metrů. Podle polohy ležícího těla usoudil, že bylo vyhozeno při zřícení. Převrátil tělo a podle zranění zjistil, že pád vzducholodě byl skutečně tak krutý, jak předpokládal. To potřeboval vědět. Těch, kteří v gondole přežili, bylo určitě jen pár a s nimi si snadno dokáže poradit.

Pomalu postupoval kupředu. Sníh byl teď hlubší než předtím. Ještě jednou si stáhl kapuci a naslouchal. Hlasy, které slyšel, byly dva, mužský a ženský. Nej málem rozuměl, co si povídají, ale kaž-

dopádně podle intonace a tónu hlasu usoudil, že dvojice vůbec netuší, zeje sotva deset metrů od nich.

Boris Nej odjistil ruční granát, pak se ještě kousek plížil sněhem k místu odkrytého trupu gondoly. Když se přiblížil k místu, kam zamýšlel hodit granát, hlasy začaly znít ještě hlasitěji. Těsně předtím, než vhodil granát do gondoly, začal rozumět slovům, která si muž a žena říkali. Ona povídala něco o tom, že ho nikdy neopustí, a on jí odpovídal, že má před sebou záležitost, do které ji nemůže zasvětit.

Teď! Boris Nej mrštil granátem do gondoly a vrhl se do sněhu. O chvíli později zemí, na které ležel, otřásla exploze. Za další okamžik zvedl hlavu. Gondola byla roztržena po celé délce. Překvapivé však nebylo to, co viděl, ale to, co slyšel. Hlasy muže a ženy se ozývaly dál, jako by se nic nestalo! Nej se vrávoravě zvedl, sevřel v ruce pistoli a hnal se ke zbytkům americké vzducholodě.

Vysoko na boční stěně, chráněna kusem laminátu, který ji kryl před výbuchem, byla upevněna malá televizní obrazovka. Na ní spatřil černobílé postavy muže a ženy, stojící vedle sebe a rozmlouvající spolu. Ona sklopila oči, jako by chtěla začít plakat, ale muž natáhl ruku a jemně se dotkl její tváře. Pak řekl něco dojímavého a díval se na ni.

Boris Nej vyběhl ven a zpozoroval, že veliké pásové vozidlo ujíždí dolů ze svahu. Vrhl se vpřed a upadl na kolena do hlubokého sněhu. Obrovské vozidlo bylo už tak daleko na plošině, že vypadalo na sněhu jen jako temná skvrna. „Ne!“ zařval a jeho hlas se nesl v chladném suchém vzduchu velmi daleko. Ale Boris Nej si teď uvědomil, že kolem není nikdo, kdo by ho slyšel, že na místě pádu vzducholodě zůstal jenom on sám.

Když ležel na sněhu a díval se, jak na vzdáleném obzoru mizí pásové vozidlo, konečně si uvědomil celou situaci. „Ne… ne…“ Byl v pasti venku na sněhu, v chladu minusových teplot, bez možnosti zahřát se a bez možnosti přivolat pomoc. Přestože věděl, že i když se těm Američanům ve sněžném vozidle přece jen podaří dostat se do stanice na jižním pólu – jinam nemohli jít – čeká je během zítřejšího útoku jistá smrt, nebyla to pro něho útěcha. Boris Nej pochopil, že zbývá jen hodina nebo dvě, než jeho život bolestně skončí.

„Zkontroloval by někdo vzadu provazy toho chlápka?“ zakřičel přes rameno Ray Madigan a pokračoval v řízení stroje po ledové pláni. „Nepotřebujeme, aby nám dělal problémy, až se probere.“

„Jasně.“ Steve Galloway se zvedl z pravého zadního rohu vozidla a podíval se na ruského řidiče, kterého vzal před chvílí přes hlavu železnou trubkou. „Ještě je tuhý. A z těch provazů by ho nedostalo ani padesát skautů.“

„Fajn,“ odpověděl Madigan. Obrátil se k muži, který seděl na sedadle vedle něho. „Stejně ti ještě jednou řeknu, žes měl fantastický nápad.“

„Díky.“ Frank Corbi se usmál, pak se obrátil vpravo a pohlédl na Annii Rizzovou. Konečně si sundala čepici a rozepnula kožich. „Už je ti teplo?“

„Ani ne. Možná bych tě měla požádat, aby sis zase ke mně sedl blíž, nejenom že mě to zahřívá, ale dělá to i divy s mojí morálkou.“

Corbi se zasmál. „Možná později.“

„Sliby, sliby.“

„Vy ženský po třicítce jste všecky stejný.“ Corbi ji vzal za ruku, stáhl z ní rukavici a držel ji za prsty. „A chtěl bych, aby tady celá veřejnost věděla,“ oznámil Corbi silným hlasem, který se nesl až k lidem natěsnaným v zadní části pásového vozidla, „že je to taky Anniina zásluha. Byl to zrovna tak její nápad jako můj.“

„Ne tak úplně.“ Annie se usmála na Corbiho, pak se k němu přitáhla a políbila ho na tvář.

„Ale když to tvrdíš, beru to. Člověk dneska nikdy neví, kdy bude mít šanci mít někde otevřený účet.“

„To je fakt.“

„Ale přece jenom ti musím něco věnovat – a není to to, co si myslíš.“ Annie si rozepnula kapsu kabátu a vytáhla malou videokazetu. „Možná to pro tebe teď moc neznamená, protože jsme nechali tvoji kameru a přehrávač u gondoly, ale tohle je jedna z kopií *Casablancy*, které jsi udělal – vytáhla jsem ji, než jsme včera v noci vyrazili.“

„No to je fakt milé.“

„Asi je to jenom prázdné gesto, ale já jsem dost sentimentální a vím, co pro tebe film znamená. Pro mne taky, alespoň v tomhle pří-

padě.“

„To se mi na tobě právě líbí, že jsi takový filmový fanda.“ Corbi si od ní vzal videokazetu, zastrčil šiji do kapsy a objal Annii kolem ramen.

Dalších pár minut vozidlo sjíždělo po plošině a uvnitř kabiny bylo slyšet jen hluk dvojitých dieselových motorů. Konečně se dostali na otevřenou planinu se závějemi sněhu po obou stranách, některé byly nádherně vytvarovány vlivem neustávajícího větru.

„Poslouchejte,“ volal Lou Whitaker ze zadní části sněhového vozidla, kde seděl vedle Julie, „další údolí by mělo být dost široké.“ Whitaker si včera v noci nezapomněl vzít s sebou navigační mapy ze vzducholodě, když se přemístili do dočasného přístřešku, který si vybudovali z laminátových panelů mezi skalami. Rozprostřel mapu na klíně mezi sebou a Julií a oba se ujali práce navigátora. „Zatoč do toho údolí. To je cesta, která by nás měla vyvést z hor.“

„Jak daleko je k plošině?“

„Vypadá to, že asi třicet kilometrů. Pak by nám už nemělo nic bránit v tom, abychom si to hasili plnou parou k pólu. Dalších asi dvě stě padesát kilometrů.“

„Skvělé.“

„Jak vypadáme s palivem?“ ptal se Galloway. Popošel ve vozidle dopředu, aby mohl najít příslušný ukazatel na panelu a sám se přesvědčit.

„Vypadá to dobře.“ Madigan ukázal na ručičku přístroje. „Víc než půl nádrže. „Podle spotřeby, jak ji zatím sleduju, máme víc než dost, abychom se dostali tam, kam potřebujeme.“

„A ještě k tomu máme benzinový agregát ze vzducholodě.“ V hlase Andrewa Sinclaira se ozývala pýcha, když to poznamenal – bylo to poprvé, kdy se cítil opravdu přínosem jejich skupiny. „A skoro dvě stě litrů leteckého paliva navíc,“ dodal. Byl to právě jeho nápad vzít s sebou benzinové topné těleso. Sinclair se sám pro něho vrátil a byl tak poslední, kdo nastoupil do pásového vozidla, když vyjíždělo po pláni.

„Měl jsi výborný nápad, Andrewe,“ přidala se Kathleen z místa, kde uprostřed kabiny vozidla ošetřovala Everetta Tuckera.

„To je pravda.“ Michael Starr to myslel upřímně – a věděl, že si

to myslí i Steve Galloway, protože o tom spolu před chvílí mluvili. Žili teď všichni v novém světě a nebyl čas na nevraživost nebo uchovávání starých záští. Ale on i Steve souhlasili, že minulost by neměla znamenat nic a že by snad všichni měli být schopni brát ohledy na city všech – k tak podivným věcem dochází i za daleko méně extrémních okolností. „Ten agregát nás udrží naživu, kdyby došlo k poruše motoru."

„Nepřeháněj," odpověděl v žertu Sinclair.

„Ne, já to myslím vážně. Byl by to pěkný průšvih, kdyby tě nenapadlo vrátit se pro agregát – nikdo na to nepomyslel."

„Díky." Sinclair se na chvíli odmlčel a zavrtěl se na sedadle uprostřed pásového vozidla. „Jak to vypadá s dr. Tuckerem?" zeptal se.

„Mám dojem, že dost špatně," řekla Kathleen. Potřásla hlavou.

„Probral se?" zeptal se Sinclair.

„Tak trochu."

„Mohl bych s ním mluvit?"

„Nevím. Zkus to." Kathleen se odsunula, aby udělala místo svému manželovi.

„Slyšíte mě?" zeptal se Sinclair a dotkl se Tuckerova ramene. Cítil, že se na něho upírají všechny oči, ale soustředil se jenom na Tuckera. Starý muž vypadal bílý jako křída, vyčerpaně, bez krve.

„…ano…" Tucker otevřel oči a pohlédl na mladého muže, který se nad ním skláněl, na mladého muže, na kterého křičel a jehož srazil k zemi během prvních okamžiků po havárii, „…slyším vás…"

„Já… chci, abyste věděl…" Sinclair potřásl hlavou. „Že mě to mrzí. Opravdu moc. Měl jste pravdu v tom, co jste říkal. Vůbec jsem nemyslel, zpanikařil jsem, ztratil jsem hlavu. Ale důležité je, abyste věděl, že jste nás všechny zachránil. Kdybyste mě nezastavil, řekli mi, že bychom se převrátili přes okraj útesu. Byli bychom všichni mrtví, kdyby nebylo vás." V Sinclairových očích se objevily slzy, ale podařilo se mu ovládnout se. „Chci jenom, abyste věděl, že si opravdu ceníme toho, co jste udělal. A já především. Moc si toho cením."

„…jsi prima chlap…" Tucker zakašlal a vyčerpání ho přinutilo zavřít oči. Konečně je znovu otevřel, „…bojím se, že už tu moc dlouho nebudu. Je jasné…"

„Takhle nemluvte," přerušil ho Sinclair.

„…ale chtěl bych vám říct, že i já oceňuji, co jste vy všichni pro mě udělali."

„Co jsme pro vás udělali?"

„Ano." Dr. Everett Tucker se natáhl a chytil Andrewa Sinclaira za ruku. Stařec se najednou cítil plný energie, jako by se v něm otevřela stavidla a odnesla pryč jeho slabost, „…život je něco, co člověk utrácí stejně jako libry a šilinky. Já jsem ho strávil v usilovném snažení přesně zaznamenávat historii. Byl to užitečně strávený život, to vás ujišťuji a vůbec ničeho nelituji."

„Možná byste se měl položit," řekl nervózně Sinclair. Oči starého muže dostávaly skelný nádech a barva jeho obličeje vypadala ještě hůř.

„…ale tohle všechno mi dalo možnost," pokračoval Tucker, nedbal na Sinclairovu poznámku a zvedl se ještě výš, třesoucí se rukou stiskl křečovitě ruku mladého muže, „zaznamenat něco i na jinou stranu účetní knihy. Poprvé v životě jsem měl šanci využít příležitosti…"

„Lehněte si, prosím."

„…nejenom abych historii zaznamenal, ale tentokrát ji i tvořil…"

Když z Tuckerových rtů vyšla poslední slova, hluboko v sobě pocítil křeč, která pak proběhla celým jeho tělem. Stařec zavřel oči, protože poslední záchvěv energie ho opustil tak rychle, jako se objevil. O moment později jeho ruka sklouzla ze Sinclairovy. Tělo dr. Everetta Tuckera se zhroutilo do pokrývek, na kterých ležel; znehybněl a utichlo i jeho srdce.

Andrew Sinclair jemně uložil starcovu hlavu, pak pohlédl na ostatní ve vozidle. Nikdo z nich neřekl ani slovo. Místo toho věnovali poslední úctu svému padlému společníkovi, kterému byli tolik zavázáni, chvíli naprostého ticha. Jen majestátní, čistá krása Antarktidy provázela sněžné vozidlo, nesoucí desítku statečných ze *vzducholodě Nine* a tělo Everetta Tuckera k tomu, co je čekalo na americké stanici Jižní pól.

18. KAPITOLA

Nízký profil geodetické kupole a špice osamělého stožáru vysílačky bylo to jediné, co viděl kapitán Kolontaj v pološeru, které zahalilo krajinu. „Potřebovali bychom trochu víc denního světla, ale ne moc. Za chvíli by ho už mělo být dost. Zřejmě to bude muset stačit.“

„Takže máte v plánu pokračovat?“ Alexandra Bucharinová seděla vedle Kolontaje v druhém sněžném vozidle, v němž jeli sami. Za nimi hlučně rachotily dvojité diesely mohutného stroje a ovíval je horký vzduch z ventilátorů v mřížce panelu.

„Ovšemže budeme pokračovat. Nemáme jinou možnost.“

„Ale co ty věci, o kterých jsem ti říkala?“

„To jsou jenom pocity. Nemám rád Neje o nic víc než ty, ale alespoň si nevymýšlím hloupé důvody proti našemu plánu – velmi rozumnému plánu – který jsme vytvořili jako skupina.“

„Jsi dobrý člověk, ale co se týká jeho, jsi slepý.“

„Nedala jsi mi ani jeden důvod myslet si něco jiného.“

„Věděla jsem, že tak budeš reagovat – proto jsem si nechala důkaz nakonec.“

„Důkaz?“

„Ano.“

„Tady.“ Alexandra rozepnula kapsu kabátu a vytáhla injekční stříkačku.

„A co to má dokazovat?“

„To, co už jsem dávno tušila – že Borisu Nejovi nemůžeš věřit, že si svoje líčení upravuje tak, aby vyhovovalo jemu.“

„Pokračuj.“ Kolontaj ji pobídl mávnutím ruky. Když jí naslouchal, vyhlížel ven na zářivě natřený dočasný přístřešek, který si s sebou vzali z McMurdo, a vztyčili ho, aby ukryl jejich četu. Dvacet profesionálních vojáků a navíc dobrovolníci z posádky *Primorje* tvořilo celkem téměř padesátičlenný bojový oddíl. Až helikoptéra přiveze poslední část skupiny, aby se připojila k ostatním, budou moci zahájit útok, jehož cílem bude uchvátit pro sebe stanici na jižním pólu.

„Konečně jsem si to uvědomila před malou chvílí, když jsem vybalovala lékařské vybavení, které jsem si vzala s sebou.“ Alexandra ukázala Kolontajovi plastikovou stříkačku a ostrou jehlou mířila pří-

mo na něho. „Vzpomínáš si, co říkal Nej, když se vrátil ze stanice Bellingshausen a vykládal, jak Američané zmasakrovali naše lidi?“

„Nevím, na co narážíš.“

„Nej našel jednoho našeho člověka ještě naživu…“

„Ano, na to si vzpomínám.“

„…a řekl mi, že nebyl schopen dát umírajícímu muži injekci sedativa, které jsem mu dala s sebou. Řekl, že byl nervózní, že mu stříkačka spadla na zem. Řekl, že se rozbila na tisíc kousků.“

„No a co? Není doktor, je vědec…“

„Podívej se.“ Alexandra zvedla stříkačku nad hlavu, pak jí mrštila o kovovou podlahu vozidla tak prudce, jak jen dokázala. Plastiková stříkačka narazila na podlahu, pak se chvíli kutálela a nakonec se zastavila na mřížce poblíž sedadla řidiče. Alexandra po stříkačce sáhla, zvedla ji a podala Kolontajovi. „Už chápeš, co tím myslím? Pořád je naprosto nepoškozená.“

Kolontaj beze slova zkoumal stříkačku. Přestože se ohnula jehla, na pevném plastikovém tělese stříkačky nebyl ani škrábanec.

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptala se Alexandra po chvíli mlčení. Nezajímalo ji, co se stalo s Nejem – včera večer zmeškal domluvené místo schůzky s nimi a teď už se dalo předpokládat, že se někde ztratil a pravděpodobně je mrtev – ale cítila, že by měla zdiskreditovat Nejovy důvody, aby přiměla Kolontaje změnit názor.

„Nedělal bych z toho závěry,“ konečně odpověděl Kolontaj. Podal jí injekční stříkačku, jako kdyby ho ani trochu nezajímala. „Jestli je to všechno, co máš, moc toho není. Možná že stříkačka, kterou jsi Nejovi dala, byla vadná, nebo možná měl na mysli ohnutou jehlu.“

„Nebo to možná dokazuje, že nám všem v jednom kuse lhal!“ Alexandra znovu zvýšila hlas, i když nechtěla. Pro ni byly Nejovy akce dost průhledné, motivy za nimi konečně dostaly smysl. Nej všemi manipuloval, aby ovládl *načalstvo* – a zřejmě zamýšlel zbavit se Andreje i jí, kdyby se mu naskytla příležitost.

„Nech toho, zbytečně jenom ztrácíš čas!“ Kolontaj se pokoušel promluvit rozzlobeně, ale jeho skutečné pocity a vzrůstající pochybnosti byly podle tónu hlasu zcela čitelné. Nej se nevrátil a teď už od jeho odchodu uplynulo skoro čtrnáct hodin. Možná jim lhal, možná je záměrně vedl nějakým směrem, který sám vybral. Ale bez ohledu na to, jestli Alexandra měla pravdu, nebo ne, problém Nejových motivů ho málo zajímal. „Nemáme jinou možnost.“

„Ale samozřejmě že máme. Musíme uvažovat, být schopni přehodnotit naše úvahy.“

„Musíme udělat, co od nás lidé očekávají, musíme se držet pravidel.“

„Pravidel?“ Alexandra nemohla uvěřit, že muž sedící od ní sotva na délku paže je stejný člověk, se kterým se milovala, do kterého se během posledních několika dní zamilovala.

„Tak je to. Možná pravidla není ten správný výraz. Očekávání je to, co mám na mysli. Nemůžeme prostě změnit proud řeky tak, že ho vezmeme do rukou a prostě obrátíme. Na to je už pozdě.“

„Ne, není.“ Alexandra začala být zoufalá; helikoptéra z *Primorje* přiletí s posledními posilami každou minutu, což znamená, že útok proti stanici Jižní pól může být zahájen během půl hodiny.

„Víš stejně dobře jako já, jaké jsou zásady *načalstva.* Poslední oficiální plán zůstává v platnosti, pokud se nesejdeme a nebudeme hlasovat jinak. A teď, když už jsme téměř u americké základny, najednou váháš a chceš zrušit plánovaný útok a hledat jiný způsob, jak jednat s nepřítelem. Jak budeme vypadat před našimi lidmi?“ Kolontaj se od ní odvrátil a vyhlédl bočním oknem vozidla ven na beztvarou pláň ledu a sněhu za nimi. „Možná se Nej nakonec přece jen objeví a pak se můžeme domluvit. Pak můžeme hlasovat o změně plánů.“

„Nebuď směšný – oba víme, že už je mrtvý. Museli narazit na nějakou puklinu v ledu nebo se snad ztratili.“ Alexandra neměla představu, co se stalo Nejovi a jeho řidiči, protože oba muži prostě zmizeli beze stopy. Timošenko, první důstojník *z Primorje,* spolu s několika dalšími vojáky prohledali v jednom z menších pásových vozidel několik kilometrů kolem jejich prozatímního základního tábora – ale nic nenašli. „Helikoptéra se brzy vrátí.“

„Ano. Možná něco objeví oni.“

„O tom pochybuji.“ Ona i Kolontaj souhlasili s tím, aby helikoptéra při posledním zpátečním letu z *Primorje* letěla přes oblast, v níž se zřítila americká vzducholoď. Ale oba také věděli, že nalézt Nejovo tělo nebo jakýkoliv jiný důkaz toho, co se stalo, bude asi velmi obtížné.

„Nechápu, proč bychom měli uvažovat o změně plánů. Nic se nezměnilo. Poslední zpráva vědeckého týmu z *Primorje* je ještě jednoznačnější.“

„Já vím.“ Alexandra přikývla na souhlas, protože vědecké důka-

zy, které přednesli jejich lidé, byly nesporné: místo, na němž o několik set kilometrů zpátky u vjezdu k americké stanici McMurdo spočívala *Primorje*, bude za pár dní neobyvatelné. Ale měření ukazovala, že atmosféru obklopující jižní pól samotný by nemělo znečištění během dlouhé a temné antarktické zimy ovlivnit. Od této chvíle za šest měsíců by mělo znečištěné ovzduší ustoupit dost daleko na sever a oblast kolem McMurdo i *Primorje* by znovu mohla být obyvatelná. A za rok poté bude snad i nejjižnější cíp Jižní Ameriky zbaven radioaktivního spadu natolik, že tam bude možné přistát. Několik desítek těch, kdo přežili zkázu, která zničila zbytek světa, pak možná bude moci najít cestu zpět do příznivějšího podnebí na severu ještě dlouho předtím, než budou vyčerpány zásoby v McMurdo a v dalších antarktických stanicích.

„Tak proč bychom měli něco přehodnocovat?“ zeptal se prudce Kolontaj. „Všichni jsme se dohodli, že se pokusíme vybudovat nový svět na základě naprosté důvěry mezi těmi, kdo přežili – ale Američané nám ukázali, že jim v žádném případě věřit nemůžeme! Jak budeme moci klidně spát s vědomím, že lidé na vedlejším lůžku nebo v sousedním srubu se třeba jednou v noci připlíží a zavraždí nás ve spánku?“

„Ale nedává vůbec žádný smysl, proč by to měli udělat,“ naléhala Alexandra. „Možná v té stanici není víc než dvacet Američanů,“ řekla a ukázala na temnou skvrnu na vzdáleném horizontu, která byla jedinou stavbou na zemi, ve které by mohli přežít lidé v dalším půl roce. „Tak jak mohou doufat, že nás přemohou? Nebylo by rozumnější, kdybychom je nechali žít?“

„Myslíš, že bychom je měli zajmout – aby pro nás pracovali?“

„Ne, tohle je nový svět a nebudeme tady mít žádné koncentrační tábory – to nedovolím!“ vykřikla Alexandra.

„Ani já bych to nechtěl,“ tiše odpověděl Kolontaj. Díval se přímo na ni, jeho oči byly unavené a prosící. „Ale právě proto nemáme jinou možnost. Nemůžeme pokoušet osud, než se něco stane,“ řekl Kolontaj, natáhl se k ní a vzal ji za ruku.

Alexandra cítila, že Kolontaj začíná mluvit otevřeně, tak jako té noci, kdy spolu leželi v posteli a milovali se. Andrej jí chtěl říct, co má skutečně na mysli. „Prosím…“

„Ne.“ Kolontaj vyčerpaně zavrtěl hlavou. Po vysvětlování a výmluvách, které jí už řekl, zůstával ještě jeden, největší důvod, proč

nemohl zastavit útok proti Američanům. „Nemáme právo riskovat. Už jsme tolik ztratili, my všichni.“ Kapitán Andrej Kolontaj si uvědomil, že hluboko uvnitř už dávno cítí, co je třeba udělat. Jekatěrina a Lydia byly ztraceny a nic už mu je nevrátí. Ale teď tu měl Alexandru. „Všechno, co nám zbylo, jsme my dva. Neexistuje jediný důvod, proč bych měl hlasovat pro plán, který by ponechával sebemenší možnost, že by se někomu z nás mohlo v budoucnu něco stát – že by se něco mohlo stát tobě.“

Pod obrovitou geodetickou kupolí stanice Jižní pól – která byla postavena, aby kryla jednotlivé stavby stanice samé a chránila je tak před přívaly sněhu – se v hlavní budově u dveří tísnilo několik zachráněných ze *vzducholodě Nine.* Kapitán Lou Whitaker mírně pootevřel dveře, aby viděl na sovětské ležení o pár set metrů dál. „Zatraceně. Pořád žádná jejich reakce.“

„Myslíš, že to vidí?“ ptala se Julie.

„Jistěže ano.“ Whitaker otevřel dveře trochu víc. Dovnitř zavanul svěží antarktický vzduch a zároveň všichni za ním mohli vidět bílou vlajku, kterou upevnili na železnou tyč a vztyčili hned přede dveřmi. Veliká bílá plachta plápolala hlučně v neustávajícím větru a její konec už se začínal třepit vlivem nárazů, kterými tenké plátno stále bičoval vítr. „Vidí ji docela dobře.“

„Ray se vrací. Má prázdné ruce.“ Nancy Schneiderová ukázala na skupinu, která se vracela k nim – tucet lidí, někteří ze *vzducholodě Nine* a další ze skupiny trávící zimu ve stanici. V čele skupiny, která vyšla ze strojovny stanice a mířila k hlavnímu východu geodetického dómu, kráčel Ray Madigan.

„Žádná šance?“ zeptal se Whitaker.

„Vůbec nic.“ Madiganův výraz hovořil za všechno, ale pro jistotu to vyjádřil slovy. „Pár kovových trubek, asi půltuctů nožů. Nepřinesl jsem z toho nic, nestojí za to se bránit, jestli jsou to jediné zbraně, které tu máme.“

Whitaker přikývl, pak pohlédl k veliteli personálu stanice Jižní pól. Když ti, kteří přežili ve *vzducholodi Nine,* přijeli před pár hodinami do stanice – nezpozorováni ruským táborem, protože byla tma – sedm mužů, kteří měli přezimovat na Jižním pólu napřed myslelo, že budou schopni vymyslet nějaký druh obrany proti útoku. Přecházeli z budovy do budovy a doslova obraceli stanici naruby ve snaze najít

způsob, jak se bránit před pořádnou přesilou Rusů v táboře naproti. Ale nikdo z mužů nenašel nic, co by mohlo být užitečné.

„Jedinou možností, na kterou jsem přišel, je to, že bychom mohli zničit jadernou elektrárnu.“ Madigan pohlédl na Whitakera, pak na ostatní a čekal na jejich odpověď.

„Myslíš vyřadit ji z provozu?“

„Jo. Taktika spálené země, něco takového.“

„Chápu.“ Whitaker už vykonal inspekční výpravu do centrální budovy geodetického dómu, do té, ve které byl umístěn jaderný reaktor zásobující stanici teplem a světlem. On i Julie současně poznamenali, jak ironické je, že na světě zničeném jadernými bombami, v základně, která je snad posledním obyvatelným místem na Zemi, zajišťuje její provoz malý jaderný reaktor. „No, myslím, že to je věc, o které bychom měli hlasovat.“

„Přesně tak.“ Madigan se obrátil čelem ke skupině. „Všichni, kdo jsou pro zničení reaktoru, aby ho nedostali Rusové – zvedněte ruku.“ Madigan se rozhlížel po tvářích kolem sebe a čekal. Jeden muž v pozadí zakašlal, ale kromě něho všichni stáli a mlčeli. Nikdo neřekl jediné slovo – a co bylo důležitější – nikdo nezvedl ruku.

Ženy a muži, kteří přišli ze *vzducholodě Nine*, a sedm mužů ze stanice jednomyslně rozhodlo nezničit jediný energetický zdroj, o kterém věděli, že je pravděpodobně jediným použitelným zařízením na Zemi. „Dobře. Návrh byl z pléna patřičně vypískán,“ řekl Madigan. „Vy jste ale všichni stejní pitomci jako já. Ale měli bychom se radši učit být trochu agresivnější. To vám teda řeknu.“

„S tím bych souhlasil,“ řekl Whitaker. Položil ruku Madiganovi na rameno a usmál se na něho, pak se obrátil k ostatním. „Dobrá, ujednáno. Žádný boj. Myslím, že bychom měli vyjít vstříc Rusům se zvednutýma rukama. Ukázat jim, že nebudeme pokračovat v žádném šílenství. Možná že to bude stačit, aby změnili názor na útok.“

„A možná taky že ne,“ ozval se někdo zezadu.

„To je pravda.“ Whitaker se znovu dotkl Madiganova ramene, pak vykročil zpátky k Julii.

„Podívejte, helikoptéra zase přistála.“ Michael Starr otevřel dveře natolik, aby to viděli i ostatní kolem něho. „Kristepane, mají tam dalších deset gestapáků – a vypadá to, že jeden z nich nese kulomet!“

„Doufám, že umí dobře střílet,“ řekl Madigan. „Nic by mě víc nenaštvalo, než kdybych měl vykrvácet k smrti na čerstvém sněhu.“

„Tak dobře," oznámil Whitaker skupině. „Myslím, že teď je stejně vhodný čas jako kdykoliv jindy."

„Počkej." Frank Corbi přiběhl zezadu s Annií Rizzovou v patách. „Našel jsem něco, co bychom mohli všichni použít."

„Co?"

„V té vzdálené budově," řekl Corbi a ukázal na vlhkou čtvercovou stavbu na protější straně, kde se snižovala střecha geodetické kupole.

„To je naše rekreační hala," ozval se někdo ze stanice.

„Našel jsem videopřehrávač, stejný typ jako byl můj. Taky jsem našel zesilovač a pár velkých reproduktorů."

„A k čemu to bude dobré? Neříkej mi, že chceš zase natáčet," podivil se Whitaker.

„Ne. Chci udělat stejnou věc, jako tehdy. Vložit kazetu a spustit zvuk, aby to vypadalo, že je tu víc lidí."

„Nemyslím, že by je to zastavilo." Whitaker mávl rukou k ruskému ležení.

„Zabralo to jednou, možná to zabere i podruhé."

„Myslím, že za pokus to stojí, určitě nemůžeme nic ztratit." Whitaker požádal pár lidí, aby pomohlo Corbimu sestavit zařízení. Stál a objímal Julii, jejíž hlava mu spočívala na hrudi, a přitom se díval, jak se Corbi připravuje.

„Tak a je to," oznámil Corbi, když vytáhl videokazetu, kterou mu dala Annie. Zasunul ji do přístroje. „Všechno připraveno."

„Tak jdeme." S kapitánem Whitakerem v čele skupiny vyšli lidé ze vchodu hlavní budovy stanice Jižní pól a pomalu kráčeli k těžce vyzbrojenému sovětskému ležení pár set metrů přes ledovou planinu. Padesát, ba více mužů s namířenými a připravenými kulomety a puškami stálo za svými sněžnými vozidly a barikádami a pozorovalo žalostnou skupinu sedmnácti neozbrojených Američanů pochodující k nim.

„Už jdou – připravte se!" Kapitán Kolontaj uvedl své muže do bojového pohotovosti, sotva helikoptéra přistála a pilot oznámil, že nebyl schopen najít trosky americké vzducholodě. Boris Nej byl ztracen navždy – a to znamenalo, že rozhodnutí změnit plán útoku spočívalo pouze na Kolontajovi. „Připravit se!"

„Prosím, Andreji, ne…" Alexandra kráčela vedle Kolontaje rázujícího ke své armádě padesáti mužů s pozvednutými zbraněmi. I když

bylo třicet pod nulou, Alexandra cítila, že jí po krku stéká pot.

Kolontaj se k ní obrátil. „Běž do vozidla," přikázal. „Už nebudeme nic riskovat, a dost. Tohle je další americký trik a já na něj nenaletím. Řekl bych, že mají v dómu dalších pět set lidí."

„To ani není možné, to je nesmysl!"

„Nehádej se se mnou a běž do vozidla. Za pár minut bude konec."

Alexandra vrávorala pryč, tvář pokrytou slzami, které už zčásti zamrzaly, když se jí kutálely po tvářích. Asi dvacet Američanů, kteří k nim přicházeli, vypadalo jako cínoví vojáčci v dálce, všichni strnule kráčeli ve svých těžkých pláštích a botách, pomalu se blížili k řadě napřažených pušek a kulometů. *Ne, nemá pravdu*. I když ho Alexandra tolik milovala, přesto byla schopna vidět pravdu. Ona byla tím problémem, ona se stala důvodem, proč zanedlouho zemřou nevinní lidé. Andreje pobláznil Boris Nej, přiměl ho myslet si, že jediným způsobem, jak se ochránit, je zlikvidovat nepřítele, zničit Američany.

Zastavit ho. Alexandra trhla dveřmi stroje a vstoupila dovnitř. Na palubní desce ležela Andrejova pistole. Sáhla po ní a vyšla ven.

Je to moje vina. Dělá to kvůli mně. Alexandra věděla, že opravdu začala mít Andreje ráda, že pro ni začal znamenat víc než kterýkoliv jiný muž v jejím životě. Ale Andrej Kolontaj byl zcela posedlý ztrátou své ženy a dcery, zcela posedlý potřebou chránit ženu, kterou teď miloval. Jeho činy už nebyly řízeny rozumem, byly to jen neuvědomělé reakce. Andrej už nebyl schopen sebekontroly, a nic to nemohlo změnit.

Ne, ne… Ale i když Alexandra váhala, zjistila, že se nemůže zastavit. Udělala několik rychlých kroků, aby se dostala blíž k Andrejovi, pak se začala pohybovat opatrněji, aby se dostala přímo za muže, kterého milovala. Oči měla plné slz, přes které skoro neviděla. Kolontaj nevěděl, že stojí za ním, ale všimli si toho někteří jiní v řadě. První důstojník Timošenko a další důstojníci ji sledovali, ale všechno probíhalo v naprostém mlčení. Nikdo z nich neřekl ani slovo, nikdo z nich se nevmísil mezi dva poslední členy *načalstva.* Timošenko a ostatní byli ochotni přijmout jakékoliv rozhodnutí, které jim dá *načalstvo* – to patřilo k ruské povaze. Něco takového bylo běžné už několik set let a ještě víc po revoluci roku 1917. Pravděpodobně by jejich způsob jednání přetrval další staletí, kdyby nebylo celosvětové nukleární války.

„Připravit k palbě na můj povel!" přikázal Kolontaj. Stál zády k

pásovému vozidlu, zády k Alexandře. Soustředil se na nepřítele před sebou. Vzdálenost mezi nimi byla necelých sto metrů – až se sníží na padesát metrů, zamýšlel dát povel ke střelbě. Kolontaj neměl na vybranou a věděl to – musel především za jakoukoliv cenu chránit vlastní lidi.

Prosím, ne… Alexandra Bucharinová se ocitla ve sněhu necelé dva metry za mužem, kterého milovala. Zvedla pistoli a namířila na Kolontajovu hlavu. Naposled pohlédla na Timošenka a další důstojníky po obou stranách, kteří se na ni dívali, doufala, že zahlédne nějaký signál, naznačující, že neuposlechnou Kolontajův příkaz k palbě. Všichni stáli jako vytesáni z kamene, nenechávajíce jí žádnou naději, z jejich chování bylo jasné, že neudělají nic, aby změnili nastávající průběh událostí. Alexandra se znovu obrátila k Andrejovi. Tentokrát bez váhání stiskla spoušť.

Rána hlasitě zaduněla v chladném antarktickém vzduchu, malá kulka zasáhla Kolontaje zezadu do hlavy a srazila ho obličejem k zemi. Ale Andrej Kolontaj zůstal ještě okamžik při vědomí, a když se po výstřelu natočil stranou, zachytil poslední záblesk pohledu ženy, kterou miloval. Stála ve sněhu s jeho pistolí v ruce a zbraní mířila přímo na něho.

Dívala se, jak upadl do sněhu, a pak pomalu klesla vedle něho. Pistole jí vyklouzla z ruky a ona začala křečovitě vzlykat, proud slz zkrápěl hromady bílého sněhu a mizel v něm.

Sergej Timošenko se pohnul první. Obrátil se k Američanům, kteří se při zvuku osamoceného výstřelu zastavili. Američané byli sotva šedesát metrů od nich, jen deset metrů od místa, ve kterém měla začít palba. První důstojník z *Primorje* odhodil svou pušku do sněhu a kráčel vstříc prvnímu muži v průvodu Američanů. Další z palebné linie ho rychle následovali a brzy se celý ruský oddíl hnal k Američanům. Ruští vojáci natahovali paže, ve kterých už nebyly zbraně.

Někde v dálce za Američany se ozval zesílený elektronický zvuk. Napřed zaznívalo hovor, ale pak dialog přešel ve směs hudby a slov. Hudba vycházela z piana a nějaký mužský hlas procítěně zpíval. Melodie zněla i v okamžiku, kdy se na sněhové pláni Antarktidy setkaly poslední dvě skupiny lidí, kteří na světě přežili a začali si padat do náruče.

Srdce plná vášně,

žárlivosti a zloby;
žena hledá muže a muž musí mít družku,
to je nad slunce jasné.
Pořád ten stejný příběh
války pro lásku a slávu,
jen vítězství nebo smrt.
Svět bude vždy vítat milence,
jak běží čas.

Nakladatelství OLDAG
Thomas H. Block
Vzducholoď NINE

Z anglického originálu AIRSHIP NINE,
vydaného nakladatelstvím BERKLEY BOOKS, NEW YORK,
přeložila Magda Cindričová.
První vydání.

Kresba na obálce Petr Willert.
Grafické zpracování obálky Zbyněk Janáček.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1995,
jako svou 17. publikaci.
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o., Český Těšín. Doporučená cena 119 Kč včetně DPH.
ISBN 80 - 85954 - 06 - 0